

НОРА РОБЪРТС

ОТМЪЩЕНИЕ В СМЪРТТА

Част 5 от „В смъртта“

Превод от английски: Весела Прошкова, 1997

chitanka.info

*„Отмъщението е Мое. Аз ще отплатя —
казва Господ.“*

Из „Послание на
Свети апостол Павел до
римляните“

*„Сърцето ми за отмъщение копнее,
ръката ми тук смърт ще сее.“*

Шекспир

ПЪРВА ГЛАВА

Разследването на едно убийство изисква време и търпение, специални умения и къртовска, понякога досадна работа. Лейтенант Ив Далас беше търпелива, опитна и неуморна.

През десетте години работа в полицията беше разбрала, че за да отнемеш човешки живот, не е необходимо да притежаваш тези качества и да кроиш сложни планове. Убийците действаха импулсивно или в пристъп на гняв, защото изпитваха удоволствие, или пък защото бяха прекалено глупави да осъзнаят последствията от стореното. Ив мислеше, че именно слабоумието е накарало някой си Джон Хенри Бонинг да хвърли от прозореца на дванайсети етаж на сградата на Авеню Д приятеля си Чарлс Майкъл Ренеки.

Когато влезе при Бонинг в помещението за разпити, тя знаеше, че за по-малко от двацет минути ще го накара да направи пълни самопризнания. Изчисли, че след това ще й бъдат необходими още петнайсет, за да подготви документите за изпращането му в ареста, както и рапорта си. Може би щеше да успее навреме да се прибере у дома.

— Хайде, Бонър — подкани го тя с отегчения глас на дългогодишно ченге, което разговаря с дългогодишен „клиент“ на полицията. Чувстваше се уверена, защото плуваше в познати води. — За твое добро е. Ако направиш самопризнание, ще кажем, че си извършил убийството при самоотбрана и в състояние на умопомрачение. Обещавам ти, че бързо ще приключим с формалностите и ще можеш да вечеряш в ареста — чух, че тази вечер в менюто били включени великолепни спагети.

— И с пръст не съм го докосвал. — Бонинг стисна плътните си устни и забарабани по масата с дългите си, дебели пръсти. — Оня тъпак скочи сам.

Ив въздъхна и приседна до металната масичка. Не искаше Бонинг да си спомни за правото си на адвокат, което щеше да я забави

излишно. В момента най-важното беше да се държи приятелски с него и да му внушава, че трябва да направи самопризнание.

Това беше единственият начин да приключи по-бързо с безсмисления разпит.

Забелязала бе, че дребните риби в наркобизнеса не се отличават с остър ум, ала знаеше, че рано или късно задържаният ще поиска адвокат. Престъпниците неизменно се опитваха да избегнат ударите на закона, започваше се игра на котка и мишка, която съществуваше откакто съществуваха убийствата. Годината беше 2058, ала нарушителите на закона действаха по стереотип, който не се беше променил през вековете.

— Да речем, че действително е скочил през прозореца. Но защо го е сторил, Бонър?

Едрият мъжага сбърчи ниското си чело и потъна в размисъл. След малко изрече:

— Може би е бил откачен, а?

— Логично предположение, приятел, но с този отговор не се класираш за втория кръг от състезанието „Забаламосай ченгетата“.

Той озадачено я гледа около трийсет секунди, сетне устните му се разтегнаха в усмивка.

— Смешно. Много смешно, Далас.

— Благодаря за комплимента. Намислила съм да започна допълнителна работа като комедийна актриса. Но засега още съм в полицията, затова предлагам да се върнем към предишната тема. И така вие двамата сте приготвяли някакъв наркотик в портативната ви лаборатория на Авеню Д. Ненадейно Ренеки, който е пълна откачалка, го прихваща нещо. Става и се хвърля през прозореца направо през стъклото, без дори да го отвори, отскача от покрива на някакво такси, изплашва до смърт двама туристи от Топека, след което се строполява с разбит череп на земята.

— Да бе, отскочи — промърмори Бонинг и се постара да си придаде изненадано изражение. — Просто да не повярваш.

Ив не възнамеряваше да го обвинява в най-тежкото престъпление, защото беше сигурна, че служебният адвокат ще успее да убеди съда, че клиентът му е извършил непредумишлено убийство, фактът, че някакъв дребен пласьор на наркотици е очистил колегата си едва ли би накарал Темида да повдигне превръзката, закриваща очите

й и да се усмихне в очакване да се позабавлява. Бонър щеше да получи по-тежка присъда заради притежаването на дрога, отколкото за убийството. Дори да го осъдеха по двете обвинения, щеше да прекара в затвора максимум три години.

Тя скръсти ръце върху масата, приведе се и попита:

— Бонър, изглеждам ли глупава?

Исполинът присви очи и преценяващо я огледа — очевидно не беше разбрал намека й. Младата жена пред него имаше големи кехлибарени очи, ала погледът й беше суров. Устните й бяха изящни, но тя не се усмихваше.

— Изглеждаш като ченге — отсече той.

— Умник! Не се опитвай да ме хързулнеш. Ще ти кажа точно какво се е случило: с твоя съдружник сте се скарали, побеснял си от гняв и си прекратил личните и професионалните си отношения с този тъпак, като си го хвърлил през прозореца. — Вдигна ръка да не я прекъсва и продължи: — Не се опитвай да отричаш. Скандалът помежду ви е избухнал заради пари или заради някоя жена. Разгорещили сте се, той навярно е посегнал да те удари. Трябвало е да се защитиш, нали?

— Човек трябва да се защитава — съгласи се мъжаката — беше ясно, че версията на Ив му допада. — Обаче не сме се скарали. Той просто се опита да полети.

— Тогава защо устната ти е разкъравена и имаш синина под окото? Ами кокалчетата на пръстите ти? Целите са изранени.

Бонинг широко се усмихна.

— Ступах се с един тип в някакъв бар.

— Кога? В кой бар?

— Да пукна, ако си спомням.

— Гледай да си спомниш. Защото съм сигурна, че кръвта по ръцете ти не е само твоя. Когато от лабораторията потвърдят подозренията ми, ще се боря да получиш доживотна присъда без право на обжалване.

Той запримигва, сякаш се опитваше да възприеме новата информация. След няколко секунди промърмори:

— Не ме будалкай, Далас. Никой няма да повярва, че предварително съм намислил да очистя стария глупак.

Без да откъсне очи от лицето му, Ив извади комуникатора си и заяви:

— Давам ти последна възможност да облекчиш положението си. След това ще се обадя на сътрудничката ми да вземе резултатите от лабораторията и ще те арестувам за предумишлено убийство.

— Не беше убийство — запротестира той. Не можеше да проумее дали лейтенантът блъфира. „Проклетите й очи не издават мислите й“ — каза си и навлажни с език устните си. Внезапно му хрумна идея и той въодушевено извика: — Беше нещастен случай! — Ив безмълвно поклати глава. — Да пукна, ако не беше така. С Бонър се майтапехме и той... взе, че се спъна и падна от прозореца.

— За глупачка ли ме вземаш? — Ив включи комуникатора си и поиска да я свържат с полицай Пийбоди.

След няколко секунди на монитора се появи сериозното лице на сътрудничката й.

— Кажете, лейтенант.

— Незабавно ми изпрати резултатите от кръвната проба на Бонинг... и предупреди прокурора, че става въпрос за предумишлено убийство.

— Хей, задръж топката! — възкликна Бонинг и избърса устните си с опакото на дланта си. За миг се поколеба, казваше си, че Далас блъфира. Но тя се славеше като ченге, което е вкарало в затвора много по-едри риби от него.

— Времето за размисъл изтече, Бонър. Проигра шанса си. Пийбоди...

— Права беше — той се нахвърли върху мен. Направо беше откачил. Ще те откrexна какво се случи — няма лъжа, няма измама. Искам да дам показания.

— Пийбоди, резултатите от лабораторията вече не са ми необходими. Уведоми прокурора, че господин Бонинг ще ни откrexне какво се е случило.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди едва сдържаше усмивката си.

Ив прибра комуникатора в джоба си, облегна се на масата и мило се усмихна.

— Хайде, Бонър, говори.

След по-малко от час тя влезе в малката си канцелария в полицейския участък. Случайният наблюдател веднага би познал, че тя е ченге не само по оръжието ѝ, прибрано в кобура, по износените ѝ ботуши и избелелите ѝ джинси. Най-силно впечатление правеше орловият ѝ поглед, от който не убягваше почти нищо. В очите ѝ с цвета на уиски никога не се четеше страх. Лицето ѝ беше слабо, с изпъкнали скули, но мъжките погледи неизменно се насочваха към сочните ѝ устни и трапчинката на брадичката ѝ.

За разлика от друг път, днес Ив не бързаше. Беше доволна от начина, по който беше изтръгнала самопризнанието на Бонинг. Прокара пръсти през късата си кестенява коса и седна пред компютъра.

Предстоеше ѝ само да напише рапорта си и да изпрати копия, където беше необходимо, сетне работата ѝ за деня щеше да бъде приключена. Машинално се обърна и погледна през мръсното прозорче. Както обикновено, в този час имаше задръстване на въздушното движение. Пилотите на аеробусите натискаха клаксоните, разнасяше се монотонното бръмчене на контролиращия хеликоптер. Ала какофонията не дразнеше Ив. Всички жители на Ню Йорк бяха свикнали с невъобразимия шум.

Нареди на компютъра да се включи и отчаяно изпъшка, когато екранът на монитора остана тъмен.

— По дяволите, не започвай с номерата си! Включи се, мръсник такъв!

— Трябва да въведете цифровата парола — обади се Пийбоди, която току-що беше влязла.

— Но нали досега се включваше с устна команда?

— Нали знаете, че тук всяка заповед е предпоследна. Предполагам, че след няколко дни ще се върнем към предишната система.

— Да му се не види! Сега пък трябва да запомня куп цифри! Две, пет, нула, девет. — Компютърът се включи и тя облекчено въздъхна. — Дано да инсталират новата система, която са обещали на отдела. — Пъхна диска и нареди: — Съхрани на Бонинг, Джон Хенри, дело №4572077-Х. Изпрати копие на командир Уитни.

— Бързо се справихте с него, лейтенант.

— Този тип има мозък с големината на грахово зърно. Оказа се, че хвърлил съдружника си през прозореца, защото се скарали за някакви си двайсет долара. Отначало Бонър се опита да излезе с номера, че е извършил убийството при самозащита. Само дето съдружникът му е бил с петдесетина килограма по-лек от него и много по-нисък. Тъпанар — добави с въздишка тя. — Като видиш какъв великан е, би предположила, че ще промуши с нож жертвата си или че ще разбие главата ѝ с бухалка. — Облегна се назад и с учудване установи, че за разлика от други дни, изобщо не е напрегната. — Де да бяха всички лесни като него...

Заслуша се с половин ухо в шума, долитащ отвън. От някакъв въздушен трамвай се разнасяше гръмка реклама на този вид превозно средство:

„Предлагаме седмичен, месечен и годишен абонамент! Използвайте услугите на фирмата за въздушен транспорт «Изет», която предлага всички удобства на пътниците!“

„Големи удобства — да бъдат натъпкани като сардини“ — насмешливо си помисли Ив. От сутринта валеше студен дъжд и навярно задръстванията по улиците и във въздуха бяха невъобразими. Прекрасен завършек на днешния ден, няма що!

— Край на работния ден — обяви тя и грабна протърканото си кожено яке. — Трябва да тръгвам, за да имам време да се преоблека. Как смяташ да прекараш почивните дни, Пийбоди?

— Както обикновено — ще се мъча да отблъсна куп красиви мъже, които се лепят по мен като мухи на мед, ще разбивам сърцата им...

Ив се поусмихна, като забеляза сериозното изражение на сътрудничката си. С безупречно изгладената си униформа и излъскани до блясък обувки Пийбоди беше образец на полицейска служителка.

— Опасна жена си, Пийбоди. Не знам как издържаш на темпото.

— Да бе, не мога да се наспя от ходене по купони. — По-младата жена тъжно се усмихна и понечи да отвори вратата. В този момент видеотелефонът на Ив избръмча. Двете се намръщиха.

— Ако си бяхме тръгнали преди трийсет секунди, вече щяхме да бъдем в асансьора — промърмори Пийбоди.

— Може би Рурк се обажда да ми напомни, че довечера ще имаме гости. — Ив включи устройството. — Отдел „Убийства“.

Говори лейтенант Далас.

Екранът се превърна в калейдоскоп от тъмни, потискащи цветове. Разнесе се траурна музика. Ив машинално натисна бутона за проследяване, но в долната част на монитора се появи надпис „невъзможно е да изпълня командата“.

Пийбоди побърза да извади портативната си радиостанция и побърза да се свърже с полицейската контролна служба. В този момент от видеотелефона прозвуча глас:

— Говори се, че си най-доброто ченге в града, лейтенант Далас. Действително ли си толкова способна?

— Законът забранява да се обаждате анонимно на полицейски служители, както и използването на уреди за заглушаване на сигнала. Длъжна съм да ви предупредя, разговорът се записва от специалната контролна служба.

— Известно ми е. Но след като току-що извърших онова, което наричате „предумишлено убийство“, малко ме е грижа, че нарушавам други закони. Аз съм закрилян от Бога!

— Нима? — възкликна Ив и си помисли: „Само това ми липсваше.“

— Призван съм да върша Неговите дела и ръцете ми са облени с кръвта на Неговия враг.

— Много ли са враговете Му? Питам се защо не ги накаже собственоръчно, вместо да те кара да вършиш черната работа.

Настъпи тишина, нарушавана само от траурната мелодия. Гласът отново проговори, но този път в него се долавяха гневни нотки.

— Очаквах пренебрежението ти. Тъй като си безбожница, не проумяваш възмездията на Всевишния. Ще се опитам да ти го обясня по-простичко. Обичаш ли гатанките, лейтенант Далас?

— Не. — Тя изпитателно погледна към Пийбоди, която нервно поклати глава. — Но се обзалагам, че ти си падаш по тях.

— Точно така, защото чрез тях съзнанието си отпочива и духът се успокоява. И така, нарекъл съм гатанката „Отмъщение“ и тя гласи: „Ще откриеш първородния син на стария негодник сред разкоша на сребърната му кула, под която тече тъмна река, а водата се спуска от голяма височина“. Отначало той молеше да пощадя живота му, сетне — да го убия по-бързо. Обречен е да гори в ада, защото така и не се покая за смъртния си грях.

— Защо го уби?

— Защото това беше мисията на живота ми.

— Значи Бог те е уведомил, че си роден, за да убиваш. — Ив отново натисна бутона за проследяването и се опита да прикрие разочарованието си, когато видя същия надпис. — И как ти го съобщи? Може би се е свързал с теб по видеотелефона или ти е изпратил факс. Или пък сте се срещнали в някой бар.

— Няма да ти позволя да ми се подиграваш! — Гласът стана по-напрегнат и хриплив. — Въобразяваш си, че след като си жена и работиш в полицията, останалите хора са парии. Не ще тържествуваш още дълго, лейтенант. Обаждам се, за да те предупредя, че взимам нещата в свои ръце. Жената е пазителка на домашното огнище, а мъжът е създаден да я пази и защитава, да отмъщава.

— Вероятно и това си чул от устата на Бог, което доказва, че Той е мъж. Забелязала съм, че хората от „силния“ пол страдат от мания за величие.

— Ще те накарам да трепериш пред Него, пред мен!

— Сигурно. — Надявайки се, че той я вижда добре, Ив вдигна ръка и заоглежда ноктите си. — Вече цялата треперя.

— Мисията ми е свещена, защото се подчинявам на Всевишния, лейтенант. В Соломоновите притчи е казано: „Човек, виновен за проливане на човешка кръв, ще бяга до гроб и никой не трябва да му помогне.“ Онзи, когото убих, вече няма да бъде беглец... и никой не му помогна.

— Но щом си пролял неговата кръв, какъв си тогава?

— Бич божи. Имаш двацет и четири часа да докажеш способностите си. Дано не ме разочароваш.

— Няма, мръсно — промърмори Ив, когато връзката се прекъсна. — Какво откри, Пийбоди?

— Нищо. Беше блокирал всички устройства за проследяване на сигнала. Дори не разбрах дали се е обаждал от Земята или от някоя планета.

— Бъди спокойна, тук е! — гневно възкликна Ив. — Навярно ще ме следи отблизо.

— Може би е откачен.

— Съмнявам се. По-скоро мисля, че е религиозен фанатик. Компютър, искам информация за всички жилищни и обществени

сгради в Ню Йорк, чието название включва думата „люкс“ и които са с изглед към Ийст или към Хъдзън. — Тя нервно изщрака с пръсти и добави: — Мразя гатанките.

— Аз пък ги обичам. — Пийбоди замислено смръщи чело и се приведе към монитора, на който започнаха да се изписват различни названия.

Внезапно Ив подскочи и нареди:

— Искам изображение на Лакшъри Тауърс^[1].

След секунди на екрана се появи небостъргач, който напомняте сребърно копие, устремено в небето. Беше построен на река Хъдзън и водната повърхност искреше под слънчевите лъчи. Откъм западната му страна се спускаше водопад, който беше дело на човешка ръка.

— Открих го!

— Не вярвам да бъде толкова лесно — възрази Пийбоди.

— Напротив, точно такава е била целта му; няма причина да се крие, тъй като жертвата му вече е мъртва. Този човек иска да ни разиграва и да се изфука, затова ни подхвърли примамка. Компютър, искам името на собственика на апартамента, намиращ се на последния етаж на сградата.

Работи... Апартаментът е собственост на агенция „Бренън“ и в него понякога отсяда Томас Бренън от Дъблин, Ирландия. Бренън е на четирийсет и две, женен, с три деца. Президент и изпълнителен директор на „Бренън груп“ — агенция за шоу програми.

— Да проверим какво се е случило, Пийбоди. От колата ще уведоим диспечера.

— Да поискаме ли подкрепления?

— Първо ще огледаме терена. — Ив пристегна кобура с оръжието си и облече якето си.

Предчувствията ѝ за задръствания в уличното и във въздушното движение напълно се оправдаха. Превозните средства пълзяха по мокрите улици и кръжаха в небето като пчели, които не могат да открият кошера си. Собствениците на подвижни щандове за храна се бяха скрили под огромни чадъри, защото нямаха никакви клиенти. От скарите им се издигаше мирислив дим, който караше очите на минувачите да се насълзяват.

— Поискай от централата телефонния номер на Бренън, Пийбоди. Ако са ни измамили и човекът е жив, не искам да нахълтвам в жилището му без предупреждение.

— Слушам. — Сътрудничката ѝ извади видеотелефона си.

Ив започна да се изнервя. Включи сирената, но без резултат. Автомобилите останаха притиснати като любовници.

— Позвъних в апартамента, но никой не се обади. На телефонния секретар има съобщение, че днес Бренън заминава и ще отсъства от Ню Йорк две седмици.

— Да се надяваме, че вече е в някоя дъблинска кръчма — промърмори Ив и огледа колоната от коли. — Няма как, налага се да го направя...

— Моля ви, лейтенант, недейте. Ще ни убиете с тази таратайка! — възкликна Пийбоди, стисна зъби и затвори очи, щом началничката ѝ натисна бутона за вертикално издигане. Колата се разтърси, заскърца и се повдигна на десетина сантиметра от земята, сетне тупна обратно на паважа.

— Проклетата браква! — извика Ив и удари бутона с юмрук, при което разкървави кокалчетата на пръстите си. Автомобилът колебливо се издигна, наклони се, после се понесе напред. Закачиха чадъра на един амбулантен търговец, който яростно закрещя и се спусна да ги преследва. Когато най-после се отказа, Ив смаяно поклати глава.

— За малко да улови задната броня! Не мога да повярвам, че човек с въздушни ботуши щеше да настигне полицейска кола. Накъде върви светът, Пийбоди?

Сътрудничката ѝ дори не помръдна. Продължи да седи със затворени очи, само промърмори:

— Извинете, лейтенант, прекъсват молитвите ми.

Ив изключи сирената едва когато се озоваха пред входа на сребристия небостъргач. Приземи рязко колата, при което с Пийбоди едва не си прехапаха езиците и като по чудо не се блъсна в луксозен открит автомобил. Портiererът долетя като стрела и отвори вратата на полицейската таратайка. Изглеждаше смъртно засегнат и ужасен от неугледното возило.

— Госпожо, нямате право да паркирате това... нещо тук.

Тя изключи сирената, показва му значката си и се сопна:

— Е, какво ще кажеш? Имам ли право?

Портиерът стисна устни, докато разглеждаше значката ѝ. Сетне намръщено промърмори:

— Моля, използвайте гаража.

Високомерието му ѝ напомни за иконома Съмърсет, който беше привързан като куче към Рурк, ала изпитваше презрение към нея. В очите ѝ проблеснаха гневни пламъчета, тя се приведе към него и изсъска:

— Няма да мръдна колата, приятел. А сега, ако не искаш сътрудничката ми да те арестува заради това, че пречиш на полицай да изпълнява служебните си задължения, ще ме пуснеш в сградата и дори ще ме отведеш до апартамента на Томас Бренън.

Портиерът надменно я изгледа и заяви:

— Невъзможно е. Господин Бренън отсъства.

— Пийбоди, запиши името на този... гражданин, както и номера на личната му карта, после повикай кола да го отведе в централното полицейско управление.

— Слушам, лейтенант.

— Нямайте право да ме арестувате. — Той нервно затропа с крак. — Аз само изпълнявам задълженията си.

— Но ми пречиш да изпълнявам моите. Как мислиш, чии задължения са по-важни? Предполагам, че се досещаш как ще реагира съдията.

Портиерът понечи да ѝ възрази, но размисли и гневно стисна устни. Ив си каза, че той е истинско копие на Съмърсет, въпреки че беше по-пълен и по-нисък от иконома, който тровеше живота ѝ.

— Принуден съм да се подчиня, но знайте, че ще уведомя началника на полицията за поведението ви. — Хвърли поглед към значката ѝ и добави: — Лейтенант Далас.

— Гледай да не забравиш. — Тя махна на Пийбоди и последва портиера, който вървеше изпъчен, като че беше глътнал бастун. Когато стигнаха до входа на небостъргача, той активира дроида, който го заместваше, и го остави на пост.

Преминаха през искрящите сребристи врати и се озоваха във фойе, което беше истинска тропическа градина: издигаха се високи палми, навсякъде растяха хибискуси, чуруликаха птици. Ив забеляза голямо езеро, в центъра на което бликаше фонтан, представляващ

скулптура на гола до кръста жена с пищни форми, която държеше златна риба.

Портиерът повика асансьора, който се движеше през стъклена тръба и мълчаливо направи знак на Ив и на сътрудничката ѝ да се качат. Ив, която мразеше подемниците, остана да стърчи в средата на кабината, докато Пийбоди любопитно се загледа през прозрачната стена.

Когато достигнаха последния, шейсет и втори етаж, се озоваха в по-малко фойе, което също беше превърнато в градина. Портиерът спря пред монитора на системата за охрана, който беше монтиран пред двойните стоманени врати и каза:

— Портиер Строби, придружаващ лейтенант Далас от нюйоркската полиция и сътрудничката ѝ.

— В момента господин Бренън отсъства — произнесе мелодичен глас, в който се долавяше напевен ирландски акцент.

Ив нетърпеливо изтласка Строби и поднесе значката си към камерата.

— Въпросът не търпи отлагане. Непременно трябва да влезем в апартамента.

— Един момент, лейтенант. — Разнесе се тихо жужене, докато електронното око огледа лицето ѝ и значката ѝ, сетне ключалките тихо изщракаха.

— Достъпът е разрешен. Предупреждаваме, че жилището се наблюдава чрез камери.

— Включи записващото устройство, Пийбоди. Отдръпни се, Строби. — Ив хвана оръжието си и блъсна вратата с рамо.

Усети вонята и изруга. Много пъти беше надушвала подобна миризма и знаеше какво ще види.

Сините копринени тапети на дневната бяха изпръскани с кръв, която сякаш беше изписала странни букви. Върху дебелия килим лежеше ръката на Томас Бренън. Беше отсечена до китката и бе обърната с дланта нагоре, сякаш се протягаше с молба за пощада.

Ив чу как портиерът се задави и след миг изтича обратно във фойето. Тя пристъпи напред и почувства, че се задушава от отвратителната миризма. Извади оръжието си и се огледа. Интуицията ѝ подсказваше, че убиецът „си е свършил работата“ и отдавна е

напуснал местопрестъплението, ала все пак беше длъжна да спази процедурата. Обърна се към Пийбоди:

— Виж дали Строби е престанал да повръща и го попитай къде се намира спалнята.

— Надолу по коридора и вляво — след секунди събщи сътрудничката ѝ. — Онзи тип продължава да повръща.

— Дай му някаква кофа, после заключи асансьора и външната врата.

Ив тръгна по коридора. Вонята се засили и като че я обгърна. Тя се опита да не диша през носа. Вратата на спалнята беше открената. През пролуката проникваше светлина, дочуваха се величествените акорди на Моцартова симфония.

Останките от трупа на Бренън бяха върху огромното легло с разкошен балдахин. Към страничната му колона със сребърни вериги беше привързана другата ръка на мъртвеца. Навярно щяха да открият и краката му в някое помещение на просторния апартамент.

Несъмнено стените на жилището бяха звукоизолирани, ала навярно Бренън е надавал безумни писъци. Докато оглеждаше жалките му останки, Ив беше сигурна, че смъртта му е била изключително мъчителна. Запита се колко ли болка може да издържи човек, преди да загуби съзнание и да потъне в бездната на смъртта.

Убиецът беше съблякъл Томас Бренън и беше ампутирал ръката и двата му крака. Единственото останало око на мъртвеца ужасено се вираше в отражението на собственото му обезобразено тяло. Вътрешностите му бяха изтръгнати.

— Господи! — прошепна Пийбоди, когато надникна в спалнята. — Света Богородице!

— Донеси ми чантичката с необходимите пособия. Ще изолираме местопрестъплението. Опитай се да откриеш семейството на мъртвия. Опитай да се свържеш с Фийни и го накарай да включи заглушителя, преди да му събщиш подробностите. Иска ми се медиите да научат колкото е възможно по-късно за престъплението.

Пийбоди два пъти преглътна, докато се увери, че няма да повърне, сетне изрече:

— Слушам, лейтенант.

— Изпрати Строби в участъка, преди да се е раздрънkal.

За миг Пийбоди съзря болка в очите на началничката си, сетне погледът на Ив отново стана суров и тя заяви:

— Да се залавяме за работа. На всяка цена трябва да заловя този садист.

Наближаваше полунощ, когато Ив, залитайки, изкачи стълбите към вратата на дома си. Повдигаше ѝ се, очите ѝ горяха, измъчваше я жестоко главоболие. Имаше чувството, че миризмата на смърт е полепнала по нея, въпреки че дълго беше стояла под горещия душ в служебната съблекалня.

Единственото ѝ желание беше да потъне в непробуден сън и тя отчаяно се надяваше да не види разчленения труп на Томас Бренън, когато притвори клепачи и се опита да заспи.

Преди да посегне към дръжката, входната врата се отвори и Съмърсет застана на прага; забеляза, че е включил всички светлини на големия полилей във фойето. Стори ѝ се, че икономът потръпва от отвращение при вида ѝ.

— Закъснението ви е непроситимо, лейтенант. Гостите ви точно си тръгват.

Гостите ли? Преумореното ѝ съзнание се опита да асимилира думата, сетне тя внезапно си спомни, че бяха поканили гости на вечеря. Господи, след всичко случило се напълно беше забравила за тях.

— Целуни ме отзад — предизвикателно заяви на Съмърсет и се опита да мине покрай него.

Кокалестите му пръсти се вкопчиха в рамото ѝ.

— Като съпруга на Рурк сте длъжна да се съобразявате с общественото му положение и да играете ролята на домакиня по време на важни приеми, какъвто беше днешният.

Гневът я накара да забрави умората си. Тя сви пръстите си в юмрук и изсъска:

— Изчезвай, преди да съм те...

— Скъпа Ив! — В гласа на Рурк прозвучаха предупредителни нотки, ала си личеше, че той едва сдържа смеха си. Тонът му накара Ив да отпусне юмрука си. Тя намръщено се обърна и видя съпруга си на прага на салона. Както винаги изглеждаше ослепителен и това не се

дължеше на вечерното облекло. Великолепното му тяло караше сърцето на всяка жена да затупти по-бързо, независимо каква дреха носеше. Гарвановочерната му коса достигаше почти до раменете му и обрамчваше лице, което сякаш беше нарисувано от ренесансов художник. Скулите му бяха като изваяни, очите му — по-сини от скъп кобалт, а изящните му устни като че бяха създадени да рецитират поезия, да дават заповеди и да подлудяват жените.

За по-малко от година беше успял да преодолее съпротивата на Ив и да открие ключа към сърцето ѝ; ала най-странното бе, че беше спечелил не само любовта, но и доверието ѝ, макар от време на време да се дразнеше от постъпките му.

Понякога тя с удивление си даваше сметка, че Рурк е първото и единственото чудо, с което се е срещнала в своя живот.

— Извинявай, че закъснях — изрече, но тонът ѝ беше предизвикателен. Рурк леко се усмихна и повдигна вежда, сетне промълви:

— Сигурен съм, че е било абсолютно наложително. — Протегна ѝ ръка и усети, че дланта ѝ е студена като лед. В уморените ѝ кехлибарени очи се четеше гняв. Той беше свикнал да я вижда капнала от умора и разгневена. Но сега беше бледа като платно и това го разтревожи. Надяваше се, че тъмночервените петна по джинсите ѝ не са от собствената ѝ кръв.

Нежно стисна ръката ѝ, сетне я поднесе към устните си, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Уморена си, лейтенант — промърмори с едва забележим, напевен ирландски акцент. — Точно се канех да изпратя нашите гости. Отдели им само няколко минути, моля те.

— Добре. — Гневът ѝ започна да стихва. — Съжалявам, че не можах да присъствам на вечерята. Знаем, че беше важно за теб. — През откритата врата на салона тя видя петнайсетина мъже и жени в елегантни вечерни облекла; дочу шумоленето на скъпа коприна и съзря как проблясват скъпоценните камъни, инкрустирани в бижутата на дамите. Навярно изражението ѝ беше издало нежеланието ѝ да се присъедини към изисканата компания, тъй като Рурк се засмя.

— Само пет минути, скъпа. Съмнявам се, че преживяването ще бъде по-неприятно от онова, което си изпитала тази вечер.

Хвана я под ръка и я въведе в салона. Ив си помисли, че той се чувства еднакво добре сред висшето общество, както и сред хората от престъпния свят. Рурк я представи на хората, които тя не познаваше, напомни ѝ имената на онези, с които се беше срещала преди, и същевременно незабелязано насочваше гостите към вратата.

Ив усети уханието на скъпи парфюми и вина, лъхна я аромата на ябълковото дърво, което гореше в камината. Ала все пак ѝ се струваше, че миризмата на кръв е полепнала по нея.

Рурк се питаше дали любимата му знае колко невероятно красива изглежда. Износеното ѝ кожено яке и мръсните ѝ джинси ярко контрастираха с изисканите облекла на гостите. Късата ѝ коса падаше на кичури около бледото ѝ лице и подчертаваше очите ѝ с цвят на уиски. Стараеше се да се движи грациозно, въпреки че едва се държеше на крака.

Той с възхищение си каза, че съпругата му е олицетворение на смелостта.

Ала когато и последният гост си отиде, тя печално поклати глава.

— Съмърсет е прав. Не съм подходяща жена за човек с твоето положение.

— Но вече си моя съпруга.

— Това не означава, че се справям със задълженията си. Знаем, че тази вечер те изложих. Трябваше да... — Устните му се впиха в нейните и беше принудена да млъкне. Страстната му целувка я накара да се отпусне; тя машинално го прегърна през кръста и се притисна към него.

— Ето... така е по-добре — промърмори той, повдигна брадичката ѝ и докосна трапчинката. — Мисля, че сме се разбрали — сам ще се занимавам с моите дела. Ти имаш достатъчно работа.

— Но нали настояваше да присъствам тази вечер?

— Уредих сливането на двете предприятия, но не и твоето очарователно присъствие. Неприятно ми е, че не ми се обади. Доста се разтревожих.

— Ами... забравих. Още не мога да свикна с факта, че съм омъжена и че някой се безпокои за мен. — Тя пхна ръце в джобовете си и закрачи напред-назад по дългия коридор. — Не мога да повярвам, че съм твоя жена. Не вярвам да ти е много приятно, че се появих в този

вид пред приятелите ти милионери — навярно съм им заприличала на наркоманка.

— Не е вярно, изглеждаш като ченге. Мисля, че направи силно впечатление на неколцина от гостите ни, които не можеха да откъснат очи от оръжието ти и от кървавите петна върху панталоните ти. Надявам се, че не си ранена.

— Не съм. — Внезапно нещо се прекърши в душата ѝ. Приблужи се до стълбата, изкачи две стъпала и седна, сетне закри лицето си с длани — само в присъствието на Рурк си позволяваше да прояви на слабост.

Той се настани до нея, прегърна я през раменете и прошепна:

— Преживяла си нещо ужасно, нали?

— В много случаи казваме, че би могло да бъде и по-лошо, но това не важи за ужаса, който видях днес.

Рурк знаеше, че в ежедневието си тя се сблъсква с какви ли не отвратителни гледки, неведнъж я беше наблюдавал как работи на местопрестъплението.

— Искаш ли да ми разкажеш, за да ти олекне?

— Не, за бога! Не искам да мисля за видяното поне няколко часа. Искам да не мисля за каквото и да било.

— За това мога да ти помогна.

За първи път от часове насам Ив се усмихна.

— Не се и съмнявам.

— Да започнем ето така. — Той стана, приведе се и я взе в прегръдките си.

— Не е необходимо да ме носиш — не съм ранена.

Той дяволито се усмихна и преди да се заизкачва по стълбата, промърмори:

— Може би така се чувствам като истински мъж...

Ив го прегърна и отпусна глава върху рамото му. Внезапно се почувства много по-добре. Притвори очи и прошепна:

— В такъв случай най-малкото, което мога да направя, за да изкупя вината си за отсъствието си тази вечер, е да те накарам да се почувстваш като истински мъж.

---

[1] Luxury Towers — в буквален превод от английски означава „Кула на лукса“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Когато Ив се събуди, навън все още цареше мрак. Беше плувнала в пот. Знаеше, че е сънувала нещо ужасяващо, но образите от съня бяха неясни и замъглени. Тя изпита радост, че се отървала от кошмара и не се опита да си го спомни с подробности.

Беше сама в огромното легло, затова си позволи да потръпне. Сетне нареди на осветлението да се включи и облекчено въздъхна, щом мека светлина заля спалнята и прогони мрака. Изчака няколко секунди, после погледна към часовника.

Беше едва пет и четвърт. „Прекрасно!“ — помисли си, защото знаеше, че няма отново да заспи. Пък и Рурк не беше до нея, за да ѝ помогне да прогони кошмарите. Питаше се дали някога ще се примири с мисълта, че е започнала да разчита на него. Само преди година дори не подозираше за неговото съществуване, а сега той се беше превърнал в неразделна част от нея... като собственото ѝ сърце.

Стана от леглото и облече един от копринените халати, които съпругът ѝ непрекъснато ѝ подаряваше. Обърна се към таблото на стената и натисна бутона за търсене.

— Къде е Рурк?

Намира се край басейна в приземния етаж.

Хрумна ѝ, че не е зле да поплува. Но първо щеше да посети залата за фитнес. Може би физическото натоварване щеше да ѝ помогне по-бързо да забрави лошия сън.

Реши да слезе по стълбите, вместо с асансьора, за да избегне срещата със Съмърсет. Имаше чувството, че икономът непрекъснато я дебне и неочаквано изниква от сенките, за да я изгледа пренебрежително или гневно. Не ѝ се искаше да започва деня с нов скандал — продължение на вчерашната им „схватка“.

Гимнастическият салон беше оборудван с най-модерните съоръжения. Ив имаше възможност да влезе в двубой с дроида спаринг-партньор, да вдига тежести или да остави устройствата да си вършат работата. Захвърли халата и облече черно трико. Искаше ѝ се

да направи дълъг пробег и след като си сложи леките спортни обувки, побърза да програмира видео маршрута си по видео пистата. Избра да бяга „по брега на океана“ — единственото място, освен големия град, където се усещаше като у дома. Устройството можеше да я пренесе сред природата, в пустинята или на друга планета, но тези изгледи я караха да чувства странно безпокойство.

Започна с бърз ход. Сините вълни се плискаха наблизко, първите слънчеви лъчи озаряваха хоризонта. С пронизителни писъци чайките кръжаха във въздуха. Ив дълбоко вдъхна влажния солен въздух и ускори крачка, щом усети, че мускулите ѝ са станали по-гъвкави.

След като измина първите два километра, ускори темпото и съзнанието ѝ сякаш се изпразни.

След запознанството си с Рурк няколко пъти беше идвала на този бряг — в действителност или чрез холограма. Допреди това най-голямата водна площ, която бе виждала, беше река Хъдзън.

„Животът се променя — помисли си. — Също и действителността.“

На седмия километър, когато беше започнала да изпитва умора, с крайчеца на окото си забеляза някакво движение. След миг Рурк, с още мокра коса от плуването в басейна, се изравни с нея и извика:

— Може би се опитваш да избягаш от нещо... или пък да настигнеш някого.

— Не, само реших да потичам.

— Много рано си станала, лейтенант.

— Предстои ми тежък ден — ще бъда затрупана с работа. — Тя ускори темпото.

Рурк развеселено се усмихна — съпругата му непременно трябваше да се състезава с някого. Настигна я с лекота и промърмори:

— Мислех, че няма да работиш през почивните дни.

— Възникна нещо спешно. — Ив спря и направи няколко упражнения за гръбните мускули. Сетне вдигна глава и го погледна в очите. Хрумна ѝ, че сега не живее сама и че трябва да се съобразява със съпруга си. — Сигурно съм провалила плановете ти.

— Не се притеснявай, всичко е наред — отговори той и си помисли, че двудневната почивка на Мартиника, с която искаше да я изненада, може да почака. — През следващите четирийсет и осем часа нямам никакви ангажименти и съм изцяло на твое разположение.

Ив въздъхна. Чувството, че може да сподели всичко с Рурк, че вече не е сама на света, все още беше ново и не преставаше да я смайва.

— Може би ще се възползвам от предложението ти. Ала сега ми се иска да поплувам.

— Ще ти правя компания.

— Стори ми се, че току-що си излязъл от басейна.

— Ще вляза отново. — Той нежно докосна трапчинката на брадичката ѝ. Забеляза, че любимата му се беше зачервила от бягането, а по челото ѝ бяха избили капчици пот. — Не върша нищо противозаконно. — Хвана я за ръката и я поведе към залата с басейна, изпълнена с аромата на цветя.

Около изкуствената лагуна се издигаха палми, от чиито клони се виеха лиани. Наблизо се спускаха водопади и струите се разбиваха върху гладките камъни.

— Отивам да си взема банския костюм.

Рурк се усмихна и подръпна трикото ѝ.

— Не ти е необходим. — Изящните му пръсти докоснаха гърдите ѝ, тя повдигна вежди и попита:

— Какво си намислил?

— О, ще импровизирам. — Той обгърна лицето ѝ с длани, целуна я и прошепна: — Обичам те, Ив.

— Зная. — Младата жена затвори очи и допря челото си до неговото. — Обаче още не мога да свикна.

След миг вече беше гола и се гмурна в тъмната вода. Няколко секунди остана под повърхността, внезапно водата се оцвети в светлосиньо. Тя неволно се усмихна — съпругът ѝ предугаждаше всичките ѝ желання и настроения. Преплува двайсет дължини, сетне се преобърна по гръб. Протегна ръка и Рурк я сграбчи. Тя промърмори:

— Чувствам се някак отпусната и вероятно не ще мога да се съпротивлявам, ако някой извратен тип реши да се възползва от безпомощното ми състояние.

— Точно това се иска. — Рурк я сграбчи през кръста и я обърна с лице към себе си.

Ив повтори думите му и обви бедра около него, за да се задържи на повърхността.

Когато усети устните му върху своите, напрежението я напусна. Почувства се отпочинала, освежена и внезапно пожела съпруга си. Протегна ръка и прокара пръсти през косата му, която напомняше мокра коприна. Усещаше допира на мускулестото му тяло и за кой ли път си помисли, че двамата са създадени един за друг. Едва не замърка от удоволствие, щом почувства ръцете му върху себе си.

Гмурна се под водата и повлече Рурк в невероятната синева. Той докосна с устни гърдата ѝ и Ив потръпна от невероятното удоволствие и от смайващото откритие, че не може да си поеме дъх. Сетне опитните му пръсти проникнаха в нея; след миг прозрачният свят около нея сякаш се взриви и тя сляпо се устреми към повърхността. Пое си въздух с пълни гърди, но внезапно възкликна, когато почувства устните на Рурк върху най-интимната част от тялото си.

Незнайно по какъв начин съпругът ѝ беше разбрал, че тя отчаяно се нуждае да се почувства безпомощна и изцяло във властта му. Интуицията му непрекъснато я изненадваше и оставаше за нея неразгадана тайна.

Ив отпусна глава на ръба на басейна и позволи на удоволствието да я погълне.

Бавно устните му се плъзнаха нагоре, по корема и по гърдите ѝ, и докоснаха гърлото ѝ, където пулсът ѝ туптеше под нежната кожа.

— Питам се как успяваш да издържиш толкова дълго под водата — задъхано прошепна тя, сетне застана, когато Рурк бавно проникна в нея.

Той не откъсваше очи от лицето ѝ, от поруменелите ѝ страни и от очите ѝ, потъмнели от страст. Сърцето му затуптя още по-лудо, когато съзря как устните ѝ, обикновено присвити в упорство, сега потръпваха в очакване да се слоят с неговите.

Целуна я леко и започна да се движи ритмично, което доведе и двамата почти до лудост, като непрекъснато шепнеше:

— Хайде, отпусни се.

Проницателните ѝ очи се замъглиха, тя си пое въздух сетне издаде звук, подобен на сподавено ридание. Кръвта на Рурк кипеше, ала той продължаваше да се движи бавно, докато Ив престана да стене и извика името му.

Едва тогава се отдаде на върховното удоволствие.

Ив го сграбчи за раменете и задъхано прошепна:

— Не ме пускай, защото ще потъна като камък.

Той леко се усмихна и я целуна по шията.

— Същото се отнася и за мен. Знаеш ли, няма да е зле по-често да ставаш рано.

— Страхувам се, че страстта ще ни погуби. Преди малко можехме да се удавим.

Рурк вдъхна аромата на кожата ѝ и шеговито отвърна:

— Опасността още не е преминала.

— Мислиш ли, че ще успеем да се доберем до стъпалата?

— Разбира се, стига да не бързаш.

Олюлявайки се, двамата се изкачиха по каменните стъпала.

— Чаша кафе ще ни дойде добре — промълви Ив и отиде да вземе две хавлии.

Когато се върна, Рурк вече беше програмирал автоготвача за две чаши силно кафе. Слънцето беше изгряло и обагреше в златисто прозореца в дъното на залата.

— Гладна ли си?

Тя отпи от кафето и премрежи очи от удоволствие. Сетне отговори:

— Гладна съм като вълк. Но първо искам да взема душ.

— Тогава да се качим в спалнята.

Ив застана под душа без да оставя чашата си. Когато Рурк също влезе в кабината, побърза да го предупреди:

— Ще те убия, ако промениш температурата.

— Хладката вода подпомага отварянето на порите и действа освежаващо.

— Ти вече се погрижи за това. — Ив остави чашата и насапуниса тялото си сред облаците пара.

Излезе първа, пристъпи в кабината за изсушаване и потръпна, когато чу как Рурк нареди температурата на водата да бъде понижена с десет градуса. Знаеше, че той очаква да му разкаже за случая, поради който снощи беше закъсняла, а днес, въпреки че беше почивният ѝ ден, отново трябваше да работи. Стана ѝ приятно, че Рурк прояви разбиране и не започна да я разпитва, преди да се е настанила във всекидневната с втора чаша кафе. Той мълчаливо ѝ поднесе чинията с омлет.

— Искрено съжалявам, че снощи пропуснах вечерята с важните гости — смутено промърмори Ив.

Рурк отрязва парченце от палачинката, приготвена с истинско прясно мляко.

— Да разбирам ли, че ще трябва да ти поднасям извиненията си всеки път, когато плановете ни се провалят заради внезапното ми заминаване по работа?

Тя понечи да му възрази, но размисли и поклати глава. След секунди промълви:

— Не, разбира се. Все пак исках да знаеш, че този път не бях забравила за вечерята. Точно си тръгнах, когато някакъв човек се свърза с мен по видеотелефона. Изключил беше видеото, а отгоре на всичко не успяхме да проследим обаждането.

— Нищо чудно, като знам с каква допотопна техника работи нюйоркската полиция.

— Не е толкова допотопна — засегна се тя. — Този тип е истински професионалист. Съмнявам се, че дори ти ще успееш да го разконспирираш.

— Подценяваш способностите ми.

Тя злорадо се усмихна.

— Какво пък, може би ще ти се отдаде възможност да ги докажеш. Непознатият поиска да го свържат с мен, не с друг полицейски служител. Нищо чудно да ме потърси и тук.

Рурк остави вилцата си и отпи от кафето си; държеше се така, сякаш думите ѝ не са му направили впечатление, но целият се напрегна.

— Нима намекваш, че проявява интерес точно към теб?

— Така излиза. Отначало ми надрънка какви ли не религиозни глупости, най-голямата от които беше, че бил пратеник на Господ Бог. Освен това този „Месия“ обича гатанките.

Тя пусна записа от разговора с непознатия и видя как Рурк присви очи, смръщи чело и гневно стисна устни, сетне промълви:

— Сигурно веднага си разгадала гатанката и си проверила в Лакшъри Тауърс.

— Позна. Проникнахме в луксозния апартамент на последния етаж и открихме в дневната части от насеченото тяло на убития, когото намерихме в спалнята.

Тя отмести чинията си, изправи се и закрачи напред-назад, като машинално прекарваше пръсти през косата си.

— Никога не съм виждала по-отвратителна гледка. Порази ме жестокостта на убиеца, който беше действал с прецизността на хирург. При предварителния оглед съдебният лекар съобщи, че ампутациите са били извършени още докато Бренън е бил жив. Убиецът го бил натъпкал с наркотици, които обаче не са притъпявали болката. А тя навярно е била неопикуема. Жертвата беше и изкормена...

— Господи! — изпъшка Рурк. — В миналото така са били умъртвявани хора, обвинени в политически или в религиозни престъпления. Смъртта настъпва бавно и мъчително...

— А гледката е потресаваща — прекъсна го Ив. — Краката му бяха отрязани, а едната му ръка беше отсечена до китката. Бил е още жив, когато е било извадено дясното му око, което така и не открихме на местопрестъплението.

— Каква прелест. — Рурк внезапно изпита отвращение към храната. Стана, приближи се до гардероба и промърмори: — Око за око.

— Това съм го чувала някъде, май в някаква пиеса, където се говореше за отмъщение.

— Цитирах ти пасаж от Библията, скъпа. Няма по-интересна и вълнуваща пиеса от Светото писание. — Той извади от гардероба вълнен спортен панталон.

— Ето, че пак сме на религиозна тема... Добре, да приемем, че този тип иска да си отмъсти за нещо. Може би е религиозен фанатик или пък е имал зъб на жертвата. Предполагам, че ще узнаем мотива, когато разберем всичко за Бренън. Наредих да не съобщават нищо на медиите, поне докато се свържа със семейството му.

Рурк посегна към бяла памучна риза и попита:

— Убитият имал ли е деца?

— Дори три.

— Професията ти е отвратителна, лейтенант.

— Може би затова я обичам. — Ив замислено потърка челото си. — Доколкото ни е известно, съпругата и децата му са в Ирландия. Днес непременно трябва да ги откроя.

— В Ирландия ли?

— Да. Изглежда, убитият е твой „бивш“ сънародник. Предполагам, че не познаваш някой си Томас Бренън, нали? — Усмивката ѝ помръкна, когато забеляза как очите на Рурк потъмняха и изражението му се промени. — Господи! Изобщо не го допусках!

— Как изглеждаше? — с привидно безразличие запита той. — Около четирийсетте, невисок, с пепеляворуса коса.

— Описанието ти отговаря на онова, което беше останало от него.

— Томи Бренън... — Без да изпуска ризата, Рурк приседна на страничната облегалка на креслото. — Не мога да повярвам!

— Съжалявам. Дори не подозирах, че сте били приятели.

— Не бяхме близки. — Той поклати глава, сякаш за да прогони спомените. — Поне не и от десет години насам. Когато живеех в Дъблин, той вършеше компютърни измами, а аз се занимавах с мошеничество на дребно. Няколко пъти ни се наложи да работим заедно и да изпием по няколко бири. Преди дванайсетина години Томи се хвана с момиче от добро семейство. Беше невероятно префърцунено. Той се влюби до уши в нея и реши да се промени изцяло. Ето защо прекъсна всякакви връзки с... неблагонадеждните хора от миналото си. Знаех, че много често посещава Ню Йорк и че дори има жилище тук, но през изминалите години пътищата ни не са се пресичали. Убеден съм, че жена му не знае за предишните му подвизи.

Ив седна на другата дръжка на креслото и замислено изрече:

— Нищо чудно някой от „неблагонадеждните“ да е отговорен за убийството му. Рурк, преди да се разровя в миналото на Бренън, искам да знам доколко си бил замесен в тъмните му сделки.

Рурк не се притесняваше от фактите, на които щеше да се натъкне полицейското разследване. Но знаеше, че всяко черно петънце в живота му може да навреди на Ив.

— Успокой се, лейтенант, винаги прикривам следите си. Вече споменах, че с Томи не бяхме приятели. Не сме се виждали от години, но никога няма да го забравя. Имаше прекрасен теноров глас. Беше сърдечен и умен, обичаше да се смее и мечтаеше да има семейство. Беше избухлив и налиташе на бой, ала само когато го предизвиквах.

— Е, изглежда, че този път си е намерил майстора. Знаеш ли къде са близките му?

Той поклати глава, стана и каза:

— Смятам, че бързо ще ги открия.

— Много благодаря. — Ив наблюдаваше как съпругът ѝ облече елегантна спортна риза. — Рурк, съжалявам, че трябваше да го чуеш от мен. Доколкото разбирам, все пак си бил близък с покойния...

— За мен Томи беше... пример за подражание. Кой знае защо го свързвам със спомена за песен, която в една дъждовна нощ съм слушал в задимената кръчма. Аз също съжалявам, че е мъртъв... Отивам в кабинета. След десет минути ще имаш информацията за семейството му.

Ив не отиде веднага при Рурк. Нещо ѝ подсказваше, че не бива да бърза. Знаеше, че благодарение на уменията си и на мощния си компютър той само за пет минути ще открие местонахождението на семейство Бренън. Но вероятно би желал за малко да остане сам, за да се овладее след новината за трагичния край на човека, напомнящ му за младостта му.

Самата тя никога не беше загубвала близък човек, може би защото беше допускала само няколко души до себе си. После се бе появил Рурк и въпреки старанията ѝ да го отблъсне, постепенно се беше превърнал в неразделна част от нея. А сега... тя докосна гравирания венчална халка. Сега не можеше да си представи живота без него.

Не взе асансьора, а се заизкачва по стълбището, преминавайки през широките коридори на разкошната къща. Противно на навика си, този път почука на вратата на кабинета и я изчака да се отвори.

Щорите бяха вдигнати и през прозорците надничаше мрачното небе, по което се носеха буреносни облаци. Рурк седеше зад старинното бюро от полиран махагон. Подът беше застлан с великолепни, ръчно изработени килими, които съпругът ѝ беше купил по време на многобройните си пътувания.

Ив пхна ръце в джобовете си. Започваше да свиква с разкоша, който я заобикаляше, но днес се чувстваше неловко, защото не беше виждала Рурк толкова натъжен и не знаеше как да го утеши.

— Слушай, Рурк...

— Ето разпечатката — прекъсна я той и остави лист хартия върху бюрото си. — Затрудних се, докато ги откроя. Съпругата и децата на Томи са в Дъблин. Двете му момченца са на девет и на осем, а момиченцето е едва шестгодишно.

Не го съдържаше на едно място, затова стана, отиде до прозореца и се загледа навън, където огромният град сякаш дремеше сред сумрачната светлина. Снимките на красивата жена на Бренън и дечицата му с румени личица го бяха разстроили повече, отколкото очакваше.

— Ще живеят охолно — промърмори той, като че на себе си. — Томи се е погрижил да не им липсва нищо. Очевидно е бил много добър съпруг и баща.

Ив прекоси кабинета и понечи да помилва Рурк, но внезапно отпусна ръка. Хрумна ѝ, че не умее да изразява чувствата си, не знаеше дали съпругът ѝ ще се разгневи от съчувствието ѝ. Накрая промълви:

— Не знам... как да ти помогна.

Рурк рязко се извърна. В сините му очи, помътнели от скръб, проблеснаха гневни искрици.

— Открий убиеца на Томи. Сигурен съм, че ще успееш.

— На всяка цена.

Той неволно се усмихна.

— Както обикновено лейтенант Далас иска да отмъсти заради мъртвеца. — Разроши косата ѝ и повдигна вежда, когато Ив хвана ръката му.

— Остави разследването на мен.

— Нима съм казал, че ще търся убиеца?

— Притеснява ме онова, което си намислил. — Познаваше го прекалено добре и знаеше, че вече е планирал своето отмъщение. — Откажи се, ако си намислил да действаш сам. Случаят е мой и аз ще се занимавам с разследването.

Рурк нежно помилва ръката ѝ, което накара Ив изненадано да присвие очи, сетне отговори:

— Разбира се. Молбата ми е да ме държиш в течение. Знай, че винаги можеш да разчиташ на помощта ми.

— Струва ми се, че ще се справя и сама. Освен това горещо ти препоръчвам да не си пъхаш носа в работата ми.

Той целуна връхчето на носа ѝ и заяви:

— Няма да стане.

— Рурк...

— Нима предпочиташ да те лъжа, Ив? — Без да обръща внимание на гневното ѝ изражение, взе разпечатката от бюрото си и ѝ я подаде. — Отивай на работа; междувременно ще се свържа с няколко души. Убеден съм, че до вечерта ще имам пълен списък на колегите и на приятелите на Томи, както и на враговете му и на любовниците му. Ще узная какво е било финансовото му положение и ще събера други необходими сведения. — Поведе я към вратата, като продължаваше да говори: — Много по-бързо от теб ще получи желаната информация и ще ти я предоставя.

Въпреки упоритата съпротива на Ив, успя да я накара да прекрачи прага. Тя гневно го изгледа и се сопна:

— Не мога да ти попреча да събиращ информация. Но гледай всичко да бъде напълно законно.

— Знаеш ли, възбудям се, когато влизаш в ролята на строгото ченге.

Тя неволно се усмихна, сетне побърза да възвърне намръщената си физиономия.

— Млъкни! — промърмори, пхна ръце в джобовете си и тръгна по коридора.

Рурк я наблюдаваше, докато изчезна от погледа му. Включи монитора на охранителната камера и се втренчи в него с разтревожено изражение. Видя как Ив изтича надолу по стълбите и грабна якето си, което Съмърсет беше приготвил.

— Забрави си чадъра — промърмори и въздъхна, когато Ив закрачи под ръмвящия дъжд.

Не ѝ беше казал цялата истина. Трябваше да се убеди, че това е абсолютно необходимо. В противен случай рискуваше да въвличе любимата жена в зловещите тайни на своето тъмно минало.

Излезе от кабинета си и се запъти към залата за комуникации, която беше обзаведена с нелегална апаратура. Достъпът се осигуряваше чрез електронна система, която се задействаше, когато той поставеше дланта си върху специалната пластина до вратата. Техниката в залата не беше регистрирана и му даваше възможност да получава информация, избягвайки надзора на службата за компютърна охрана. Необходими му бяха повече подробности, за да планира

следващите си стъпки. Настани се на подковообразното бюро пред многобройните монитори и се залови за работа.

Проникването в централния компютър на нюйоркската полиция не беше проблем. Мислено се извини на съпругата си, когато влезе в нейните файлове, както и в тези на съдебния лекар.

— Искам видеозапис на местопрестъплението на монитор №1 — нареди той и се облегна назад. — Доклад от аутопсията на монитор №2. Рапорт на полицаия, разследващ случая — на монитор №3.

Изтръпна, когато видя какво е направил убиецът с Бренън, и погледът му стана суров. Обезобразеният труп с нищо не напомняше за младежа, когото беше виждал преди толкова много години в Дъблин. С безизразно лице прочете официалния рапорт на Ив и предварителния доклад на съдебния лекар, който беше изпъстрен със сложни медицински термини, сетне нареди на компютъра:

— Прехвърли информацията във файл „Бренън“ с код „Рурк“, който ще се задейства единствено от гласа ми. — Обърна се и включи домашния видеотелефон. — Съмърсет, качи се при мен, ако обичаш.

— Идвам незабавно.

Рурк стана, отиде до прозореца и замислено се загледа навън. Знаеше, че миналото е като призрак, който се е скрил в някой тъмен ъгъл и дебне удобен момент да изскочи навън. Питаше се дали Томи Бренън е бил погубен заради миналото си или беше станал жертва на някакъв побъркан религиозен фанатик.

Вратата безшумно се плъзна и Съмърсет, както винаги облечен в черно, влезе в залата.

— Струва ми се, че имаме проблем.

— Да, Томас Бренън.

Икономът стисна тънките си устни и озадачено смръщи чело, сетне леко се усмихна.

— Спомних си го... наперен младок, който харесваше бунтовническите песни и светлата бира.

— Убили са го.

— Жалко за него.

— Убили са го тук, в Ню Йорк, а Ив разследва престъплението — продължи Рурк и видя как изражението на иконома се промени. — Рязали са го парче по парче, още докато е бил жив, за да почувства болката. После са го изкормили.

Съмърсет преbledня като платно и прошепна:

— Случайно съвпадение.

— Дано да е така. — Рурк извади тънка цигара от елегантната си табакера. — Убиецът се е свързал директно с Ив, очевидно е искал тя да се занимава със случая.

— Нали е ченге — това ѝ е работата — надменно процеди икономът.

— Ив е моя съпруга. — В гласа на Рурк прозвучаха ледени нотки. — Ако се окаже, че убийството на Томи не е случайно съвпадение, ще ѝ разкажа всичко.

— Не бива да се излагаш на подобен риск. Няма амнистия за убийците... дори за онези, които са били принудени да извършат деянието.

— Ще се оставя в нейните ръце. — Рурк жадно вдъхна дима от цигарата си и приседна на ръба на подковообразното бюро. — Не мога да я оставя в неведение, Съмърсет. Не бих го сторил нито заради моята, нито заради твоята безопасност. — Лицето му се сгърчи от скръб, когато добави: — Нито в името на спомените. Ето защо исках да бъдеш подготвен.

— Не аз ще пострадам, ако съпругата ти предпочете закона пред теб. Твърдя, че ти стори необходимото.

— Същото ще направи и Ив — промълви Рурк. — Преди да предприемем каквото и да било, трябва да възстановим случилото се преди толкова много години. Какво си спомняш за онова време? Кой беше замесен?

— Не съм забравил нищо — заяви икономът и стисна устни, а погледът му стана суров.

Рурк го изгледа и кимна.

— Надявах се да е така. Да се залавяме за работа.

Светлинките на таблото примигваха като звезди. Той обичаше да ги наблюдава. Дори не забелязваше, че помещението е малко и дори без прозорец, защото тихото бръмчене на уреда го изпълваше с щастие, а светлинките бяха неговите пътеводни звезди.

Беше готов да се заеме със следващия, да пристъпи към втория кръг от играта. По душа си оставаше дете и с нетърпение очакваше

състезанието, докато се подготвяше за свещената си мисия.

Инструментите му бяха грижливо подредени. Отвори шишенцето с вода, осветена от един епископ, и благоговейно напръска лазера, ножовете, чука и пироните... инструментите на божественото отмъщение, на възмездието. Зад тях беше поставена статуетка на Светата Дева, изваяна от бял мрамор, символизиращ невинността ѝ. Ръцете ѝ бяха разперени като че благославяше, на красивото ѝ лице бе изписано примирение.

Той се наведе и целуна белите ѝ мраморни нозе.

За миг му се стори, че ръката му е окървавена и той неволно потръпна.

Не... ръката му беше чиста. Беше измил кръвта на своя враг. Другите носеха знака на Каин, но не и той, защото беше богоизбран.

Скоро, много скоро щеше да се срещне с нов враг, затова трябваше да се изпълни със сила, за да заложи капана, за да играе ролята на приятел.

Беше постил, след което бе извършил жертвоприношение, за да прогони от сърцето и от съзнанието си злото. Потопи пръсти в купичката със светена вода и се прекръсти. Коленичи и положи длан върху презраменника си, който беше благословен от самия папа и със сигурност щеше да го предпази от злите сили. Сетне облече върху него копринената си риза, ала допирът му до плътта му действаше успокояващо.

Обзеха го спокойствие и увереност. Вдигна поглед към кръста, окачен над грубо скованата маса, върху която бяха подредени инструментите му. Статуетката на мъченика Исус беше изработена от сребро и бе прикрепена към златен кръст. Само много богат човек можеше да си позволи подобен лукс. Никога не му беше хрумвало какъв парадокс е да изваеш от скъпоценен метал изображението на човек, който е учел ближните си на смирение и скромност.

Запали свещите, скръсти ръце, сведе глава и започна да се моли с всеотдайността на правоверните и на умопомрачените.

Молеше се за божията милост и се подготвяше да извърши убийство.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Ив влезе в централната зала на отдел „Убийства“, усети неприятната миризма на престояло кафе и вонята на урина. Запровира се между поставените почти едно до друго бюра, без да обръща внимание на детективите, които работеха на компютрите си. Някакъв дроид чистач прилежно бършеше протъркания линолеум.

Миниатюрната канцелария на Пийбоди се намираше в единия ъгъл на помещението. Въпреки че беше слабо осветена и прекалено малка, стаичката бе безукорно чиста и спретната като самата Пийбоди.

— Май някой е забравил къде се намират тоалетните — пошегува се Ив. Сътрудничката ѝ, която седеше зад металното си бюро, се обърна и обясни:

— Бейли арестувал някакъв бродяга, за да го разпита за човек, който бил намушкан с нож. Скитникът изразил негодуванието си, като изпразни пикочния си мехур върху обувките на Бейли. Според очевидците въпросният мехур бил пълен до пръсване.

— Както се казваше в една стара песен: „Още един ден в рая“. Получи ли рапорта на „метачите“, които обработваха жилището на Бренън?

— Току-що им се обадох да побързат. Очаквам ги всеки момент.

— В такъв случай ще започнем с дисковете от системата за охрана на Лакшъри Тауърс и на апартамента на жертвата.

— Няма да можем, лейтенант.

Ив наклони глава.

— Защо, нима не си ги взела?

— Ето какво беше останало. — Пийбоди ѝ подаде прозрачно запечатано пликче, в което имаше само един диск. — Камерите на последния етаж, както и в жилището на убития, са били изключени в продължение на дванайсет часа преди откриването на тялото.

Ив кимна и взе пликчето.

— Трябваше да се досетя, че престъпникът не е глупав и се е погрижил да не остави уличаващите го кадри. Записа ли разговорите,

които е провеждал по видеотелефона?

— Да. — По-младата жена ѝ подаде втори диск с прилежно прикрепено етикетче.

— Предлагам да отидем в моята канцелария, за да проверим каква информация се съдържа в двата диска. Ще се обадя и на Фийни — продължи Ив, докато вървяха по коридора. — Не ще се справим без неговата помощ.

— Капитан Фийни е в Мексико. Навярно прекарва там отпуската си.

Ив спря и се намръщи.

— Да му се не види, съвсем бях забравила. Ще отсъства още седмица, нали?

— Дори малко повече. Мързелува във вашата вила, кацнала върху скалите, където вярната ви сътрудничка все още не е имала честта да бъде поканена.

Ив повдигна вежди.

— Не знаех, че копнееш да видиш Мексико.

— Грешите, лейтенант. Страната ми е позната, ала копнея да се озова в прегръдките на някой страстен кабалеро.

Ив отключи вратата на стаята си и промърмори:

— Обещавам, че ако приключим този случай по-бързо, ще се погрижа мечтата ти да се сбъдне. — Хвърли дисковете върху неподреденото си бюро и свали якето си. — Така или иначе ни е необходим човек от отдела за електронна обработка на информацията. Провери дали могат да ни изпратят някого, който си знае работата. Не ми трябват некадърници, дето трябва да вървиш след тях.

Пийбоди извади комуникатора си, за да се свърже, а Ив се настани зад бюрото си и пъкна в компютъра диска с разговорите на Бренън. Смръщи чело и се замисли, докато си спомни паролата, сетне поиска да прослуша записа. Имаше само един разговор, проведен в деня, преди Бренън да бъде убит. Той се бе свързал с жена си, беше разменил няколко думи и с децата си. Безгрижното му бърборене натъжи Ив и я накара да се просълзи.

— Трябва да се обадя на жена му — промълви тя. — Ужасно е да започваш деня по този начин. Но по-добре да го сторя сега, преди медиите да са научили за кървавото убийство. Поразходи се десетина минути, Пийбоди.

— Слушам, лейтенант. От електронния отдел ни изпращат някой си детектив Макнаб.

— Добре. — Когато остана сама, Ив дълбоко си пое въздух и се свърза със съпругата на покойния.

Когато Пийбоди се върна, завари началничката си да се взира през тясното прозорче. Без да се обръща, Ив заговори:

— Айлийн Бренън заяви, че незабавно ще дойде в Ню Йорк заедно с децата си. Настоя да види мъжа си. Не изпадна в истерия, но понякога това е още по-лошо. Взират се в теб с обвинителен поглед, който те кара да се питаш къде и в какво си сгрешил. — Вдигна рамене, сякаш да се отърси от някаква тежест, и се обърна: — Да прегледаме и диска от охранителната камера. Възможно е да ни подсказже някаква следа.

Пийбоди лично разопакова диска. След секунди двете с Ив смаяно се втренчиха в монитора.

— По дяволите, какво е това?

— Ами... нямам представа. — По-младата жена намръщено се загледа в екрана. Дочуха се гласове, които говореха тържествено и на някакъв чужд език. Някакъв мъж с черна мантия стоеше пред олтар, украсен с бели цветя и обвит с черен плат, върху който горяха бели свещи. Непознатият държеше сребърна чаша, а от двете му страни се бяха изправили момченца с бели одежди. — Прилича ми на ритуал. Дали пък не е сцена от пиеса?

— Това е погребение — промълви Ив и се загледа в затворения ковчег, поставен под подиума. — Или по-точно — католическа погребална литургия. Компютър, искам информация за церемонията и за езика, който използват.

Работи... Церемонията е католическа и се нарича „Реквиемно богослужение“ или „Литургия за мъртвите“. Езикът е латински. В дадения откъс е включена молитва за волни пожертвувания и ритуал, при който...

— Достатъчно! По дяволите, откъде взе този диск, Пийбоди?

— Директно от помещението за охрана на Лакшъри Тауърс. Беше закодиран и върху него имаше съответен етикет.

— Онзи мръсник е сменил дисковете — промърмори Ив. — Продължава с игричките си и трябва да призная, че си го бива. Компютър, запиши информацията. — Тя пхна ръце в джобовете си и

добави: — Подиграва ни се, Пийбоди. Скъпо ще ми плати за това. Нареди на „метачите“ да прегледат всеки сантиметър от помещението и конфискувай всички дискове, записани в периода от време, който ни интересува.

— Всички дискове ли?

— Абсолютно всички, независимо от етаж. Искам и рапорта на униформените, които са разпитвали живущите в сградата. — Прибра в джоба си разпечатката и нервно изрече: — А сега ще проверя защо се бави докладът на „метачите“. — Посегна към видеотелефона, но в този момент той иззвъня. — Тук лейтенант Далас.

— Много бързо се справи, лейтенант. Възхитен съм.

Ив направи знак на сътрудничката си да проследи обаждането и ядно се усмихна като видя на екрана калейдоскопа от цветове, който този път беше съпроводен с хорово изпълнение на латински — сега поне знаеше какъв е езикът.

— Доста беше накълцал Бренън. По всичко личи, че добре си се забавлявал.

— Права си. Томи беше истински талант. Биваше си го да пее. Чуй сама.

Внезапно тясното помещение се изпълни с нечовешки писъци, които смразиха кръвта на Ив.

— Прекрасно е, нали? Отначало той молеше да пощадя живота му, сетне ме умоляваше да сложа край на мъките му. Убих го едва след четири часа, за да му дам време да си припомни греховете от миналото си.

— Методът ти не е особено изтънчен, приятел. Обещавам, че когато те пипна, ще разполагам с доказателства, които не ще ти позволят да се престориш на малоумен и да се спасиш от правосъдието. Ще се постарая да те изпратят в затвора на Атика, в сравнение с който тукашните затвори приличат на луксозни клубове.

— Хвърлили са в затвора и Йоан Кръстител, но той е познал райското блаженство.

Ив трескаво се опита да си припомни Библейската притча.

— Сигурно говориш за онзи, комуто отсекли главата заради някаква танцьорка. Нима искаш да загубиш своята глава заради едно ченге?

— Онази жена е била уличница — промълви той толкова тихо, че Ив трябваше да се наведе, за да го чуе. — Понякога злото се прикрива под красива външност. Кръстителят е устоял на изкушението и е загинал като мъченик, но без да бъде опетнен.

— Ако си решил да умреш в името на онова, което наричаш своя вяра, ще ти помогна. Само ми кажи къде се намираш.

— Лейтенант, не съм очаквал, че ще приемеш предизвикателството ми. Няма по-голямо удоволствие от това да се сблъскаш с волева жена. Наречена си на Ева, жената майка на човечеството. Щях да се възхищавам от теб, ако и помислите ти бяха чисти.

— Притрябвало ми е възхищението ти!

— Но Ева е била слабоволева, поради което на чедата ѝ е бил отказан достъпа в рая...

— А пък Адам е бил пълен мухльо, който се е страхувал да поеме отговорността. Часът по вероучение приключи. Да продължим по същество.

— С нетърпение очаквам срещата с теб... въпреки че дотогава има още доста време.

— Възможно е да се срещнем по-скоро, отколкото очакваш.

— Ще видим. Междувременно трябва да отгатнеш нова гатанка или по-точно — да се състезаваш с мен. Следващият грешник още е жив и не подозира какво наказание го очаква. Според Божиите закони той вече е осъден. Чуй това: „Блажен човек, който вярата прегърне, ала онзи, що бърза да забогатее, заслужено възмездие ще да получи“. Човекът, за когото става дума, отдавна трябваше да бъде наказан.

— Защо?

— Защото е лъжец. Имаш на разположение двама и четири часа, за да спасиш един живот, ако такава е божията воля. Ето и гатанката: „Той има хубаво лице и някога си изкарваше хляба с хитрини. Ала умът му не е същият, откакто като горкия стар Дайси Райли го удари на разгул. Живее, където работи и работи, където живее, и цяла нощ дава на други онова, за което най-много копнее. Пропътувал е през води пенливи, ала се е затворил в крепост, що напомня му дома му роден“. Ако не го откриеш, утре сутринта ще бъде мъртъв. Съветвам те да побързаш.

Екранът потъмня, но Ив продължи да се взира в него.

— Съжалявам, лейтенант, но не успях да проследя обаждането. Може би детективът от електронния отдел ще успее да открие нещо.

— По дяволите, кой е Дайси Райли? И какво намекваше като говореше за разгул? Думата се използва от ирландците... дали не говореше за някакъв ресторант, посещаван от ирландци? Компютър, искам разпечатка на имената и местоположението на всички ирландски ресторанти в града. — Завъртя стола си и нареди на Пийбоди: — Свържи се с Туийзър — тя е шеф на „метачите“ по случая „Бренън“. Кажи ѝ, че ми трябва нещо, за което да се хвана. Изпрати в Тауърс някой униформен да вземе дисковете на системата за охрана. И побързай — нямаме време.

— Бързам — заяви сътрудничката ѝ и излезе.

След час Ив намръщено преглеждаше доклада на „метачите“, в който се казваше, че не са открили почти никакви следи на местопрестъплението.

— Мръсникът не е оставил дори косъм — ядно промълви тя и уморено потърка очите си. Реши да отиде в апартамента на жертвата и да си представи какво се е случило. При първия оглед беше забелязала само кръвта и отрязаните крайници.

Непознатият отново беше използвал цитат от Соломоновите притчи, следователно се предполагаше, че следващата му жертва ще принадлежи към света на богатите. Което според Ив означаваше, че убиецът може да е набелязал един от хилядите обитатели на нийоркските богаташки квартали.

Едно беше ясно, че престъпникът е обсебен от идеята за отмъщение. Питаше се дали следващият му обект по някакъв начин е свързан с Бренън. Поиска от компютъра списъка с имената на сътрудниците и приятелите на Томас Бренън, който Рурк ѝ беше изпратил. Забеляза, че покойният не е имал любовници, иначе Рурк непременно щеше да ги открие. Томас Бренън е бил верен съпруг, а сега жена му беше вдовица.

Някой почука на вратата, Ив вдигна очи и се намръщи. На прага стоеше мъж на около дваисет и пет, с красиво момчешко лице, очевидно проявяващ склонност към модните дрехи. Ръстът му едва ли надвишаваше метър и шейсет, затова непознатият се беше постарал да

го компенсира с яркожълти ботуши с висок ток. Носеше джинсови панталони, провиснали на коленете, и яке с оръфани маншети. Златистата му коса стигаше до кръста и беше вързана на опашка. На лявото му ухо проблясваха половин дузина златни халкички.

— Сбъркал си посоката, приятел — подвикна му тя. — Тук е отдел „Убийства“.

— А ти сигурно си Далас — усмихна се младият мъж и на бузите му се появиха трапчинки. Ив забеляза, че очите му са сиво-зелени. — Казвам се Макнаб.

Ив едва се въздържа да не изстене, когато му протегна ръка, и забеляза многобройните му пръстени. В главата ѝ се въртеше една и съща мисъл: „Само това ми липсваше“. Ала на глас изрече:

— Значи си от хората на Фийни...

— Да, назначиха ме преди шест месеца. — Младокът се огледа и заяви: — Жестоко са ви прецакали при разпределянето на средствата. В нашия отдел дори гардеробите са по-големи от тази стаичка. — Вдигна очи и като видя Пийбоди, целият засия. — Адски си падам по жени в униформа.

— Пийбоди, запознай се с детектив Макнаб.

Тя критично го огледа и присви очи, сякаш блестящите му пръстени и обеци я бяха заслепили, сетне попита:

— Това ли е униформата на служителите от вашия отдел?

— Миличка, забравяш, че днес е събота. Обадиха ми се у дома и ми съобщиха, че търсите помощ, затова се отбих да видя каква е ситуацията. А колкото до дрехите ми, в нашия отдел не държим на униформеното облекло.

— Очевидно е. — Тя понечи да се промъкне покрай него, но той отново се ухили и заяви:

— Ако и тримата влезем в тази стая кутийка, ще ни обвинят в нечисти помисли. Обаче съм много навит. — Отмести се колкото да пропусне Пийбоди, огледа пищните ѝ форми и си каза, че мацето си го бива. Когато вдигна поглед, забеляза студеното изражение на Ив и смутено се изкашля. Говореше се, че тя не понася глупците. — С какво мога да ти бъда полезен, лейтенант?

— Разследвам жестоко убийство и се страхувам, че утре сутринта може да загине още един човек. Трябва да разберем откъде се

е обаждал престъпникът, както и по какъв начин този гад блокира всичките ни линии.

— В такъв случай си попаднала на човека, който ще ти свърши работа. На този ли видеотелефон са ти се обаждали? — Когато тя кимна, Макнаб се приближи до бюрото ѝ. — Ако не възразяваш, ще седна на мястото ти.

— Заповядай. — Ив стана и се отдръпна встрани. — Пийбоди, днес следобед трябва да бъда в моргата. Опитай се да отклониш посещението на госпожа Бренън, ако не успееш, запиши показанията ѝ. После ще решим откъде да започнем проверката на ресторантите. Търсим човек, емигрирал в Америка, който работи в дома си и който е познавал Томас Бренън. Имам списък на най-близките приятели и на сътрудниците на убития. Искам колкото е възможно по-бързо да провериш всеки един и да набележиш онези, които имат мотив за извършване на престъплението. — Тя подаде на сътрудничката си разпечатката.

— Слушам, лейтенант.

— И още нещо — ако срещнеш човек на име Райли... или Дайси, обърни му специално внимание.

Макнаб внезапно престана да си тананика песничката, която според наблюденията на Ив беше любимата на всички служители от отдела на Фийни.

— Дайси Райли ли? — изкикоти се той.

— Какво толкова смешно съм казала, Макнаб?

— „Дайси Райли“ е ирландска песничка, любима на кръчмарската клиентела.

— Нима? — Ив присви очи. — Откъде знаеш? Ирландец ли си?

За миг усмивката му помръкна и красивото му лице се изкриви в презрителна гримаса.

— Шотландец съм, лейтенант. Дядо ми е бил войник от шотландския полк.

— Браво на него. Какво се говорят в песента?

— За една жена, която пие прекалено много.

— А пък аз смятах, че гатанката е свързана с място, където хората се хранят — замислено изрече Ив. — Мътните да го вземат. — Погледна списъка и добави: — Слава богу, че поне половината от тези

заведения са кръчми. Ще проверим и всички барове, където се събират ирландци.

— За целта ще ви бъдат необходими поне двадесетина полицаи — намеси се Макнаб, сетне се върна към работата си.

— Не бери грижа за нас. Задачата ти е да откриеш откъде се е обаждал престъпникът. Пийбоди, искам списък с названията и местоположението на баровете. Униформеният донесе ли дисковете от Тауърс?

— Всеки момент ще бъде тук.

— Добре. Трябва ни план на града. Аз ще се заема с баровете в южната и западната част, а ти ще обиколиш заведенията в другите два района. — Щом Пийбоди излезе, Ив се обърна към младия мъж: — Действай по-бързо.

— Не мога. — Усмивката му се беше стопила, погледът му беше съсредоточен. — Преминах през няколко слоя, но не открих нищо. В момента прослушвам последното обаждане, но преодоляването на заглушаващото устройство изисква време...

— С което не разполагаме — прекъсна го тя и се отправи към вратата. Обърна се и добави: — Обади ми се веднага, щом узнаеш нещо.

Младежът забели очи и промърмори:

— Такива са всички жени. Винаги очакват чудеса от нас.

По пътя към моргата Ив се отби в десетина бара. Откри двамина собственици, които живееха над своите заведения. Когато паркира колата си на третия етаж на гаража пред сградата, побърза да се свърже със сътрудничката си.

— Пийбоди, как се справяш?

— Прекрасно — сигурна съм, че поне половин година униформата ми ще вони на тютюнев дим и уиски. — Пийбоди направи кисела гримаса. — Открих двама собственици, чиито жилища се намират зад заведенията им, но те отричат да са познавали Томас Бренън и твърдят, че нямат никакви врагове.

— И аз получавам горе-долу същите отговори. Продължавай, но помни, че всяка минута е ценна.

Ив слезе по стълбите, набра кода и влезе през задния вход на сградата. Заобиколи чакалнята, откъдето се разнасяше тежкия аромат на цветя и влезе право в моргата. Тук въздухът беше студен и сякаш лъхаше на смърт, която винаги напомняше за себе си, въпреки че стоманените врати се затваряха херметически.

Беше оставила Бренън във втората зала за аутопсии; с ирония си помисли, че мъртвецът едва ли е отишъл някъде другаде, затова се приближи към охранителната камера и показа значката си.

В момента се извършва аутопсия на Томас Х. Бренън. Моля, при влизане в залата да спазвате правилата за безопасност. Достъпът ви е разрешен, лейтенант Ив Далас.

Заклучващият механизъм изщрака и вратата се отвори. Когато влезе в залата, Ив усети полъха на леден въздух.

Патологът на име Морис точно изваждаше мозъка на мъртвеца. Щом видя Ив, подвикна:

— Извинявай за закъснението, Далас. Тази сутрин имаме голям наплив на клиенти без предварителна резервация. Хората умират да дойдат при нас. — Той се засмя, доволен от каламбура си.

— Кажи ми какво си открил досега?

Морис претегли мозъка и го пусна в стъкленница с някаква течност. Ив забеляза, че косата му е вързана на дебела плитка и се спуска чак до кръста му. Под снежнобялата престилка той носеше плътно прилепнал виолетов костюм.

— Покойният е бил петдесет и две годишен и се е радвал на цветущо здраве. Преди години е имал счупване на пищяла, но костта е зараснала правилно. За последен път се е хранил четири часа преди настъпването на смъртта. Пил е и кафе, в което открих следи от успокояващо лекарство.

— Какво по-точно?

— Транквилант, който се продава без рецепта. Предполагам, че покойният се е чувствал леко замаян. — Морис въведе данните в компютърния си бележник и продължи: — Първо е била отрязана едната му ръка. Въпреки транквиланта, жертвата е изпаднала в шок, причинен от бързата загуба на голямо количество кръв.

Ив си спомни окървавените стени на апартамента и си помисли, че живителната течност е бликнала като фонтан от прерязаните артерии.

— Онзи, който го е накълцал, е спрял кръвта чрез обгаряне на крайника. Предполагам, че е използвал горелка... — Лицето му се изкриви. — Не е бил много опитен. Виж как ръката е обгоряла от китката до лакътя. Хайде, признай, че си отвратена.

— Отвратена съм — промърмори Ив и пъкна ръце в джобовете си. — Да разбирам ли, че Бренън е припаднал след първото нараняване, което обяснява защо не е оказал съпротива?

— Не би могъл да се съпротивлява, защото здравата му ръка е била привързана към леглото. Инжектиран е бил с адреналин и дигиталис, което се поддържало сърцето му. Бил е в пълно съзнание, докато убиецът го е... обработвал. — Морис въздъхна. — Смъртта на този ирландски скиталец е била бавна и мъчителна. — Патологът се втренчи в Ив през предпазните очила, сетне посочи малък метален поднос. — Открих и това в стомаха му.

Тя озадачено огледа предмета, който беше с размерите на петдоларова монета. От едната му страна се виждаше яркозелено изображение на бял фон. От обратната страна беше изрисувана странна продълговата форма, съединена в единия край с пресечени линии.

— Онова на белия фон е четирилистна детелина, за която се твърди, че носела късмет — поясни Морис. — Убиецът очевидно има перверзно чувство за хумор. Колкото до рисунката от обратната страна, нямам идея какво изобразява.

— Ще го взема като вещественно доказателство. — Ив постави предмета в специално пликче. — Възнамерявам да привлека доктор Майра като консултант по този случай. Необходим ни е психиатричен профил на престъпника. Майра незабавно ще се свърже с теб.

— За мен винаги е удоволствие да работя заедно с вас двете, лейтенант. — Комуникаторът, прикрепен към специалната му гривна, избръмча. — Тук е Дворецът на смъртта. Морис слуша.

— Току-що пристигна госпожа Айлийн Бренън. Настоява да види трупа на съпруга си.

— Поканете я в кабинета ми. Ще дойда след малко. — Обърна се към Ив и добави: — Не искам да види мъжа си разфасован. Предполагам, че ще искаш да я разпиташ.

— Точно така.

— Предоставям ти моя кабинет. Госпожа Бренън ще може да види мъртвеца след двайсет минути... когато го приведа в „приличен“ вид.

— Благодаря. — Тя забърза към вратата.

— Още нещо, Далас.

— Кажы. — Тя се обърна и изпитателно го изгледа.

— Не обичам да говоря за силите на злото... страхувам се, че думите ми ще предизвикат насмешка. — Той сви рамене. — Но онзи, който е извършил това, е истински Сатана.

Докато Ив вървеше по коридора, последните думи на Морис не можеха да излязат от ума ѝ. Влезе в кабинета на патолога, където я очакваше съпругата на убития. Айлийн Бренън беше стройна и носеше елегантен костюм. Не плачеше, но беше бледа като платно. Непрекъснато подръпваше златния си кръст, който висеше на дълга гънка верижка, или ръба на полата си, от време на време прокарваше пръсти през чупливата си руса коса.

— Настоявам да видя тялото, което сте открила. Това е мое право.

— Разбира се, госпожо Бренън. Но ще ви бъда много задължена, ако преди това ми отделите няколко минути.

— Откъде да знам дали това е съпругът ми? Възможно е да е станала грешка...

Ив знаеше, че не бива да ѝ позволява да храни напразни надежди.

— Съжалявам, но няма грешка. Отпечатъците от пръстите и ДНК на мървия съвпадат с тези на съпруга ви. Портиерът на Лакшъри Тауърс също потвърди самоличността му. Моля, седнете. Искате ли чаша вода?

— Не. — Айлийн тромаво се отпусна на стола, непрекъснато свиваше пръстите си в юмруци, сетне ги разтваряше. — Днес трябваше да се срещнем в Дъблин. Наложы му се да остане за около седмица в Ню Йорк, за да уреди някаква сделка. Уговорили се бяхме, че след пристигането си в Европа ще прекара нощта в Лондон, а на следващия ден ще се присъедини към нас в Дъблин.

— Следователно не сте го очаквала по-рано от днес.

— Не. Вярно е, че снощи не ми се обади от Лондон, ала не се разтревожих. Понякога деловите му ангажименти го карат да забравя всичко... — Тя машинално започна да си играе със закопчалката на чантата си и повтори: — Не се разтревожих. — Сетне стисна кръста толкова силно, че ръбовете му се врязаха в дланта ѝ.

— Не ви ли хрумна вие да му се обадите?

— Заведох децата на вечеря, после в един от центровете за забавление. Прибрахме се късно, Мейзи непрекъснато хленчеше. Сложих я да спи и побързах да си легна. Бях уморена и веднага заспах. Дори не ми направи впечатление, че Томи не се е обадил от Лондон.

Ив тежко въздъхна и се настани срещу нея в едно от меките кресла.

— Госпожо Бренън, знаете ли подробности за сделката, заради която съпругът ви е останал в Ню Йорк?

— Ами... не разбирам много от сделки. По цял ден съм заета с децата, трябва да се грижа за поддържането на три жилища... Имаме къща и в западна Ирландия. Не се интересувам от бизнеса на съпруга ми, никога не ми се е налагало... — Гласът ѝ пресекна.

— Моля, успокойте се. Споменава ли е мъжът ви, че някой го безпокои или го заплашва?

— Томи няма врагове. Всички го обичат, защото е честен и има добро сърце. Ще го потвърди всеки, който го познава. — Бледосините ѝ очи се втрениха в лицето на Ив и тя се приведе. — Разбирате ли, затова си мисля, че е станала грешка. Никой не би причинил зло на Томи. Освен това външно лице не може да проникне без предупреждение в Лакшъри Тауърс. Затова избрахме да живеем там, когато сме в Ню Йорк. В огромния град се извършват много престъпления, а Томи искаше с децата да бъдем в безопасност...

— Запознала сте се с него в Ирландия, нали?

Айлийн примигна, сетне отвърна:

— Да, преди повече от дванайсет години. За първи път се срещнахме в Дъблин.

— Знаете ли дали съпругът ви е поддържал връзка с приятелите си от онова време?

— Какво да ви кажа... той има толкова много приятели. — Айлийн потърка очите си. — Когато вечеряме навън или сме на театър, най-различни хора непрекъснато поздравяват Томи. А когато бяхме в

Дъблин, той често ходеше в някаква кръчмичка. Не обичам подобни заведения, затова много рядко го придружавах. Но той редовно се отбиваше там.

— Спомняте ли си как се казваше кръчмата?

— Мисля, че се наричаше „Пени Пиг“. — Ненадейно тя сграбчи ръката на Ив. — Моля ви, заведете ме при него. Трябва да го видя!

— Добре. Изчакайте малко. Веднага ще се върна. — Ив излезе в коридора и по комуникатора се свърза със сътрудничката си.

— Пийбоди, има ли в списъка ти заведение, което да се нарича „Пени Пиг“?

— Сега ще проверя... няма такова наименование, лейтенант.

— Ех, бях длъжна да попитам. Продължавай, скоро ще ти се обадя отново. — Тя завъртя копчето и се свърза с доктор Морис. — Госпожа Бренън настоява да види съпруга си.

— Позакърпих го колкото можах. Предпочитам да придружиш вдовицата.

Ив отвори вратата на кабинета и промълви:

— Госпожо Бренън, елате с мен. — Хвана под ръка Айлийн и я поведе по коридора, чиито стени бяха облицовани с бели плочки. Когато се озоваха пред залата за аутопсии, усети как спътницата ѝ се напрегна и дълбоко си пое въздух.

Застанаха пред масата с трупа. Морис се беше постарал да прикрие следите от аутопсията, ала нищо не можеше да заличи отпечатъка на смъртта.

Айлийн изстена, сетне се овладя и леко отблъсна ръката на Ив, която я подкрепяше.

— Това е моят Томи, моят съпруг! — Пристъпи още по-близо, движейки се на пръсти, като че се страхуваше да не събуди мъртвеца. Сетне нежно погали лицето му и прошепна: — Как да съобщя на децата ни, Томи? Какво да им кажа? — Погледна към Ив, опитвайки се да сдържи сълзите си. — Кой би могъл да постъпи така жестоко с най-добрия човек на света?

— Непременно ще заловя виновника. Обещавам ви.

— Но това няма да ми върне Томи, няма да върне бащата на децата ми. Дори да откриете престъпника, за мъжа ми ще бъде прекалено късно.

Ив си помисли, че когато дойде смъртта, всичко останало изглежда без значение.

— Само това мога да ви обещаю, госпожо Бренън.

— Не знам дали ще ми бъде достатъчно, лейтенант Далас. — Тя се наведе и нежно целуна ледените устни на мъртвеца. — Винаги съм те обичала, Томи, още от мига, когато те видях за първи път.

Ив решително я хвана под ръка и вдовицата не се възпротиви.

— Хайде, елате с мен. Искате ли да се обадя на някого?

— Да... на приятелката ми Катрин Хайстингс. Тя живее... има магазин на Пето авеню, който се нарича „Забележителна жена“.

— Ще се свържа с нея и ще я помоля да дойде тук.

— Благодаря. Имам нужда... от някого...

— Искате ли чаша вода? Или кафе?

— Не... Трябва да седна. — Тя тежко се отпусна на стола в чакалнята. — Ще си отпочина и всичко ще бъде наред. — Вдигна глава. Огромните ѝ насълзени очи се открояваха върху мъртвешки бледото ѝ лице. — Трябва да се взема в ръце заради децата...

Ив се поколеба, сетне извади от джоба си прозрачното пликче.

— Госпожо Бренън, това познато ли ви е?

Айлийн се втренчи в значката, като че беше безценно произведение на изкуството.

— Не. Разбира се, виждала съм и преди детелина, но не и тази значка.

— А този символ говори ли ви нещо? — Ив обърна металната пластинка.

— Това е риба — символът на католическата църква. — Тя притвори очи и прошепна: — Моля ви, повикайте Катрин. Искам час по-скоро да се махна от тук.

— Веднага ще се свържа с нея. Не мърдайте и се опитайте да съберете сили.

Докато разговаряше с Катрин Хайстингс, Ив набързо прегледа списъка с кръчмите и баровете, които се посещаваха от ирландци. Не откри заведение, което да се нарича „Пени Пиг“, „Четирилистна детелина“, или пък в названието му да са включени думите „риба“ или „църква“. Затова пък имаше три бара, наречени „Шамрок“^[1]. Включи комуникатора и нареди на сътрудничката си да съсредоточи вниманието си върху заведения с названието „Шамрок“.

— Откъде ви дойде наум, лейтенант?

— Имам някакво предчувствие. Изпълнявай дословно нарежданията ми.

В три следобед Ив влезе в „Грийн Шамрок“. По това време на деня обедните посетители, ако изобщо имаше такива, отдавна си бяха отишли и кръчмичката беше почти празна. Двама клиенти с печални изражения седяха в дъното на залата и играеха на карти. Въпреки че не видя разрешително за хазартни игри, тя се престори, че не забелязва купчинките кредитни жетони, които играчите бяха подредили до чашите си с пенлива бира.

Млада жена с румено лице и с препасана бяла престилка бършеше масите и си подсвиркуваше. Усмихна се на Ив и заговори с напевен ирландски акцент:

— Добър ви ден, госпожице. Не ви предлагам менюто, защото по това време имаме само сандвичи.

— Благодаря, не съм гладна. — Въпреки че барманът го нямаше, Ив се настани на едно високо столче пред дългия плот, сетне извади значката си.

Очите на младата сервитьорка се разшириха и тя възкликна:

— Не съм направила нищо! Имам разрешително за работа!

— Не съм от емиграционната служба. — По лицето на девойката се изписа видимо облекчение, което подсказваше, че вероятно документите ѝ са фалшиви. — Я ми кажи дали собственикът или някой от сервитьорите живее в същата сграда?

— Да, госпожо. Има три стаи — една откъм задния двор и две на горния етаж, където живея и аз. Нали не е забранено от закона?

— Кой още живее тук... Хей, как се казваш?

— Морийн Милиган.

— Още кой живее в тази сграда, Морийн?

— Ами... до преди няколко седмици тук спеше Боб Макбрайд, ама шефът го уволни, щото бил много мързелив. Боб не си правеше труд да събира дори чашите, но винаги щом му паднеше, не пропускаше да гаврътне по някоя бира. — Тя отново се усмихна и прилежно затърка плота. — А сега в задната стаичка живее Шон Конрой.

— Вкъщи ли е сега?

— Преди малко надникнах, ама го нямаше. Всеки момент трябва да цъфне, щото смяната му е започнала преди половин час.

— Ще ме заведеш ли в стаята му, Морийн?

— Надявам се да не е сгазил лука. Вярно, че обича чашката, ама хич не е мързелив.

— Искам да се убедя, че не е загазил. Върви да кажеш на шефа си за мен и да го предупредиш, че ще отидем в задната стаичка.

Морийн прехапа устни и запристъпва от крак на крак.

— Ама... такава... ще трябва да му кажа, че Шон не е застъпил навреме и той ще вдигне патърдия. Ще ви заведе в стаята на Шон, щом толкова искате да я видите. Обаче той не се занимава с наркотици — продължи Морийн и тръгна към вратата зад бара. — Шефът най мрази наркоманите и лентяите и като едното нищо би изхвърлил всеки, дето се друса или мързелува.

Тя отключи вратата със старомоден ключ от връзката, окачена на колана ѝ.

Стаичката беше спартански обзаведена с тясно, подобно на нар легло, и с нощно шкафче. На стената беше окачено огледало, чиято амалгама беше на петна. Помещението беше учудващо чисто. Ив надникна в гардероба и се убеди, че Шон не е събрал багажа си и не е напуснал, сетне отвори чекмеджето на нощното шкафче. Вътре откри една смяна чисто бельо и два различни чорапа.

— Знаеш ли кога е пристигнал в Съединените щати? — обърна се тя към Морийн.

— Ами... най-малко преди две-три години. Все разправя, че ще се върне в Дъблин, ама...

— От Дъблин ли е? — рязко я прекъсна Ив.

— Ъ-хъ. Вика, че бил роден там, обаче бил дошъл в Америка, за да забогатее. Само че още не е спестил нито долар. — Погледна към празната бутилка върху нощното шкафче и с усмивка добави: — Може би защото си пада по пиенето повече, отколкото пиенето си пада по него.

Ив също погледна към бутилката и се вцепени като видя емайлираната значка. Взе я и попита:

— Знаеш ли какво е това?

— Представа си нямам. — Девојката огледа с присвити очи зелената детелина и рибата от обратната страна. — Може би е неговият

талисман.

— Виждала ли си го преди?

— Не. Изглежда чисто нов, нали. Сигурно Шон току-що го е купил. Все търси нещо дето ще му донесе късмет.

Ив стисна значката в шепата си. Страхуваше се, че късметът я е изоставил.

---

[1] Shamrock — вид детелина (англ.). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Искам да си спомниш дори най-малките подробности, Морийн.

Девојката, която седеше на дървения стол в своята стаичка над „Грийн Шамрок“, навлажни с език пресъхналите си устни.

— Нали няма да ме изпратите в затвора или обратно в Ирландия?

— Няма, обещавам ти. — Ив се приведе към нея. — Ако помогнеш на мен и на Шон, ще ти осигуря истински документи и никога повече няма да се страхуваш от имиграционната служба.

— Честна дума, не искам да се случи нищо лошо на Шон — винаги е бил много мил с мен. — Тя стрелна с поглед Пийбоди, която се беше изправила до вратата. — Нали се сещате, малко ме е страх. Ченгетата ме изнервят.

— Пийбоди е кротка като котенце, не се притеснявай. А сега искам да си спомниш кога за последен път видя Шон.

— Май беше снощи, след като приключих работа. По принцип той идва по обяд. Моята смяна започва от единайсет, когато отваряме, и приключва в осем. Имам право на две почивки по трийсет минути. А пък Шон работи до десет и половина, после се връща в един и... — Тя внезапно млъкна.

— Морийн — търпеливо изрече Ив, — не ме интересува, че барът е отворен след официално разрешеното работно време.

Девојката закърши ръце и проплака:

— Шефът ще ме изхвърли, ако разбере, че съм се изпуснала пред ченгетата.

— Няма да го стори, ако не го притиснем. И така, видяла си Шон снощи, преди да свърши смяната ти в осем.

— Така си беше. Като приключих, той беше зад бара и ми рече: „Миличка, не позволявай на онзи младеж да открадне целувките, които са за мен.“

Ив въпросително повдигна вежди, а Морийн се изчерви.

— Ама Шон само се шегуваше, лейтенант. Та той е на повече от четирийсет и между нас няма абсолютно нищо. Младежът, дето го споменах... — Девойката отново се изчерви и погледна към Пийбоди, която безмълвно стоеше до вратата. — Напоследък излизам с него. Шон знаеше, че имам среща и само ме задяваше.

— Да повторим: видяла си го в осем, когато си си тръгнала. После...

— Почакайте! — възкликна Морийн. — Видях го отново... или по-точно чух гласа му, като се прибрах след срещата с Майк. Чух го да говори, нали разбирате. — Тя засия, беше щастлива като кученце, което е изпълнило заповедта на господаря си.

— С кого разговаряше?

— Не знам. Разбирате ли, за да се изкача по стълбите, трябва да мина покрай неговата стая. Трябва да е било след полунощ и Шон е бил в почивка, преди да започне... ноцната му смяна. Сградата е стара, вратите не се затварят плътно. Затова чух как Шон разговаря с някакъв мъж в стаята си.

— За какво говореха.

— Представа си нямам. Да не мислите, че съм подслушвала? Обаче ми се стори, че Шон е щастлив, когато минавах покрай вратата, той се засмя и каза, че предложението му харесвало и че непременно щял да бъде там.

— Откъде знаеш, че гостът му е бил мъж?

Девойката замислено смръщи вежди.

— Ами... така ми се стори. Не чух думите му, обаче гласът му беше плътен. После отминах и се качих в стаята си. Обаче съм сигурна, че Шон говореше и се смееше. Никога не мога да сбъркам смеха му... толкова е заразителен.

— Кой обслужва масите след свършването на твоята смяна?

— Шинийд. Идва в шест, работим два часа заедно, после тя продължава, докато затворим, фамилията ѝ е Дъгин и доколкото знам, живее наблизко, на Осемдесет и трета улица. Когато има много клиенти, един дроид помага на Шон на бара. Шефът го използва само когато е необходимо, щото поддържането му било скъпо.

— Слушай, Морийн, забелязала ли си през последните една-две седмици някой нов посетител, който разговаря с Шон?

— От време на време се мярват нови посетители и като им хареса, идват отново. Има ги всякакви — мълчаливи, бърбиви... Повечето разговарят с Шон, щото много го бива като барман. Не съм забелязала обаче нещо подозрително.

— Добре, можеш да се върнеш към работата си. Възможно е да се наложи отново да си поговорим. Непременно ми се обади, ако си спомниш нещо важно.

— Обещавам. Ама да знаете, че Шон не е направил нищо лошо, лейтенант — добави тя. — Не е лош човек, само е глуповат.

— Глуповат... — повтори Ив и се втренчи в значката. — И без късмет. — Обърна се към Пийбоди и нареди: — Искан някой униформен да наблюдава заведението в случай, че съм сгрешила и че Шон е използвал целия ден за някаква сделка или пък е бил при любовницата си. А ние с теб ще проверим дали Шинийд Дъгин е понаблюдателна от Морийн.

— Онзи с гатанките каза, че ти дава срок до довечера.

Ив стана и прибра значката, сетне промълви:

— Нищо чудно да ме е излъгал.

Шинийд Дъгин запали тънка сребриста цигара, присви зелените си очи и издуха ароматния дим право в лицето на Ив.

— Мразя да разговарям с ченгета.

— Аз пък мразя да разговарям с гадняри, но години наред ми се налага да правя точно това — кротко изрече Ив. — Но може би предпочиташ да те разпитам в полицейското управление?

Шинийд сви кокалестите си рамене и халатът ѝ от материя с щамповани макове се разтвори на гърдите ѝ. Тя разсеяно го пристегна, обърна се и зашляпа с босите си крака към единствената, претъпкана стая в апартамента.

Мебелировката беше оскъдна: неоправено сгъваемо легло, от което младата жена очевидно беше станала при позвъняването на Ив, два стола и две тесни масички. Ала върху всички свободни повърхности, включително върху перваза на прозореца, бяха поставени различни вещи, коя от коя по-безвкусна. Ив забеляза, че домакинята има слабост към статуетки на рошави кученца и котенца. Абажурите с пискюли на двете нощни лампи бяха потънали в прах. На

пода бяха хаотично нахвърляни килимчета, напомнящи парченца от картинна мозайка. Шинийд се настани с кръстосани крака върху леглото, придърпа огромния стъклен пепелник, с който спокойно би могла да убие човек, широко се прозина, а сетне се сопна:

— Казвай.

— Интересувам се кога за последен път си видяла Шон Конрой.

— Снощи. Работя нощем, а през деня спя. — Тя почеса лявото си стъпало.

— Спомняш ли си с кого е разговарял? Някой клиент направи ли ти по-особено впечатление?

— Не. Клиентите идват, поръчват си едно питие или цяла бутилка, а ние с Шон ги обслужваме. Защо ме разпитваш, да не би да съм направила нещо незаконно?

Ив махна от стола дрехите, които обитателката на жилището навярно беше захвърлила в продължение на цяла седмица, и нареди на Пийбоди да вдигне щорите.

Когато слънчевите лъчи озариха стаята, Шинийд закри очите си с длани и извика:

— Господи! Май искаш да ме убиеш! — Въздъхна и добави: — Слушай, ченге, признавам, че Шон обича чашката, но това е единствената му слабост.

— Разбрах, че е отишъл в стаята си по време на почивката между двете смени. Забеляза ли някой да го придружава?

— Не. Плащат ми да обслужвам клиентите, не да дебна кой какво прави. Хей, защо ми задаваш този въпрос? — Отпусна ръце и разтревожено се загледа в Ив. — Да не би нещо лошо да се е случило с Шон?

— Точно това се опитвам да открия.

— Ако питаш мен, снощи му нямаше нищо, дори беше в отлично настроение. Спомена, че му предлагали някаква допълнителна работа, от която щял да изкара добри пари.

— Каква работа?

— Да обслужва бара по време на някакъв тежкарски купон. Шон си пада по тия работи. — Шинийд изгаси цигарата си и моментално запали нова. — След почивката се появи ухилен до уши. Обеща да препоръча и мен, ако проявявам интерес.

— Спомена ли на кого ще те препоръча?

— Честно казано не му обърнах внимание. Той все витае из облаците. Каза, че празненството било организирано от някаква голяма клечка.

— Напрегни си паметта, Шинийд. Шон се е раздрънкарал, бил е доволен от себе си... Сигурна съм, че ти е казал името на важната персона.

— Да му се не види! — раздразнено промърмори сервитьорката и потърка челото си. — Каза ми, че щял да работи за стар приятел от Дъблин, който бил преуспял в живота. — Смачка в пепелника цигарата си и възкликна: — Сетих се — онзи се казвал Рурк. Точно така! Затова си помислих, че Шон както винаги ме баламосва. Хич не ми се вярва богаташи като Рурк да са приятели с нашия Шон.

Ив едва се въздържа да не скочи от стола. Овладя се и престорено безразлично попита:

— Похвалил се е, че разговарял с Рурк, така ли?

— Божичко, май още не съм се напълно събудила. — Сервитьорката широко се прозина и се намръщи, когато край прозореца прогърмя аеробус. — Шон каза, че Рурк изпратил човек да му предложи работата и че заплащането било добро. Заяви, че скоро ще напусне кръчмата и че ако нещата потръгнат, ще препоръча и мен. С него сме излизали няколко пъти, когато сме се чувствали самотни, обаче не ходим сериозно.

— В колко часа затворихте снощи? — Ив стисна, зъби като забеляза изражението на Шинийд. — Хич не ме е грижа, че нямате специално разрешително. Искам да знам кога за последен път си видяла Шон и къде е отишъл след това.

— Беше около четири сутринта. Той заяви, че бърза да си легне. През деня имал среща с новия си работодател и искал да изглежда добре.

— Този мръсник си играе с мен! — Ив се тръсна на седалката в колата и удари с юмрук по волана. — Сега пък замеси Рурк в цялата каша. Мътните да го вземат!

Направи знак на Пийбоди да не ѝ възразява и се загледа през стъклото. Нямаше избор — трябваше да изпълни дълга си. Включи видеотелефона и позвъни вкъщи.

— Тук е домът на Рурк — надутото изрече Съмърсет, сетне лицето му се изопна и сякаш се вкамени. — Добър ден, лейтенант.

— Свържи ме със съпруга ми.

— В момента Рурк говори по другата линия.

— Веднага ме свържи, кльощав грознико, иначе ще си изпатиш.

Мониторът се обагри в светлосиньо, след секунди на него се появи лицето на Рурк.

— Здравей, Ив. — Той се усмихна, но лицето му беше напрегнато. — Какво се е случило?

— Познаваш ли някой си Шон Конрой? — Внимателно го наблюдаваше и забеляза как за частица от секундата тъмносините му очи се присвиха.

— Да, преди много години и той живееше в Дъблин. Защо питаш?

— Срещал ли си се с него в Ню Йорк?

— Не съм го виждал, нито пък съм разговарял с него от осем години насам.

Ив дълбоко си пое въздух и се опита да се успокои, преди да зададе следващия си въпрос:

— Притежаваш ли бар, наречен „Грийн Шамрок“?

— Не, разбира се. — Този път той наистина се усмихна. — Ив, вярваш ли, че ще падна толкова ниско?

Ив почувства как огромен товар се смъква от плещите ѝ и промълви:

— Ами... не. А посещавал ли си го?

— Мисля, че не съм.

— Запланувал ли си някакви празненства?

Той наклони глава.

— Не засега. Слушай, Шон мъртъв ли е?

— Не знам. Трябва ми списък на сградите в Ню Йорк, които са твоя собственост.

— На всичките ли? — примигна Рурк. — Задачата е доста сложна и ще отнеме време.

— По дяволите! — Тя разтърка челото си, опитвайки се да събере мислите си. — Започни с жилищата, които в момента са необитавани.

— Ще имаш списъка след пет минути. — Той прекъсна връзката.

— Защо се интересувате само от жилищните сгради? — попита Пийбоди.

— Имам предчувствието, че престъпникът нарочно ми зададе по-лесна гатанка. Този път е действал бързо. Намерил е най-доброто разрешение, избирайки празна къща, която не се охранява нито от дроиди, нито от камери. Влизаш, „свършваш си работата“ и излизаш, без да те забележат.

Видеотелефонът ѝ иззвъня.

— В момента свободни са само три жилищни сгради — обяви Рурк. — Първата се намира на Грийнпийс Парк Драйв 82. Ще се видим там.

— Не мърдай от къщи.

— Ще се видим там — повтори той, сетне екранът потъмня.

Ив дори не изруга, а побърза да включи двигателя и да потегли. Пристигна пред сградата само трийсетина секунди преди Рурк, поради което не успя да отключи вратата със специалния си кодов шперц.

Рурк носеше дълго черно палто, което се развяваше от ледения вятър и плющеше като камшик. Сложи ръка на рамото на Ив и въпреки гримасата ѝ, страстно я целуна. Сетне промълви:

— Сега ще отключача.

Постройката беше висока, но тясна, за да се побере в пространството между две други сгради. Стъклата на прозорците бяха огледални, за да се избегне проникването на ултравиолетовите лъчи, както и любопитните погледи на минувачите. В момента те бяха закрити с охранителни щори и слънчевите лъчи, които се промъкваха през отворите, очертаваха линии върху подовете, застлани с теракота.

Ив извади оръжието си и направи знак на Пийбоди да тръгне наляво.

— Ти идваш с мен — обърна се към Рурк и се заизкачва по витата стълба, като процеди: — После ще си поговорим, задето не ме послуша и пристигна тук.

— Винаги съм на твое разположение — усмихнато заяви той и си помисли как ли би реагирала, ако знаеше, че в джоба му е скрит деветмилиметров автоматичен пистолет, който беше забранен от закона. Иронично си каза, че няма смисъл да разстройва любимата жена с маловажни подробности. Докато Ив претърсваше стая след стая

и зорко оглеждаше всеки ъгъл, той здраво стискаше пистолета, готов да ѝ се притече на помощ.

— Защо подобно луксозно жилище е необитавано? — поинтересува се тя, след като се увери, че всички помещения са празни.

— През следващата седмица започват да пристигат първите наематели. Къщата е дадена под наем на фирми от други планети, чиито шефове не обичат да отседат в хотел. Осигуряваме им и персонал — дроиди или хора.

— Тук е много шик.

— Стараем се. — Докато слизаха по стълбите, той се обърна към Пийбоди: — Откри ли нещо, полицай?

— Тук няма никого, освен няколко паяка, които навярно са щастливи да живеят сред този разкош.

— Паяци ли? — Рурк се намръщи, извади електронния си бележник и си записа да се свърже със службата за унищожаване на насекоми и гризачи.

— Къде се намира следващото жилище? — обади се Ив.

— Съвсем наблизо е. Ще ви заведе.

— По-добре ми дай кода и се прибери вкъщи.

Той нежно приглади косата ѝ, сетне заяви:

— Няма да стане, скъпа.

Втората сграда беше построена доста навътре от улицата. Заобиколена беше от дървета и храсти, които образуваха висока ограда, отделяща къщата от съседните домове.

Ив изпита странно предчувствие. Каза си, че точно тук, в този богаташки квартал, където сградите бяха звукоизолирани и далеч от очите на любопитните, най-лесно би могло да бъде извършено убийство.

— На нашия човек това ще му хареса — прошепна тя, направи знак на Рурк да отключи, а на Пийбоди да заеме позиция от другата страна. Застана пред съпруга си и сама отвори вратата. Моментално усети познатата миризма и разбра какво се е случило.

Очевидно този път късметът беше изневерил на Шон Конрой. Земният му път беше приключил във великолепно обзаведен салон, намиращ се до малкото и елегантно фойе. Лежеше по гръб, а кръвта

му обагреше старинния килим на рози. Ръцете му бяха разперени в умолителен жест, дланите му бяха приковани към пода.

— Не докосвай нищо! — Ив сграбчи Рурк за рамото, преди да е пристъпил прага. — Не бива да влизаш, за да не оставиш свои отпечатъци на местопрестъплението. Обещай ми, че ще се подчиниш, в противен случай ще те заключа отвън. С Пийбоди трябва да огледаме навсякъде.

— Няма да влизам. — Той се извърна с каменно лице, но в очите му проблясваха странни пламъчета. — Сигурен съм, че убиецът вече не е тук.

— Знам, но все пак ще претърсим къщата. Пийбоди, заеми се с помещенията в задната част, аз ще прегледам стаите на горния етаж.

Очакванията ѝ се оправдаха — не откриха никого. Искаше ѝ се да остане насаме с Рурк, затова изпрати сътрудничката си за чантичката с инструменти, които използваше на местопрестъплението.

— Убиецът сякаш ти има зъб и иска да те засегне.

— Постигнал е целта си — промърмори Рурк. — Израснал съм с Шон, познавах родителите му. С по-малкия му брат сме връстници. Преследвахме едни и същи момичета из дъблинските улици и ги целувахме в парковете. Не съм се виждал с Шон от дълги години, но винаги съм го смятал за приятел.

— Вината е моя. Не успях да попреча на убиеца.

Рурк безмълвно поклати глава и се втренчи в човека, с когото беше прекарал детството си. Помисли си, че Шон е още един представител на поколението без истински дом и родина.

Ив се обърна, извади комуникатора си и се свърза с диспечера, за да съобщи за убийството.

Напръска ръцете и обувките си с предпазен спрей и коленичи в локвата кръв. Ясно беше, че смъртта на Шон Конрой е била бавна и мъчителна. Вените и гърлото му бяха прерязани, но не дълбоко, поради което кръвта му е изтичала в продължение на часове. Беше разрязан с почти хирургическа прецизност от гръдната кост до чатала, при което навярно болката е била невероятна, а смъртта е настъпила след доста време. Дясното му око беше извадено, а езикът му отрязан.

Уредът показа на Ив, че Шон е умрял преди по-малко от два часа; тя знаеше, че преди да го погълне вечната тъмнина, жестоко е страдал и се е опитвал да вика за помощ.

Отдръпна се, докато техниците фотографираха и заснемаха с камера тялото и местопрестъплението. Обърна се и вдигна панталоните, които убиецът беше разрязал и захвърлил встрани от жертвата. Забеляза, че портфейлът още е в задния джоб, сетне задиктува на записващото устройство:

— Убитият е идентифициран като Шон Конрой, ирландски поданик, на четирийсет и една години, живущ на Седемдесет и девета улица № 783. В портфейла му открих зелената му карта и разрешително за работа, дванайсет долара в кредитни жетони и три фотографии.

Провери другите джобове, откри отключващи карти, още кредитни жетони за три долара и двайсет и пет цента, парче хартия, върху което беше записан адресът на къщата, където беше намерил смъртта си. Намери и емайлiranаната значка с четирилистна детелина и риба, изобразени от двете ѝ страни.

— Лейтенант, приключихте ли с огледа на трупа? — попита медикът от лабораторията.

— Да, можете да го вземете. Кажете на доктор Морис, че искам лично да извърши аутопсията. — Прибра в специален плик портфейла и всичко, което бе открила в джобовете на панталоните и погледна към Рурк. През цялото време той не беше промълвил нито дума, лицето му беше безизразно.

Ив машинално почисти с разтворител кръвта и спрея от ръцете си, после се приближи до него и му показа прозрачното пликче с вещите на Шон.

— Виждал ли си подобна значка?

— Никога.

Тя за последен път огледа местопрестъплението... локвата кръв върху разкошния килим. Присви очи и замислено се втренчи в малката статуетка върху пиедестал, пред който беше поставена ваза с цветя, изработени от коприна. Статуетката, издялана от бял камък, представляваше жена с дълга роба и воал, различаващ се от булчински. Каменното изображение някак не се вписваше сред елегантното обзавеждане, освен това се стори странно познато на Ив.

— Каква е онази... статуетка? — попита тя Рурк.

Той озадачено смръщи чело, заобиколи един от „метачите“ и щеше да вземе статуетката, ако Ив не му беше попречила.

— Това е СДМ. Много странно — промълви той.

— Какво е СДМ?

Рурк се усмихна, въпреки че изобщо не му беше до смях.

— Съкращение, използвано от католиците — означава Светата Дева Мария.

— Католик ли си? — смаяно го изгледа тя и мислено се упрекна, че все още знае твърде малко за съпруга си.

— Бях... в един друг живот — разсеяно промълви той. — Така и не ме избрах да помагам на свещеника по време на службата. Статуетката не е била в апартамента, фирмата, която се занимава с обзавеждането на жилища под наем, не поставя религиозни статуетки. — Огледа красивото, спокойно лице на жената от бял мрамор и добави: — Убиецът я е поставил тук и то така, че да „наблюдава“ деянието му.

Суровият поглед на Ив му подсказа, че е стигнала до същото заключение.

— Била е неговата „публика“. Струва ми се, че е искал да се... покаже пред нея.

Рурк, който дълги години дори не си беше спомнял, че е католик, беше ужасен и отвратен.

— Мисля, че е искал тя да благослови делото му. Кое то горе-долу отговаря на твоето предположение.

Докато изваждаше плик за веществени доказателства, Ив замислено изрече:

— Видях същата Дева Мария в дома на Бренън. Поставена беше върху тоалетката на съпругата, с лице към леглото. Не контрастираше с обзавеждането на спалнята, затова почти не й обърнах внимание. Спомням си какво имаше върху тоалетката: молитвена броеница, холограми на децата, статуетка, подобна на тази, посребрена четка за коса, гребен и синьо стъкло шишенце с парфюм.

— И все пак статуетката не се е набивала на очи — отбеляза Рурк и си помисли, че като всички добри ченгета жена му не пропуска никакви подробности.

— Точно така... А пък тази е доста тежка — заяви тя, докато прибираше мраморната фигура в плика. — Изглежда доста скъпа. Какво пише отдолу? Май е на италиански.

— Да. Означава, „изработено в Рим“.

— Възможно е да ни помогне да открием следите на убиеца.

Рурк поклати глава.

— Ще установиш, че само през миналата година са били продадени хиляди подобни статуетки. Магазините в близост до Ватикана развиват успешен бизнес с изображението на Светата Дева. Знам го със сигурност, тъй като притежавам няколко от тях.

— Все пак ще поискам информация от компютъра — настоя Ив, хвана го под ръка и го отведе встрани. Не искаше той да види как прибират трупа в специален чувал и как го изнасят. — Нямах работа тук. Ще отида в участъка, за да подготвя рапорта си и някои необходими сведения. След няколко часа ще си бъда у дома.

— Искам да разговарям с близките му.

— Засега е невъзможно. Засега — повтори тя, когато забележа гневния му поглед. — Дай ми няколко часа, Рурк... — Ив безпомощно изрече баналната фраза: — Съжалявам... приеми съболезнованията ми за смъртта на приятеля ти.

Изненадващо Рурк я притегли към себе си. Ив нерешително прокара ръце по гърба му и вкопчи пръсти в напрегнатите му рамене.

Едва чуто той промълви:

— За първи път откакто се запознахме, съжалявам, че работиш в полицията. — Сетне я освободи от прегръдките си и се отдалечи.

Ив излезе на улицата, лъхна я леден вятър, напомнящ приближаването на зимата. Тя сведе глава — беше смазана от чувството за вина, упрекуваше се, че не е успяла да спаси един човешки живот.

Когато се прибра у дома, Рурк се беше затворил в кабинета си. Посрещна я само котаракът Галахад, който се заумилква около краката ѝ, докато тя сваляше якето си.

Хрумна ѝ, че в момента самотата е за предпочитане. Предстоеше ѝ много работа. След като не умее да утеши съпруга си, по-добре да се откаже от ролята на любяща съпруга и да се заеме с единственото, което може — разследването на убийство.

Галахад я придружи в апартамента, където тя често работеше и дори спеше по време на пътуванията на Рурк. Поръча на автоготвача кафе и въпреки че не беше гладна, жалният поглед на котарака я накара

да поиска и сандвич с риба. Даде му половината и той се нахвърли върху храната така, сякаш не беше хапвал цял месец. Ив седна зад бюрото си и впери поглед във вратата, която свързваше нейния кабинет с този на съпруга ѝ. Знаеше, че само да почука, Рурк ще ѝ отвори, но се поколеба и седна зад бюрото си.

Чувстваше се виновна заедно не беше проявила достатъчно съобразителност, за да спаси приятеля му. Но най-лошото бе, че името му щеше да бъде замесено във връзка с убийството.

До сутринта медиите щяха да научат за случилото се — вече нямаше възможност да скрие информацията. Ето защо беше решила да се обади на Надин Фарст от Канал 75. Надин беше доста упорита и дори нахална, но поне репортажите ѝ не изкривяваха истината.

Нетърпеливо погледна към видеотелефона — Макнаб беше програмирал всички обаждания на номера ѝ в полицията да бъдат прехвърляни в дома ѝ. Искаше ѝ се убиецът да се свърже с нея. Питаше се след колко време ще благоволи да ѝ се обади и кога ще бъде готов за следващия „рунд“.

Изпи чаша кафе, което я ободри и съзнанието ѝ се избистри. Каза си: „Започни отначало. Спомни си най-малките подробности“.

Два пъти прослуша записа на първото обаждане. Арогантният тон на убиеца подсказваше, че той е суетен и уверен в големите си способности и в това, че е богоизбран за свещената си мисия. Самоувереността и религиозната му мания го правеха уязвим.

Следователно тя трябваше да се възползва именно от тези негови слабости.

Беше казал, че жадува за отмъщение, че иска око за око. Ала отмъщението винаги беше насочено към определен човек. И двамата убити бяха свързани с Рурк. Навярно престъпникът отдавна му имаше зъб.

Трябваше да поговори надълго и нашироко със съпруга си. Твърде възможно бе убиецът да се стреми да отмъсти именно на него. При мисълта за това я побиха тръпки, сърцето ѝ затуптя по-бързо и съзнанието ѝ се замъгли.

Прогони ужасяващата мисъл и си каза, че не бива да разсъждава като съпруга на Рурк. Сега повече от всякога се налагаше да пренебрегне чувствата си и да бъде истинско ченге.

Даде на котарака и другата половина от сандвича, след това извади копията от охранителните дискове на Лакшъри Тауърс. Каза си, че трябва да ги изгледа кадър по кадър, независимо колко време ще ѝ отнеме. На другата сутрин ще накара и Рурк да ги види — нищо чудно да познае някого.

Но малко след като започна, видя нещо, което я накара да скочи и да разлее кафето си.

— Стоп! — нареди на компютъра. — Искам повторение от 0056. Боже мой! Стопкадър; увеличи с двайсет процента от петнайсети до двайсет и първи сектор; премини на забавено движение.

Взря се в монитора, където човекът с черен костюм и широк шлифер прекосяваше огромното фоайе на луксозната жилищна сграда. Той погледна скъпия си часовник, приглади косата си, сетне се качи в асансьора.

Беше Съмърсет.

— Стопкадър — отсече Ив. В долната част на екрана се виждаше, че записът е направен в дванайсет часа в деня на убийството на Томас Бренън.

Тя внимателно изгледа целия запис, но не видя Съмърсет да напуска сградата.

ПЕТА ГЛАВА

Втурна се в кабинета на Рурк, без да почука. Кръвта ѝ кипеше от гняв, ала тя се стараеше да не го издава и да разсъждава логично.

Рурк, който я познаваше прекалено добре, разбра, че нещо не е наред. Без да бърза превключи компютъра на изчакване.

— Отново си прекалила с работата — промълви, без да стане, докато я наблюдаваше как се приближава като ловец, дебнещ плячката си. — Пребледняваш, когато се преумориш, а това не ми харесва.

— Не съм преуморена! — сопна се тя. В момента не чувстваше нищо. Беше смазана от откритието, че човекът, когото безумно обичаше, на когото беше започнала да вярва, беше скрил истината от нея. — Каза ми, че не си имал връзка с Бренън или с Конрой. Отново те питам: свързвал ли си се с тях чрез някого?

Той наклони глава. Въпросът ѝ го заварваше неподготвен. След миг промълви:

— Не съм. Томи предпочиташе да не се среща с хора, които да му напомнят миналото, а колкото до Шон... — Той сведе поглед към ръцете си, разпери пръстите си, сетне ги сви в юмруци. — Смятах, че не си струва да поддържам връзка с него.

— Погледни ме! — рязко изрече тя. — Погледни ме в очите! — Рурк вдигна глава. — Вярвам ти. Но не съм сигурна дали е защото си невинен, или защото ми се иска да бъдеш.

Сърцето му се сви, когато усети подозрението ѝ, но престорено спокойно отговори:

— Нямам какво повече да ти кажа. Може би предпочиташ да ме разпиташ в управлението...

— Изобщо не ми се иска да те разпитвам. Не се опитвай да се държиш важно с мен.

Той отвори инкрустираната кутия и си взе цигара, после промърмори:

— Казва се „високомерно“, лейтенант.

Ив стисна юмруци и се опита да се овладее.

— Защо Съмърсет е бил в Лакшъри Тауърс в деня на убийството на Томас Бренън?

Никога досега не беше виждала съпруга си напълно объркан. Беше щракнал запалката си, но забрави да я поднесе към цигарата си. Очите му, които допреди секунда искряха от гняв, станаха безизразни. Тръсна глава, като че да проясни съзнанието си, после остави на бюрото запалката и цигарата и смаяно промълви:

— Не може да бъде.

— Значи не си знаел... — Тя почувства, че краката ѝ се подкосяват. Невинаги успяваше да отгатне истинските му чувства, тъй като Рурк умееше да се контролира. Но този път не беше съумял да прикрие смайването си. Пристъпи към него и повтори: — Не си знаел за посещението му. За какво беше подготвен? Какво очакваше да те попитам?

— Да не се отклоняваме от въпроса. — Отново беше придобил невъзмутимо изражение, но беше напрегнат като обтегната тетива. — Казваш, че Съмърсет е посетил Томи в деня на смъртта му, но това е невъзможно.

— Защо?

— Защото щеше да ми каже.

— Значи Съмърсет споделя всичко с теб, така ли? — Тя пъкна ръце в джобовете си и нетърпеливо закрачи из кабинета. — Близък ли беше с Бренън?

— Почти не го познаваше. Какво те кара да мислиш, че е бил там през същия ден?

— Разполагам с дисковете от системата за охрана на Лакшъри Тауърс. — Тя спря пред бюрото му. — На записа се вижда как в дванайсет на обяд Съмърсет влиза във фоайето на сградата, после се качва на асансьора. Но нито една камера не го е заснела да излиза от Лакшъри Тауърс. Според съдебния лекар смъртта на Бренън е настъпила около шест следобед. Но ръката му е била ампутирана в периода между дванайсет и четвърт и дванайсет и половина.

Рурк се приближи до масичката и си наля чаша бренди. Не му се пиеше, но трябваше да прави нещо, за да прикрие изненадата и смущението си. Загледа се в кехлибареното питие, а след няколко секунди промълви:

— Предполагам, че Съмърсет ти действа на нервите, Ив, че ти се струва... неприятен. — Той само повдигна вежда, когато тя презрително изсумтя. — Но в душата си знаеш, че е неспособен да извърши убийство, да измъчва с часове човешко същество. — Рурк отпи от брентито и добави: — Гарантирам, че Съмърсет не е убиец.

Ала Ив беше непреклонна. Решила бе да не се поддава на чувствата си.

— Щом гарантираш за него, кажи ми къде е бил от дванайсет до пет следобед на въпросната дата?

— Защо не го попиташ? — Той натисна копчето на някакъв монитор. — Съмърсет, моля те да дойдеш в кабинета ми. Моята съпруга иска да те попита нещо.

— Идвам веднага.

— От малък познавам Съмърсет — обърна се Рурк към Ив. — Разказах ти нашата история, доверих ти най-съкровената си тайна. А сега искам отново да ми се довериш и да повярваш, че той е невинен.

Сърцето ѝ се сви, ала тя заяви:

— Не мога да си позволя лично отношение. Моля те, не го искай от мен.

— Но случилото се досега засяга лично теб. — Рурк се приближи до нея и нежно докосна страната ѝ. — Както и мен.

Отпусна ръка, когато вратата се отвори.

Икономът влезе в кабинета. Посребрената му коса беше гладко сресана, черният му костюм бе безупречно изгладен, а обувките му бяха излъскани до блясък.

— Лейтенант — изрече с кисела гримаса, сякаш думата му засядаше на гърлото. — Какво обичате?

— Искам да знам защо вчера по обяд си бил в Лакшъри Тауърс.

Той се втренчи в нея така, като че беше прозрачна и стисна устни. Сетне надменно изрече:

— Не е ваша работа.

— Грещиш — именно моя работа е. Защо се срещна с Томас Бренън?

— С Томас Бренън ли? Та аз почти не го познавам. Не съм го виждал откакто напуснахме Ирландия.

— Тогава какво търсеше в Лакшъри Тауърс?

— Не разбирам какво общо има между Томи и посещението ми в онази сграда. В свободното си време мога да правя всичко... — Той замълча, погледна към Рурк и очите му се разшириха. — Да не би... Томи да е живял в Лакшъри Тауърс?

— Разговаряш с мен. — Ив застана помежду им, с лице към Съмърсет. — Отново те питам какво правеше там в дванайсет на обяд.

— Една моя позната живее в Лакшъри Тауърс. Бяхме се уговорили да обядваме заедно и да отидем на следобедно представление.

— Добре. — Чувствайки огромно облекчение, Ив извади записващото си устройство. — Как се казва дамата?

— Одри. Одри Мъръл.

— В кой апартамент живее?

— Номер 1218.

— Тя ще потвърди ли, че сте се срещнали в дванайсет и сте прекарали заедно следобеда?

Бледото лице на Съмърсет постепенно пребледня още повече и той заприлича на мъртвец. От устата му се отрони една-единствена дума:

— Не.

— Моля? — Ив вдигна поглед и не възрази, когато Рурк наля на иконома чаша бренди.

— Одри... госпожица Мъръл не беше вкъщи. Почаках я малко, после разбрах, че е... че ѝ се е случило нещо непредвидено.

— Колко време я чака?

— Трийсет-четирийсет минути. — Страните му поруменияха от смущение. — После си тръгнах.

— Излязъл си през централния вход, нали?

— Разбира се.

— Само че охранителната камера не те е заснела да минаваш обратно през фойето. Може би си използвал друг изход.

— Не съм.

Ив прехапа устни. Беше му подсказала как да излъже, но той не го бе сторил.

— Добре, да речем, че е така. Къде отиде после?

— Вече не ми се ходеше на театър, затова реших да се отбия в парка.

— Чудесно алиби, няма що. — Тя приседна на ръба на бюрото.
— Мога ли да знам в кой парк си бил?

— В Сентръл Парк. Разгледах една изложба на открито.

— Но нали валеше?

— Организаторите бяха издигнали специални куполи над произведенията на изкуството.

— А как се придвижи от Лакшъри Тауърс до парка?

— Пеша.

Ив почувства, че главата ѝ ще се пръсне от болка, но продължи разпита:

— Вървял си пеш под проливния дъжд, така ли?

— Да — едностранно отговори икономът и отпи от брандито си.

— Разговаря ли с някого? Срещна ли някой познат?

— Не.

— По дяволите — прошепна тя и машинално потърка слепоочията си. — Къде беше снощи в дванайсет?

— Ив... — Смразяващият ѝ поглед накара Рурк да замлъкне.

— Не се бъркай в работата ми, Рурк. Не ми пречи да изпълнявам задълженията си. Съмърсет, беше ли вчера около полунощ в „Грийн Шамрок“?

— Бях си в леглото и четях книга.

— Каква е връзката ти с Шон Конрой?

Икономът рязко остави чашата си на бюрото и се втренчи в Рурк през рамото ѝ.

— Познавам го от Дъблин, но не съм го виждал дълги години, откакто беше момченце. Да разбирам ли, че и той е мъртъв?

— Някой, който се е представил за служител на Рурк, го е подмамил в една необитавана къща, собственост на съпруга ми, приковал го е към пода и го е рязал парченце по парченце, като го е оставил да умре от кръвоизлив. — Тя забеляза потресеното лице на Съмърсет и доволно кимна — целта ѝ беше да го шокира. — Ако не си осигуриш солидно алиби, което да потвърдя, ще се наложи да те подложат на официален разпит.

— Нямам алиби.

— Гледай да измислиш нещо, защото утре сутринта в осем те искам в полицейското управление.

Той я погледна и в очите му се четеше горчивина.

— Ще ви достави огромно удоволствие да ме разпитате, нали?

— Отдавна чакам щастиято да ми се усмихне, но никога не съм вярвала, че ще те разпитвам като главен заподозрян в извършване на две жестоки убийства. Почти не се смущавам от факта, че утре до обяд медиите ще разтръбят за връзката ти с Рурк. — Тя се извърна и тръгна към вратата, разделяща двата кабинета.

— Ив — промълви Рурк. — Трябва да поговорим.

— Не сега. — Затръшна вратата, сетне включи заключващия механизъм.

— Вече е решила, че съм виновен. — Този път Съмърсет отпи голяма глътка от брандита си.

— Грещиш. — Рурк, който изпитваше едновременно гняв и съжаление към съпругата си, се втренчи в стената, разделяща го от нея. — Решила е, че няма друг избор, освен да открие истината, като събере необходимата информация. — Погледна иконома право в очите и добави: — Цялата информация.

— Това само ще влоши положението.

— Ив има право да научи всичко.

Съмърсет остави чашата си, изпъна рамене и произнесе с леден тон:

— Разбирам... на кого от двама ни си верен.

— Нима? — промърмори Рурк, когато икономът излезе. — Сигурен ли си?

Ив прекара нощта в кабинета си и почти не мигна. Изобщо не я беше грижа, че съпругът ѝ ще приеме поведението ѝ за признак на дребнавост, за обикновен каприз. Трябваше да остане сама, за да размисли. Много преди осем вече беше в управлението. Опита се да изяде кифлата си, която беше по-твърда и по-безвкусна от картон, и да изпие кафето, наподобяващо кална вода, сетне изпрати съобщение на Пийбоди да я чака в помещението за разпити.

Когато Ив влезе в стаичката, чиито стени бяха облицовани с плочки, а на прозореца имаше решетка, сътрудничката ѝ вече беше там и проверяваше апаратурата за запис.

— Навярно имаме заподозрян?

— Да. — Ив наля кана вода от устройството за дестилиране. — Предпочитам да го запазим в тайна до приключване на разпита.

— Добре, но кой... — Пийбоди смаяно замълча, когато в помещението влязоха Рурк и Съмърсет, придружавани от униформен полицаи. Очите ѝ се стрелнаха към Ив и се разшириха от удивление.

— Свободен сте, полицаи. — Ив кимна на униформения. — Рурк, моля те да почакаш отвън или в канцеларията ми.

— Моят служител има право на защитник.

— Но ти не си адвокат.

— Никъде не е казано, че защитникът непременно трябва да бъде адвокат.

— Поведението ти усложнява положението — през зъби процеди тя.

— Възможно е. — Рурк седна и се облегна на масата. Елегантното му облекло рязко контрастираше с мизерната обстановка.

Ив се обърна към Съмърсет, като внимателно подбираше думите си:

— Необходим ти е адвокат, не приятел.

— Мразя адвокатите почти колкото мразя ченгетата. — Икономът също седна и машинално подръпна панталоните си, за да не се развалят идеалните им ръбове.

Тя едва се въздържа да не заскубе косата си и вместо това пъхна ръце в джобовете си.

— Заклучи вратата, Пийбоди. Включи записващото устройство. — Пое си дълбоко въздух и започна: — Разпит на Съмърсет... моля, съобщи пълното си име за протокола.

— Наричам се Лорънс Чарлс Съмърсет.

— Разпит на Лорънс Чарлс Съмърсет относно случай №44591-X — Томас Бренън, и случай № 44599-X — Шон Конрой. 17 ноември, 2058 година, 08:00:03 часът. Присъстват заподозреният, неговият защитник Рурк, полицаи Дилия Пийбоди. Разпитът се извършва от лейтенант Ив Далас. Заподозреният се яви доброволно.

Преди да седне, тя уведоми Съмърсет за правата му.

— Разбираш ли правата и задълженията си, Съмърсет?

— Напълно.

— И в настоящия момент се отказваш от адвокат, така ли?

— Да.

— Какво те свързва с Томас Бренън и с Шон Конрой?

Икономът примигна, изненадан от незабавната ѝ атака.

— Познавам ги бегло от времето, когато живеех в Дъблин.

— Кога си напуснал този град?

— Преди повече от дванайсет години.

— Кога за последен път си разговарял с Бренън?

— Не мога да кажа, но със сигурност е било преди дванайсет години.

— Нали не отричаш, че си бил в Лакшъри Тауърс в деня на убийството на Бренън?

— Бях, но това е съвпадение. — Икономът вдигна рамене. — Нямах представа, че той живее в сградата.

— Защо отиде там?

— Вече ви обясних.

— Обясни ми още веднъж — за протокола.

Той тежко въздъхна и си наля вода от каната, при което Ив забеляза, че ръката му дори не трепери. Сетне невъзмутимо повтори всичко, което ѝ беше казал предишната вечер.

— Госпожица Мъръл ще потвърди ли, че сте имали уговорена среща?

— Нямам причини да се съмнявам.

— Може би ще успееш да ми обясниш защо охранителните камери са те заснели, когато влизаш във фоайето и в асансьора, но на нито един диск няма запис, че си излязъл от сградата по времето, когато твърдиш, че си я напуснал, нито по което и да е друго време.

— Не мога. — Той отново скръсти добре поддържаните си ръце и надменно изгледа Ив. — Да предположим, че не сте обърнала внимание.

Тя се разгневи — през нощта беше гледала записа шест пъти. Рязко дръпна стола и седна, после продължи разпита.

— Колко пъти си посещавал Лакшъри Тауърс?

— За първи път стъпвам там.

— Ясно — кимна тя. — Преди това не ти се е случвало да се срещнеш с Бренън там.

— Никога не съм се срещал с него. Нямах представа, че живее в тази сграда.

Хрумна ѝ, че икономът отговаря спокойно както човек, който и друг път е бил разпитван. Хвърли поглед към Рурк, който безмълвно я наблюдаваше. Сигурна беше, че се е погрижил досието на Съмърсет да бъде чисто.

— Защо в деня на смъртта му си напуснал сградата през неохраняван изход?

— Не е вярно.

— Вярно е, защото записът показва как влизаш през централния вход. Но на нито един кадър не се вижда да излизаш от асансьора на етажа, където според думите ти живее госпожица Мъръл.

Икономът нетърпеливо махна с ръка и заяви:

— Но това е абсурдно.

— Пийбоди, моля те пусни диск 1-VX, кадър 12.

— Слушам, лейтенант. — Сътрудничката ѝ пъкна диска в специалния прорез и мониторът на стената просветна.

— Обърни внимание на времето, по което е бил направен записът — отбелязано е в долния десен ъгъл — продължи Ив, докато за пореден път наблюдаваше как икономът прекосяваше елегантното фоайе на Лакшъри Тауърс. — Стоп — нареди тя, когато видя на монитора как вратата на асансьора се затвори зад гърба му. — Продължи с кадър 22. Обърни внимание на часа — повтори, — както и на табелката, указваща, че това е дванайсети етаж на Лакшъри Тауърс. Твърдиш, че апартаментът на познатата ти се намира на този етаж, нали?

— Да. — Икономът озадачено смръщи чело, докато гледаше записа. Вратите на асансьора не се отвориха, никой не излезе от кабината. Той почувства, че го облива ледена пот. След няколко минути извика: — Подправили сте записа. Сторили сте го нарочно, за да ме вкарате в клопка.

„Какво нахалство!“ — помисли си Ив, а на глас изрече:

— Точно така. Пийбоди ще потвърди, че когато разследвам някой случай, отделям повечето си време за подправяне на веществените доказателства така, че да ми послужат. — Усети, че я обзема гняв, скочи от мястото си и се облегна на масата. — Само че теорията ти пропада, приятелче, защото това е оригиналът, който изобщо не съм докосвала, а беше донесен от Пийбоди. При преглеждане на записа използвах копие на диска.

— Пийбоди също е ченге — присмехулно изрече икономът — и безпрекословно ще изпълни заповедите ви.

— Сега пък излиза, че сме заговорничили против теб. Пийбоди, чу ли най-големия майтап? Двете сме подправили веществените доказателства, за да съсипем живота на Съмърсет.

— Сигурен съм, че давате мило и драго да ме изпратите в затвора.

— В момента ми се иска точно това. — Тя се обърна и се опита да се овладее. Страхуваше се гневът да не надделее над разума ѝ. — Призна, че си познавал Томас Бренън. Какви бяха взаимоотношенията ви, докато живеехте в Дъблин?

— Беше само един от мнозината младежи и девойки, които познавах.

— Какво ще кажеш за Шон Конрой?

— Същото се отнася и за него.

— Кога за последен път си бил в „Грийн Шамрок“?

— Никога не съм посещавал подобно заведение.

— Навярно не си знаел, че Шон Конрой работи там.

— Точно така. Дори не подозирах, че е напуснал Ирландия.

Тя изчака секунда преди да зададе следващия си въпрос:

— Може би твърдиш, че повече от дванайсет години не си разговарял с него.

— Да, лейтенант.

— Познавал си двете жертви, бил си в сградата на Бренън в деня на убийството му, засега нямаш алиби за времето, по което са извършени двете престъпления, и очакваш да повярвам, че си невинен.

Той студено я изгледа и заяви:

— Според мен вярвате само на онова, което ви харесва.

— Слушай, затъваш все по-дълбоко! — гневно възкликна тя, извади значката, която беше намерила в нощното шкафче на Шон Конрой и я хвърли на масата. — Какво означава това?

— Нямам представа.

— Католик ли си?

— Какво? О, не, унитариец съм, но общо взето не съм много религиозен.

— Разбираш ли от електроника?

— Моля?

„Нямам избор“ — помисли си тя и зададе следващия си въпрос, без да погледне към Рурк:

— Какви са служебните ти задължения?

— От най-различен характер.

— Случвало ли се е да приемеш или да изпратиш съобщение?

— Естествено.

— Следователно знаеш, че шефът ти притежава свръхмодерна апаратура за комуникации.

— Да, най-добрата на Земята и на останалите планети — гордо заяви икономът.

— Умееш ли да боравиш с нея?

— Да.

— Достатъчно опитен ли си да прикриеш източника, от който се предава дадено съобщение?

— Разбира се... — Той рязко замълча и стисна зъби, сетне добави: — Но не ми се е случвало да го правя.

— Обичаш ли гатанките, Съмърсет?

— Понякога ми доставят удоволствие.

— Смяташ ли се за търпелив човек?

Той учудено повдигна вежди.

— Да.

Ив кимна и му обърна гръб. В стомаха ѝ сякаш беше заседнала ледена буца. Разтърка уморените си от безсънната нощ очи и си каза, че е имала основание да се тревожи.

— Дъщеря ти е била убита, преди да навърши двацет години... — заяви тя, без да се обръща. Съмърсет не ѝ отговори и дори престана да диша, но мъката му беше толкова осезателна, че въздухът сякаш натежа. — Сегашният ти работодател неволно е станал причина за смъртта ѝ.

— Той... — Икономът се изкашля. Ив забеляза, че ръцете му са свити в юмруци. — Не беше по негова вина.

— Девојката е била изтезавана, изнасилена и убита, за да бъде даден урок на Рурк. Престъпниците са искали да му причинят болка и тя е била нещо като... оръдие за отмъщение, нали?

Задавен от мъка, Съмърсет мълчеше. Отговори едва след няколко секунди:

— Дъщеря ми беше убита от чудовища, които са се опиянявали от невинността ѝ. Струва ми се, че вие най-добре разбирате от тези неща, лейтенант.

Ив се обърна, лицето ѝ беше безизразно, но думите му я бяха накарали да изтръпне, защото ѝ бяха напомнили за кошмарното ѝ детство.

— Слушай, Съмърсет, питам се дали си достатъчно умен и търпелив, та да чакаш толкова много години, докато си отмъстиш. Спечелил си доверието на Рурк, който е споделял с теб всички лични и професионални тайни, после най-безскрупулно си използвал информацията, за да ме накараш да повярвам, че съпругът ми е убиец.

Икономът скочи на крака и възкликна:

— Как се осмелявате да ме наричате безскрупулен, след като спекулирате със смъртта на една невинна девойка? Какво право имате да обвинявате съпруга си за злощастната ѝ съдба? Та те бяха още деца! *Деца!* На драго сърце бих прекарал остатъка от живота си в затвора, стига да накарам Рурк да разбере колко сте безсърдечна.

— Съмърсет, престани. — Рурк сложи ръка на рамото му, сетне погледна Ив право в очите: — Позволи му да се поуспокои.

— Добре. Разпитът се прекъсва по настояване на защитника на заподозрения. Край на записа.

— Моля те, седни — промълви Рурк, без да сваля ръка от рамото на иконома.

— Всички ченгета си приличат. — Гласът на Съмърсет трепереше от сподавени чувства. — Само се фукат със значките си и заплашват, а в гърдите им има камък, вместо сърце.

— Ще видим дали си прав — промърмори Рурк, без да откъсва поглед от жена си. — Лейтенант, искам да разговарям с теб насаме и разговорът ни да не бъде записван.

— Не съм съгласен! — извика Съмърсет.

— Решенията взимам аз. Моля да ни извиниш, Пийбоди. — Рурк се усмихна и ѝ направи знак да излезе.

Ив бавно произнесе:

— Почакай отвън, Пийбоди. Заклучи вратата.

— Слушам, лейтенант.

— Включи и звукоизолиращата система. — Когато остана насаме със съпруга си и с иконома, тя стисна дланите си в юмруци и заяви с

леден тон: — Значи все пак реши да ми кажеш истината. Нима ме мислеше за глупачка, която не разбира, че криеш нещо?

Той усети, че е засегнал честолубието ѝ и едва чуто промълви:

— Извинявай.

— Не мога да повярвам на ушите си! — сопна се Съмърсет. — Извиняваш ѝ се след всичко, което...

— Млъквай! — яростно му заповяда Ив. — Имах всички основания да те заподозра. В къщата има апаратура, чрез която се заглушават телевизионните сигнали и чрез която може да се избегне надзора на службата за компютърна охрана. Само ние тримата знаем за съществуването ѝ. Първата жертва беше приятел от детинство на Рурк, втората — друг приятел от Ирландия, който беше убит в жилище, принадлежащо на Рурк. Ти се ползваш с пълното доверие на работодателя си, знаеш абсолютно всичко за него и за предприятията му. От убийството на дъщеря ти са изминали цели двацет години, но няма да се учудя, ако търпеливо си чакал подходящ момент да си отмъстиш. Как да повярвам, че не си готов да жертваш всичко, за да унищожиш Рурк?

— Никога не бих го сторил, защото нямам по-скъп човек на света. Той ми е като син, никога не ще забравя, че обичаше дъщеря ми. — Съмърсет взе чашата с бренди, но ръката му трепереше толкова силно, че течността се изплиска.

— Ив — бавно заговори Рурк. Сърцето и инстинктът му подсказваха, че трябва да ѝ каже истината, но все още се колебаеше, сякаш някой се опитваше да му запуши устата. — Моля те, седни и ме изслушай.

— Мога да слушам и без да седам.

— Както желаш. — Той уморено потърка очи и си каза, че съдбата го е свързала с твърдоглава и упорита жена. — Разказвал съм ти за Марлена, която ми беше като сестра, след като Съмърсет ме прибра в дома си. Но аз не бях невинно дете — добави и леко се усмихна на иконома.

— Спомням си, че когато те намерих, беше пребит до смърт — промърмори Съмърсет.

— Сам си бях виновен. — Рурк вдигна рамене. — И така, останах при Съмърсет и започнах да му помагам...

— В мошеничеството и в джебчийството — прекъсна го тя.

— Все някак трябваше да се прехранвам, за да оцелея. — Рурк отново се поусмихна. — Не изпитвам никакви угризения на съвестта заради това. Разказах ти, че Марлена... тя все още беше дете, но се оказа, че е изпитвала към мен чувства, за които не подозирах. Една нощ дойде при мен, призна ми любовта си и поиска да ми се отдаде. Бях неопитен, не знаех как да изляза от положението и се отнесох жестоко с нея. Въобразявах си, че постъпвам правилно, както би постъпил почтен човек. Нямах право да я докосна, макар тя да си въобразяваше, че копнее за милувките ми. Беше толкова невинна, толкова... мила. Засегнах гордостта ѝ, мислех си, че ще се върне в стаята си, изпитвайки омраза към мен, но тя избяга от дома си. Хората, които търсеха мен и с които в арогантността си възнамерявах сам да се справя, я откриха и я похитиха.

За миг Рурк замълча, защото болката, която продължаваше да изпитва след толкова години, се беше пробудила с нова сила. Продължи с още по-тих глас, а очите му бяха потъмнели от мъка.

— На драго сърце бих дал живота си, за да не я убият. Бих направил всичко, което поискат, за да не я подлагат на мъчения. Но бях безсилен да им попреча. Захвърлиха я пред дома ѝ, след като бяха свършили с нея.

— Беше толкова мъничка — прошепна Съмърсет. — Приличаше на кукла със скъсана пружина. Бяха се гаврили с детето ми, накрая го бяха убили. — Той обвинително изгледа Ив и продължи с глас, треперещ от вълнение: — Ченгетата дори не си мръднаха пръста, защото Марлена беше дъщеря на човек, когото смятаха за свой враг. Съобщиха ми, че не е имало свидетели на убийството, че липсвали вещественни доказателства. Знаеха кои са виновниците, защото новината за случилото вече се беше разнесла в света на хората извън закона. Ала не направиха нищо да ги заловят.

— Убийците на Марлена бяха богати и могъщи — продължи Рурк. — Ченгетата се преструваха, че не забелязват какво се случва в този район на Дъблин. Измина много време, докато добия достатъчно средства и власт, за да се опълча против тях. Едва години по-късно открих шестимата виновници за смъртта на Марлена...

— Открил си ги и си ги ликвидирал — вече го знам — прекъсна го Ив и с учудване си каза, че не чувства угризения, задето прикрива един убиец. Внезапно сърцето ѝ подскочи. — Какво общо има

миналото ти с Бренън и с Конрой? Нима са били сред убийците на Марлена?

— Не, но и двамата ми дадоха информация, която ми помогна да намеря виновниците. А когато открих двама от онези, които бяха изнасилили, изтезавали и причинили смъртта на Марлена, аз ги убих бавно и мъчително. — Той погледна Ив в очите и добави: — Първият го изкормих.

Тя пребледня като платно.

— Какво? Извадил си вътрешностите му, така ли?

— Точно така. Реших, че е достойно отмъщение заради онова, което беше направил на безпомощното момиче. Вторият открих чрез информация, която ми продаде Шон. Залових го, прерязах една след друга вените му и го оставих да умре от кръвоизлива.

Ив тежко се отпусна на стола и притисна с длани пулсиращите си слепоочия. След миг вдигна глава и попита:

— Кой друг ти е помагал?

— Трудно ми е да преценя. По онова време разговарях с множество хора, вслушвах се в слуховете, събирах информация и продължавах търсенето. Спомням си за един човек на име Роби Браунинг, но вече го проверих — още е в Ирландия и ще остане в затвора още три-четири години. Джени О'Лиъри е в Уексфорд — има малък хотел. Обадох ѝ се вчера и я предупредих за опасността. Майкъл Бодин...

— Дявол да те вземе! — Ив удари с юмруци по масата. — Трябваше да ми дадеш списък с имената им, още щом ти съобщих за Бренън. Трябваше да ми се довериш.

— Въпросът не бе в това дали ти се доверявам...

— Нима?

— Не! — Рурк сграбчи ръцете ѝ преди тя да успее да се възпротиви. — Надявах се, че съм сгрешил. Не ми се искаше да те поставям в положението, в което си изпаднала сега.

— Навярно си си въобразявал, че ще успееш да се справиш и без мен.

— Надявах се да не те намесвам. Но след като устройха капан на Съмърсет, нямаме друг изход, освен да потърсим помощта ти.

— Така значи — бавно изрече тя и издърпа ръката си от неговата. — Искаш да ти помогна — каква страхотна новина. — Изправи се и

продължи: — Мислиш ли, че всичко, което току-що ми разказа, оневинява приятеля ти? Ако разглася информацията, със Съмърсет ще отидете в затвора по обвинение в предумишлено убийство.

— Съмърсет не е убивал никого — заяви Рурк с присъщото си хладнокръвие. — Аз съм истинският виновник.

— В момента най-важното е, че престъпникът е на свобода.

— Нима искаш да кажеш, че вярваш на Съмърсет?

„На този свят нямам по-близък от него“ — Ив сякаш отново чу думите на иконома.

— Да, вярвам му. Никога не би ти сторил зло, защото те обича.

Рурк понечи да каже нещо, отказа се и се втренчи в ръцете си. Простичките й, искрени думи дълбоко го бяха затрогнали.

— Не знам какво да правя — промърмори Ив повече на себе си, като че искаше да чуе собствения си глас. — Трябва да продължа с търсенето на веществени доказателства и стриктно да се придържам към правилника. — Извърна очи към Съмърсет и продължи: — Ще те обявя за заподозрян и ще те арестувам, ако се наложи. Единственият начин да си помогнеш е да ми кажеш цялата истина. Бъди сигурен, че всичко, което скриеш, ще се обърне срещу теб. Започвам разследването с вързани ръце, затова ми трябва помощта ти — обърна се тя към Рурк.

— Винаги можеш да разчиташ на мен.

— Нима? — Тя печално се усмихна. — Доказателствата, с които разполагам, говорят точно обратното. А аз вярвам само на тях, Рурк. — Приблужи се до вратата, но преди да я отключи, добави: — Ще докажа невинността ти, Съмърсет, въпреки че изобщо не го заслужаваш. Ще го направя, защото го изисква професията ми. Защото има ченгета, които изпълняват дълга си. — Хвърли унищожителен поглед към Рурк и добави: — И защото си отварям очите на четири и мразя да ме лъжат.

После излезе и затръшна вратата.

ШЕСТА ГЛАВА

Пийбоди знаеше кога трябва да държи устата си затворена. Забеляза, че след разговора в помещението за разпити началничката ѝ беше в отвратително настроение. Очите на Ив горяха, лицето ѝ беше мрачно, не проронваше нито дума.

По-младата жена реши да не дразни допълнително началничката си, която беше зад волана на раздрънканата полицейска кола — в противен случай собственият ѝ живот щеше да бъде в опасност.

— Идиоти! — промърмори Ив и Пийбоди беше сигурна, че думите не се отнасят за групата туристи, които зяпаха витрините и за малко щяха да бъдат пометени от огромен автобус. — Иди, че вярвай на някого!

Сътрудничката ѝ само се изкашля и се намръщи, когато забеляза как, обвити от облаци дим, на ъгъла на Десето авеню и Четирийсет и първа улица се сражаваха двама собственици на колички със скари, които се блъскаха с количките си. Разнесе се стържещ звук, звънтене на метал, внезапно лумна пламък. Минувачите се разбягаха като мравки.

— Да му се не види! — възкликна Пийбоди и примирено въздъхна, когато Ив спря колата и се затича към ъгъла, сетне с нежелание я последва. Усетиха миризмата на изгоряло месо. Продавачите спореха толкова ожесточено, че не забелязаха Ив, докато тя изблъска встрани единия и грабна пожарогасителя, прикрепен към по-близката количка.

Беше почти сигурна, че е празен, но този път беше сгрещила. Напръска с пяна количките и изгаси огъня, но вместо да ѝ благодарят, продавачите я обсипаха с ругатни на италиански и на китайски. Сетне, забравили свадата си, се обърнаха към нея, готови да я нападнат, но забелязаха униформената Пийбоди, поради което се задоволиха само с хвърляне на кръвожадни погледи.

Пийбоди огледа насъбралите се зяпачи, смръщи чело и нареди:

— Разотивайте се! Нямаме работа тук! — Обърна се към началничката си и прошепна: — Винаги съм мечтаела да кажа точно това.

Но Ив като че изобщо не я чу и лицето ѝ остана сериозно, когато ѝ заповяда:

— Наложих им глоба за нарушаване на обществения ред, та да те запомнят за цял живот!

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди въздъхна, когато началничката ѝ закрачи обратно към колата.

През останалия път до Лакшъри Тауърс и двете мълчаха. Този път на смяна беше портиерът дроид, който с уважение кимна, когато Ив му показа значката си и мина покрай него. С Пийбоди се качиха в асансьора, който се стрелна към дванайсетия етаж.

Застанаха пред снежнобялата врата на апартамента на Одри Мъръл и Ив позвъни. След секунда им отвори стройна брюнетка с красиви зелени очи, усмихна се и недоумяващо ги изгледа.

— Какво обичате?

— Вие ли сте Одри Мъръл?

— Да. — Жената се втрени в униформената Пийбоди и машинално докосна огърлицата си от бели камъни. — Случило ли се е нещо?

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса. — Ив ѝ показа значката си. — Няма да ви отнемем много време.

— Разбира се. Моля, заповядайте.

Влязоха в просторна всекидневна, където преобладаваха пастелните тонове. Мебелите бяха подредени така, че образуваха уютни кътчета. На стените имаше картини в преливащи се, кървавочервени цветове.

Одри поведе неканените гостенки към три подковообразни кресла, тапицирани в яркосиня дамаска.

— Мога ли да ви предложа нещо? Чаша кафе или друга напитка?

— Не, благодаря.

Одри смутено се усмихна и се настани на едно от креслата.

Още щом я видя, Ив си каза, че тази стройна красавица с елегантна зелена рокля и грижливо фризирана коса е от типа жени, които допадат на Съмърсет.

Трудно бе да се определи възрастта ѝ. Кожата ѝ беше бяла и гладка, ръцете ѝ — изящни, говореше тихо, без какъвто и да било акцент. Навярно приближаваше петдесетте и не пестеше пари за козметички и фризьори.

— Госпожице Мъръл, познавате ли човек на име Съмърсет?

— Ах, Лорънс! — Зелените ѝ очи проблеснаха и тя се усмихна по-широко — очевидно се беше успокоила. — Разбира се, че го познавам.

— Как се запознахте?

— Всеки четвъртък вечер преподавам живопис в Института за култура. Лорънс е мой студент и посещава часовете по акварел.

— Той умее да рисува, така ли?

— И то много добре. В момента работи над поредица от натюрморти и... — Внезапно млъкна и отново докосна огърлицата си. — Какво се е случило с него? Добре ли е? Разтревожих се, когато не дойде в събота, но и през ум не ми мина, че...

— Какво? Нима е трябвало да ви посети в събота?

— Да. Всъщност... имахме среща. — Одри неловко се размърда и оправи прическата си. — Ние двамата... свързват ни общи интереси.

— Сигурна ли сте, че срещата ви не е била в петък?

— Разбира се. В събота щяхме да обядваме заедно, после щяхме да посетим едно дневно представление. — Тя въздъхна и кисело се усмихна. — Ще споделя нещо с вас, защото сте жена и ще ме разберете. Положих много усилия да изглеждам привлекателна... но бях много нервна. С Лорънс няколко пъти се бяхме виждали извън школата, но винаги под предлог, че ще говорим за изкуство. Това щеше да бъде първата ни „истинска“ среща. Разбирате ли, доста време не бях излизала с мъж, тъй като овдовях преди пет години. Бях съкрушена, когато Съмърсет изобщо не се появи. Ала сега ми е ясно, че се е случило нещо, което му е попречило. Ще ми кажете ли каква е причината?

— Къде бяхте в петък следобед, госпожице Мъръл?

— Обикалях магазините, подготвяйки се за срещата на следващия ден. Часове наред търсих подходяща рокля, чанта и обувки. После отидох на козметик и на фризьор. — Тя отново оправи прическата си.

— Съмърсет твърди, че е трябвало да се срещнете в петък.

— В петък ли? — Одри се намръщи и поклати глава. — Невъзможно е. Господи, нима съм сгрешила датите? — Видимо разтревожена, тя скочи и изтича в съседната стая. След няколко секунди се върна; носеше тънък електронен бележник със сребриста подвързия. Докато набираше кода за отварянето му, продължаваше да клати глава. — Сигурна съм, че се уговорихме за събота... Ето, записала съм: „събота, дванайсет часът, обед и посещение на театрална постановка с Лорънс“. Божичко! — възкликна тя и погледна към Ив с ужасено изражение, което бе почти комично.

— Дошъл е в петък, докато съм била по магазините! Навярно си е помислил, че съм го излъгала, бил е разочарован като мен... — Отново се засмя, седна и кръстоса крака. — Какво нелепо недоразумение. Гордостта и чувствата ни са били засегнати само защото на нито един от двамата ни не му е хрумвало да се обади и да потвърди уговорката. За бога, защо поне не ми е оставил съобщение?

— Нямам представа.

— Навярно самолюбието му е било наранено. Освен това той е доста стеснителен. Бедата е там, че и двамата сме срамежливи. — Тя се втренчи в Ив и усмивката ѝ помръкна. — Какво се е случило, та полицията се интересува от нашите взаимоотношения?

— Разследвам престъпление и Съмърсет е сред заподозрените. Необходимо е да разберем къде е бил в петък следобед.

— Ясно... Всъщност нищо не разбирам — поправи се Одри.

— В момента не мога да ви информирам по-подробно. Познавате ли господин Томас Бренън?

— Не.

„Скоро ще разбереш за него — помисли си Ив. — След вечерните новини по телевизията целият град щеше да знае кои са Томас Бренън и Шон Конрой.“

— Кой знаеше за срещата ви със Съмърсет?

За кой ли път Одри докосна огърлицата си, сетне замислено отговори:

— Мисля, че никой. С него сме... доста потайни. Възможно е, когато си записах час при козметичката, да съм споменала, че имам специален повод.

— Къде се намира козметичният салон?

— Винаги посещавам „Класик“ на Медисън авеню.

— Благодаря, че ни отделихте от времето си. — Ив се изправи.

— Няма защо. Но... обяснете ми, лейтенант... извинете, забравих името ви.

— Казвам се Далас.

— Лейтенант Далас, ако Лорънс е изпаднал в беда... ако има неприятности, бих искала да му помогна. Той е прекрасен човек и истински джентълмен.

— Прекрасен човек — изкриви лице Ив, докато вървяха към асансьора. — Истински джентълмен, няма що! — Натисна копчето за последния етаж и обясни: — Още веднъж искам да огледам местопрестъплението. Подготви записващото си устройство.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди прикрепи към ревера си миниатюрното устройство.

Ив използва шперцовия код, за да разблокира вратата на Бренън. В апартамента цареше полумрак, тъй като щорите бяха спуснати. Тя не ги вдигна, а нареди на осветлението да се включи, сетне замислено изрече:

— Още тук убиецът е отсякъл ръката на жертвата си. — Свъси вежди и огледа кървавите петна по килима и по стените, стори й се, че отново вижда отсечената ръка. — Защо Бренън го е пуснал в жилището си? Познавал ли го е? И защо нападателят е отрязал ръката му? Освен ако... — Върна се до вратата и погледна към спалнята. — Ако убиецът е влязъл сам. Ясно е, че той е гений в областта на електрониката. Успял е да изключи камерите, за да не би някой отегчен служител от охраната да се залови да гледа записите. Предвидил е всичко, защото е умен и предпазлив. За него не е било проблем да влезе в апартамента на Бренън. Навярно му е доставило удоволствие да заобиколи кодовете.

— Струва ми се, че се мисли за бог — обади се Пийбоди. — Сигурно не му е приятно да иска разрешение, за да влезе.

— Точно така. Затова сам си е отключил. Чувствал се е щастлив, защото играта е щяла да започне всеки момент. И ето че Бренън се появява — най-вероятно излиза от кухнята, където току-що е обядвал. Смайва се, когато вижда нападателя, освен това съзнанието му е позамъглено от транквиланта. Но той е израснал на улицата, където трябва да имаш бързи рефлексии, за да оцелееш. Спуска се към нападателя, но онзи е въоръжен. Отрязва ръката на Бренън, може би

при самоотбрана. Раненият губи самообладание, може би се вцепенява при вида на бликащата си кръв, която изпръсква стените и дрехите на престъпника. Нападателят си казва, че ще ги почисти по-късно, сега трябва да свърши онова, за което е дошъл. Дава на жертвата си още няколко упойващи таблетки, сетне я завлича в спалнята.

Ив проследи засъхналите локви кръв, влезе в спалнята и се огледа. Взе статуетката от тоалетката на Айлийн, обърна я и прочете надписа върху долната ѝ част.

— Копие е на онази, която открихме в стаята на Конрой. Прибери я в специален плик.

— Струва ми се... че е проява на неуважение към Светата Дева — промърмори Пийбоди, докато запечатваше мраморната статуетка.

— А пък според мен хладнокръвното убийство е проява на неуважение към божията майка — сухо заяви Ив.

— Ами... сигурно сте права. — Пийбоди напъха статуетката в чантата си, за да не изпитва угризения като я гледа.

— После слага Бренън на леглото, но не иска той да умре от силния кръвоизлив, затова обгаря раната. — Заобиколи леглото, оглеждайки ужасяващите ръждиви петна и продължи: — Залавя се за работа; привързва жертвата си към леглото, изважда инструментите си. Действа спокойно, въпреки че до преди малко е бил нервен. Всичко върви по план. Поставя статуетката върху тоалетката — Светата Дева е неговата публика. Може би дори казва молитва. — Тя се намръщи, обърна се към тоалетката и се опита да си спомни точното местоположение на мраморното изображение. — След това обяснява на Бренън какво ще стори с него и защо ще го направи. Исква онзи да знае какво ще му се случи, да се подмокри от страх, за да може убиецът да усети миризмата на болката. Отплатата е най-хубавото нещо на света. Страст, алчност, жажда за власт — всички те са присъщи на хората, но отмъщението доставя най-голямо удоволствие. Дълго е чакал този момент и му се наслаждава. Всеки път, щом Бренън изкрещи, убиецът се чувства по-щастлив. Когато най-сетне го довършва, има усещането, че ще полети. Изведнъж осъзнава, че е покрит с кръв.

Тя влезе в банята, облицована със сапфиреносини плочки, в които проблясваха червени полускъпоценни камъни; крановете и душът бяха посребрени.

— Дошъл е напълно подготвен. Навярно е носел куфарче, в което са били ножовете, въжето и една смяна дрехи. След като свършва кървавото си дело, той взима душ и се измива грижливо като хирург. Измива и банята, както не би я почистил най-добрият домакински дроид. Прави я стерилна, защото разполага с много време.

— Ето защо не открихме дори косъмче там — промълви Пийбоди. — Действал е спокойно и прецизно.

Ив се върна в спалнята и продължи да говори:

— Прибира в куфарчето окървавените си дрехи и ножовете. Преоблича се, като внимава къде стъпва, за да не изцапа лъснатите си обувки. Може би спира пред леглото, за да се наслади за последен път на „работата“ си. Сигурна съм, че го е направил, защото е искал да запечата в паметта си ужасяващата гледка. А може би е изрекъл и благодарствена молитва. Сетне преспокойно напуска сградата и се обажда в полицията.

— Предлагам отново да изгледаме записите, направени от камерите във фойето и да проверим хората с куфарчета или с големи хартиени пликове.

— Цели пет етажа от сградата са заети от фирми. Всеки втори човек е с дипломатическо куфарче. Тук има и петдесет и два магазина. Всеки трети човек носи хартиен плик. — Ив вдигна рамене. — Но все пак ще изгледаме записите. Съмърсет не е убиецът, когото търсим. — Сътрудничката ѝ не продума, затова тя нетърпеливо поясни: — Бренън не е бил висок, но е тежал близо сто килограма и е бил мускулест. Да предположим, че кльощав мухльо като Съмърсет би могъл да го изненада, но не и да отсече ръката му с един удар. Дори да е имал късмет и да го е направил, как е успял да довлече Бренън в спалнята и да го сложи на леглото? Съмърсет не би могъл да стори всичко това. Има силни ръце — добави тя, като си спомни синините по кожата си, когато икономът я хванеше за рамото, — но няма никакви мускули, не е свикнал да вдига нищо по-тежко от поднос или да вири носата си. — Тя въздъхна. — Трябваше да се досетя, че ако е толкова умен, че да играе компютърни игри с нас и да фалшифицира записите на охранителните камери, щеше да изтрие и записа, на който се вижда как той влиза в Лакшъри Тауърс.

— Не бях помислила за това.

— Някой му устройва клопка; предполагам, че този някой иска да се добере до Рурк.

— Защо?

В продължение на десетина безкрайни секунди Ив гледа сътрудничката си право в очите, после промълви:

— Да запечатаме апартамента.

— Лейтенант, не мога да ви помогна, ако не знам цялата истина.

— Права си. Да запечатваме и да си вървим.

Когато излязоха от сградата и Пийбоди прибра записващото устройство, Ив заяви:

— Искам чист въздух и храна. Имаш ли нещо против да обядваме в Сентръл Парк?

— Не.

— Не се мръщи, Пийбоди — предупреди я, когато седнаха в колата. — Погрозняваш.

Докато пътуваха към парка, мълчаха. Ив успя да паркира между два автомобила, после двете слязоха и се запътиха към парка, където студеният вятър полюшваше голите клони на дърветата. Под краката им шумоляха сухи листа. Когато стигнаха до първия подвижен павилион за храна, Ив се поколеба дали да си вземе вегетариански сандвич или пакетче с пържени картофи. Предпочете мазните картофи, докато сътрудничката ѝ си избра плодов коктейл.

— Личи си, че си възпитана от последователи на „Нова ера“ — отбеляза Ив.

— Не мисля, че храната и религията са свързани — заяви Пийбоди и си взе парче ананас, — въпреки че тялото ми е храм.

Ив облекчено се усмихна — сътрудничката ѝ най-сетне ѝ беше простила.

— Разполагам с информация, която в ролята си на служител на закона съм длъжна да съобщя на началството. Но нямам намерение да го сторя.

Пийбоди огледа парчето парникова праскова, сетне попита:

— Въпросната информация относно ли се до случая, който сега разследвате?

— Да речем, че има връзка с него. Ако я споделя с теб, също ще бъдеш длъжна да рапортуваш на командира. В противен случай ще се превърнеш в съучастник, ще рискуваш работата си и вероятно ще попаднеш в затвора.

— Готова съм да рискувам. Сама мога да взимам решения.

— Така е. — Ив спря и се обърна, а вятърът разроши късата ѝ коса, докато се взираше в сериозното лице на по-младата жена. — Ти си добро ченге, Пийбоди, и скоро ще станеш детектив. Знам колко държиш на това, защото си спомням собствената ми радост, когато ми връчиха значката.

Извърна поглед към поляната, където деца играеха под зорките погледи на бавачките си. Наблизо спря един от многобройните посетители на парка, който правеше обичайния си крос; протегна се и машинално посегна към флакона със сълзотворен спрей, когато някакъв просяк се насочи към него. В небето кръжеше хеликоптер на парковата охрана и монотонно бръмчеше.

— Информацията засяга и мен, затова реших да не я съобщавам, но ти не си замесена.

— Извинете, лейтенант, но грешите. Разбира се, ако не вярвате в моята преданост...

— Не става въпрос за преданост, а за изпълнение на служебния дълг. Това е нарушаване на закона и на... — Тя тежко въздъхна, приседна на една скамейка и прошепна: — Всъщност е страхотна каша.

— Ако споделите информацията с мен, ще мога ли да ви помогна за залавянето на убиеца на Томас Бренън и на Шон Конрой?

— Да.

— Искате ли честната ми дума, че всичко, което ми кажете, ще си остане между нас?

— Да. — Тя погледна в очите сътрудничката си, която седна до нея. — Съжалявам, но ще те помоля да ми обещаеш да не изпълниш дълга си.

— Имате думата ми, лейтенант. И изобщо не съжалявам.

За миг Ив затвори очи. Осъзна, че приятелството ѝ с Пийбоди беше възникнало спонтанно и бе издържало изпитанието на времето.

— Всичко започнало в Дъблин — поде тя, — преди близо двайсет години. Момичето се казвало Марлена.

Разказа на сътрудничката си цялата история, като използваше полицейския жаргон, който и двете прекрасно разбираха. Когато свърши, Пийбоди остана безмълвна. Обядът на Ив беше недокоснат. Навътре в парка пееха птици и се опитваха да заглушат монотонното жужене на уличното движение.

— И през ум не ми е минавало, че Съмърсет има дъщеря — най-сетне промълви Пийбоди. — Колко ли е страдал, когато я е загубил? Няма нищо по-страшно от това, нали?

— Сигурно. Но винаги се случва нещо по-страшно — мъката води до жажда за отмъщение. Марлена, Съмърсет и Рурк са свързани от отмъщението. Спомни си значката, която открих при жертвите: детелина от едната страна, а от другата — знакът на църквата. Те символизират играта, която убиецът е подхванал, и фикс идеята му, че е пратеник на Бога.

— Щом е устроил капан на Съмърсет и е подправил дисковете, излиза, че е знаел за срещата му с Одри Мъръл.

— Да. Хората никога не са дискретни, колкото си въобразяват. Предполагам, че поне половината хора от курса са знаели за флирта им. Затова трябва да проверим всички курсисти. — Тя потърка очи. — Необходимо е Рурк да ми даде списък с имената на хората, които е убил, както и на онези, които са му помогнали да ги открие.

— Кой списък искате да проверя чрез компютъра?

Изненадващо за самата себе си Ив се просълзи, но побърза да се овладее и си каза, че е преуморена.

— Благодаря. Безкрайно съм ти задължена.

— Няма защо. Всъщност можете да ми се отблагодарите, като ми дадете картофките.

— Непоправима си — позасмя се Ив, поклати глава и ѝ подаде пликчето.

— Лейтенант, как ще избегнете рапорта пред командира?

— Още не съм решила. — Тя разсеяно потърка стомаха си, който я свиваше при мисълта за онова, което възнамеряваше да направи. — По-важно е веднага да се върнем в управлението. Трябва да накарам Макнаб да побърза с проследяването на обажданията, както и да се срещна с представителите на медиите, преди сами да са научили за случилото се. Необходими са ми докладите на „метачите“ и на

съдебния лекар по случая „Конрой“, а отгоре на всичко ми предстои скандал с Рурк.

— Очертава се доста натоварен следобед.

— Права си. Липсва ми само среща с командира.

— Предлагам аз да притисна Макнаб, а вие да отидете в Канал 75 и да подкупите Надин Фарст.

— Умница си, Пийбоди.

Ала не ѝ се наложи да търси Надин. Когато влезе в канцеларията си, завари репортерката да се взира в разглобения уред за комуникации, чиито части бяха пръснати върху бюрото.

— Май си имала неприятности с електрониката, Далас — усмихнато заяви тя.

— Пийбоди, намери Макнаб и го убий.

— Слушам, лейтенант.

— Надин, колко пъти съм те предупреждавала да не влизаш тук?

— Навярно стотици. — Продължавайки да се усмихва, репортерката седна и кръстоса хубавите си крака. — Питам се защо изобщо си правиш труда. И така, кой е Шон Конрой и защо е бил убит в къщата на Рурк?

— Грещиш, убийството е извършено в една от многобройните къщи, които са собственост на съпруга ми. — Тя наклони глава и многозначително повдигна вежди. — Надявам се, че ще уточниш тази подробност в репортажа си.

— В репортажа, който ще включва изявление от лейтенант Далас, занимаваща се с разследването. — Надин лъчезарно се усмихна.

— Съгласна съм. — Ив затвори вратата и я заключи.

— Хмм. — Репортерката свъси вежди. — Май се предаде прекалено лесно. Питам се какво ли ще ми струва това.

— Засега нищо. Ето какво ще съобщиш в репортажа си: „Нюйоркската полиция разследва убийството на Шон Конрой, ирландски поданик, неженен, четирийсет и една годишен, по професия барман. След анонимно обаждане лейтенант Далас с помощта на Рурк откри жертвата в необитавана къща.“

— Как е било извършено убийството? Разбрах, че гледката не е била от приятните.

— В момента нямам право да съобщавам подробности на медиите.

— Стегни се, Далас. — Надин се приведе. — Изплюй камъчето.

— Хич не се надявай. Но ще ти кажа още нещо: полицията проверява дали това престъпление има връзка с убийството на магната Томас Бренън, което е било извършено миналия петък.

— Бренън ли? Господи! Бренън е бил убит в петък, така ли? — Надин скочи на крака. — Всемогъщи боже, та той е главен акционер на Канал 75! Как не сме разбрали? Как са го убили? Къде?

— Престъплението е извършено в нюйоркския му апартамент. Полицията работи върху няколко версии за причината.

— Версии ли? Какви версии? Господи, та аз го познавах!

Ив присви очи.

— Нима? Бяхте ли близки?

— Глупости! Виждахме се на приеми, давани от телевизионната станция, на благотворителни вечери. Той дори ми изпрати цветя след... след онази злополука през пролетта.

— Злополука, при която за малко не ти прерязаха гърлото.

— Точно така! — сопна се репортерката и отново седна. — Не съм забравила, че именно ти спаси живота ми. Харесвах Бренън. По дяволите, той имаше съпруга, деца... — Замисли се за момент и машинално забарабани с изящните си пръсти по коляното си. — В нашата станция, както и в повечето телевизии ще настъпи суматоха, когато новината се разчуе. Как се е случило?

— Смятаме, че е станал жертва на човек, проникнал в дома му.

— Защо са тези охранителни системи, щом е възможно човек да се прибере вкъщи и да налети на крадец? — промърмори Надин.

Ив не я поправи — доволна бе, че репортерката е стигнала до това заключение.

— Спомена, че между убийствата имало връзка, нали? — Журналистката се беше окопитила от смайването си и отново бе опитна професионалистка. — Шон Конрой също е бил ирландец. Мислиш ли, че е имал пръст в обира? Познавал ли е Бренън?

— Работим и по такава възможност.

— И Рурк е ирландец.

— Така съм чувала — сръза я Ив. — Ще ти кажа нещо, но обещавай, че няма да го разгласяваш. — Надин колебливо кимна и тя продължи: — Когато са живели в Ирландия, Рурк и Шон са се познавали. Подозираме, че убиецът нарочно е избрал къщата, където е... очистил Конрой. Навярно е знаел, че новите наематели ще се нанесат едва след няколко дни. Иска ми се името на съпруга ми да не се споменава, докато напреднем с разследването.

— Няма да е трудно на този етап. Всяка телевизионна станция, особено нашата, ще бъде заета с голямата новина — ще разговаряме с хора, които са познавали покойния магнат, ще съобщаваме подробности от биографията му и така нататък. А сега трябва да изчезвам, за да подготвя репортажа си. — Тя отново скочи на крака. — Задължена съм ти за услугата.

— Която рано или късно ще ми върнеш. — Ив отключи вратата и разтърка слепоочията си. Помисли си, че ще бъде голям успех, ако командирът повярва поне на половината от лъжите ѝ.

— Рапортът ти е доста кратък, лейтенант, липсват каквито и да било подробности — замислено каза Уитни, след като Ив приключи обясненията си към писмения доклад.

— Засега не разполагаме с никакви улики, сър — заяви тя с невъзмутимо изражение и не извърна поглед, когато Уитни изпитателно я изгледа. — Макнаб от отдела по електроника се опитва да проследи обажданията, но все още безуспешно. Разчитам на помощта на Фийни, който ще се върне след седмица.

— В отдела имат много високо мнение за Макнаб.

— Възможно е, но както той сам се изрази, засега удря на камък. Убиецът е истински гений в областта на електрониката и комуникациите. С това се обяснява познанството му с Бренън.

— Но не и с Конрой.

— Вярно е, сър, но и двамата мъртъвци са ирландци, дори бегло са се познавали в миналото, когато са живеели в Дъблин. Твърде възможно е да са подновили познанството си, когато са пристигнали в Ню Йорк, или пък изобщо да не са го прекъсвали. Гледал сте записа на обаждането на престъпника и знаете, че убива, за да си отмъсти. Предполагам, че е познавал двете си жертви, най-вероятно от Дъблин.

Конрой е продължил да живее в Ирландия до преди три години, а Бренън е предпочел да прекарва повечето си време в Ню Йорк. Предлагам да потърсим помощта на дъблинската полиция — сигурна съм, че двамата са били убити заради нещо, което са направили или заради сделка, в която са участвали в Ирландия.

— Рурк също има предприятия в тази страна.

— Така е, сър, но през последните десет години не се е срещал нито с Конрой, нито с Бренън, не е имал делови отношения с тях. Лично направих проучването.

— Онзи, който жадува за отмъщение, е готов да чака дълги години. — Командирът скръсти ръце и изгледа Ив. — Възнамеряваш ли отново да разпиташ Съмърсет?

— Още не съм решила, сър. Алибито му за времето, когато е бил убит Бренън, е доста правдоподобно. Одри Мъръл потвърди, че са имали среща. Възможно е действително да са сгрешили датата. Освен това Съмърсет не е достатъчно силен, че да причини страхотните наранявания на Бренън и Конрой.

— Ами ако не е действал сам?

Тя усети, че ѝ прилошава, но кимна.

— Ще проверим дали е имал съучастник. Слушайте, сър, ще продължа да разследвам Съмърсет, но съм абсолютно сигурна, че не би направил нищо, което ще злепостави Рурк. Предан му е... дори прекалено предан. И още нещо — уверена съм, че следващата жертва ще бъде съпругът ми. Затова и престъпникът се свърза с мен.

Уитни дълго мълча, без да откъсва поглед от нея. Очите ѝ бяха искрени, гласът ѝ не издаваше вълнението ѝ, ала тя едва ли осъзнаваше, че е сплела пръсти така, че кокалчетата им са побелели. След няколко секунди заяви:

— Съгласен съм. Сигурен съм, че ако ти предложи да се откажеш от този случай няма да се съгласиш?

— Да, сър.

— Ще разпиташ Рурк. — Той замълча, но Ив не се опита да му възрази. — Обзалагам се, че няма да получа официален рапорт за този разпит. Внимавай, Далас. Не искам да се разделям с най-добрата си служителка.

Ив се изправи.

— Убедена съм, че престъпникът отново ще се свърже с мен. Мисията му не е довършена. Вече добих бегла представа за характера му, но искам колкото е възможно по-скоро да се консултирам с доктор Майра. Освен това моля да ми разрешите да работя вкъщи. Апаратурата, с която разполагам там, е... по-добра от тази в полицейското управление.

Уитни се поусмихна.

— Сигурен съм. Доколкото ми е възможно, ще ти позволя свобода на действие, но знай, че нямаме много време. Ако убиецът вземе нова жертва, смятай, че времето ти е изтекло.

— Ще се постарая да работя бързо.

СЕДМА ГЛАВА

Когато премина половината път по алеята, водеща към дома ѝ, Ив спря колата и се загледа в къщата, която Рурк беше построил. Всъщност „построил“ не беше най-точната дума. Навярно великолепната сграда е била съградена преди повече от сто години, но благодарение на богатството си и на отличния си вкус Рурк я беше превърнал в дворец от мрамор и стъкло, който отговаряше на общественото му положение.

Ив не беше подозирала, че ще се чувства толкова добре в разкошния замък с големи и малки кули, заобиколен от тучна морава и вековни дървета. Беше обкръжена от разкош, наслаждаваше се на изящните произведения на изкуството и на безценните килими, които само много богатите можеха да си позволят.

Съпругът ѝ беше натрупал състоянието си с много труд и... по не съвсем законен начин, а тя бе получила всичко наготово, когато се беше омъжила за него.

И двамата бяха израсли сред мизерия, но всеки беше избрал различен път за постигане на целта си. Ив копнееше за ред, дисциплина, за спазване на определени норми... за всичко, от което беше лишена в детството си. През последните месеци спомените за миналото, които досега беше успявала, да потисне, започнаха да изплуват в паметта ѝ.

Сега си спомняше почти всичко, с изключение на отделни епизоди през първите седем години от живота ѝ.

Убедена беше, че Рурк не е забравил дори най-незначителната подробност от миналото си. Не можеше да си го позволи, защото го използваше.

Баща му е бил пияница като бащата на Ив. Малтретирал го е, също както Ив е била малтретирана от баща си.

И тя, и Рурк бяха лишени от детство и от ранна възраст бяха принудени да се борят с живота, за да изградят бъдещето си: единият — като защитаваше закона, другият — като го заобикаляше.

Сега бяха едно цяло... или се опитваха да бъдат.

Ив с тревога се питаше дали различията във възгледите им няма да се окажат фатални. Бракът им, който означаваше толкова много за нея, беше подложен на изпитание и щеше да се провали или да издържи, независимо от всичко.

Тя измина остатъка от пътя и паркира колата пред каменната стълба, водеща към парадния вход, защото знаеше, че това ще вбеси Съмърсет. Взе кутията с дискове и прекрачи прага.

Икономът стоеше изпъчен във фоайето. Навярно я беше видял да минава през портала и се питаше защо ли се е забавила.

— Да не би да имате проблеми с колата, лейтенант?

— Не повече от обикновено. — Тя свали якето си и по навик го хвърли върху перилото на извитата стълба.

— Забелязах, че я оставихте пред къщата.

— Благодаря за информацията.

— За тази цел има гараж.

— Щом толкова те дразни, премести я сам. Къде е Рурк?

— В офиса си на Пето авеню. Предполагам, че ще се прибере след около час.

— Добре, кажи му да дойде в кабинета ми.

— Ще му предам молбата ви.

— Грешеш, драги, това не е молба, а заповед. — Тя злорадо се усмихна, когато Съмърсет с отвращение хвана якето ѝ с два пръста, сякаш се страхуваше да не се изцапа. — Колкото до теб, предупреждавам те да не напускаш града до второ разпореждане.

Той процеди през зъби:

— Забавлявате се с чуждото нещастие, а?

— О, да, голям майтап е да разследвам убийствата на двама души, които са били приятели на съпруга ми... а като капак единият е бил заклан в къща, принадлежаща на Рурк. — Работата ми е едно безкрайно удоволствие. — Икономът пристъпи към нея, а тя присви очи и изсъска: — Не се бъркай в живота ми, старче! Стой настрана от мен.

Икономът не успя да сдържи гнева си и процеди:

— Защо сте разпитвала Одри Мъръл?

— Опитвах се да потвърдя нескопосаното ти алиби.

— Намекнала сте, че полицията ме разследва.

— Та това е самата истина.

Съмърсет вирна нос и високомерно заяви:

— Личният ми живот не ви засяга.

— Ще забравиш за личния си живот, докато приключи с разследването и открие истинския убиец. — Забеляза смущението му, но в момента не я беше грижа за накърненото му достойнство. — Ако искаш да отървеш кожата, послушай съвета ми: не отивай никъде сам и гледай да си осигуряваш алиби за всеки час на деня или на нощта. Много скоро някой ще умре, ако не успея да попреча на убиеца, който ще се постарее да хвърли вината върху теб.

— Ваше задължение е да защитавате невинните.

Ив, която беше тръгнала нагоре по стълбата, спря, обърна се и го изгледа.

— Знам си задълженията и трябва да те уверя, че блестящо ги изпълнявам. Всички казват, че съм добро ченге.

Икономът презрително изсумтя. Тя бавно слезе, опитвайки се да овладее гнева си.

— И сигурно имат право, тъй като прозрях защо ме намрази от първия ден, когато прекрачих прага на този дом и когато разбра, че Рурк ме обича. Лесно разгадах част от мотивите ти; дори начинаещо ченге би се досетило, че омразата ти е продиктувана от ненавистта ти към всички полицейски служители.

Лицето на Съмърсет се изкриви в презрителна гримаса.

— Съгласете се, че няма причина да изпитвам топли чувства към ченгетата.

— Позатрудних се, докато отгатна цялата истина. — Тя слезе още едно стъпало и погледна иконома право в очите. — Отначало си въобразявах, че съм я прозряла, но после разбрах, че има няколко причини да ме мразиш. Първо, не съм блестяща светска дама от обществото, в което се движи Рурк. Не съм ослепителна красавица със синя кръв, която да задоволи изискванията ти.

Въпреки че думите ѝ го накараха да се засрами, Съмърсет кимна.

— Така е. Рурк можеше да има всяка жена от висшето общество.

— Има още нещо, което ми хрумна едва днес. Мразиш ме, защото не съм Марлена, защото си мечтаел Рурк да се ожени за нея. — Забеляза, че икономът пребледня като платно, но безмилостно продължи да говори: — Надявал си се той да вземе за жена девойка,

която да ти напомня за дъщеря ти, но вместо това сега си принуден да живееш с някакво ченге. Гадна работа, а? Явно късметът ти не е проработил.

Обърна се и се отдалечи. Не видя как краката му се подкосиха, как той залитна и се хвана за перилото, сякаш думите ѝ бяха юмрук, който го беше ударил право в сърцето.

Увери се, че е сам, седна на стъпалото и закри лицето си с длани; усети парещата мъка, която смяташе, че е преодолял с течение на годините.

Когато след двамайсет минути Рурк се прибра, Съмърсет беше успял да се овладее. Ръцете му вече не трепереха, сърцето му не биеше лудо. Отново беше влязъл в ролята на идеалния иконом, който безупречно се справя със задълженията си.

Взе палтото на Рурк, като мислено се възхити от кройката му, и заяви:

— Лейтенантът е в нейния кабинет и би искала да разговаря с теб.

Младият мъж леко се усмихна — беше сигурен, че съпругата му не се е изразила толкова учтиво.

— Кога се прибра Ив?

— Преди около половин час.

— Сама ли е?

— Да.

Рурк разсеяно разкопча яката на ризата си. Денят му беше запълнен с неприятни и напрегнати заседания. Усещаше се напрегнат и имаше главоболие, което му се случваше много рядко.

— Записвай всички обаждания — обърна се към иконома. — Не искам никой да ме безпокои.

— Няма ли да вечеряш?

Рурк безмълвно поклати глава и тръгна нагоре по стълбата. През целия ден беше успял да потиска гнева си, но сега усети как отново го обзема неопишуема ярост. Ала знаеше, че трябва да се овладее, че ще постигне успех, ако спокойно разговаря с Ив.

Но не можеше да забрави как снощи беше затворила вратата в лицето му, като че го изолираше от живота си. Не можеше да забрави лекотата, с която го беше сторила и се страхуваше, че не ще успее да остане спокоен и равнодушен.

Този път вратата на кабинета ѝ беше отворена. „Защо не, нали е наредила да отида при нея“ — кисело си помисли той. Ив намръщено се взираше в екрана на компютъра, сякаш информацията не ѝ се нравеше. На бюрото ѝ имаше чаша кафе, което сигурно вече беше изстинало. Косата ѝ стърчеше — навярно машинално беше прокарвала пръсти през нея. Рурк забеляза, че още не е свалила кобура си.

Галахад, който се беше настанил върху купчината доклади на бюрото, вирна опашка и разноцветните му очи лукаво проблеснаха, сякаш котаракът си мислеше: „Хайде, започвайте кавгата. Цял ден чакам това представление“.

Ив вдигна поглед и забеляза, че съпругът ѝ изглежда спокоен и много елегантен в тъмния си костюм, въпреки че яката на ризата му беше разкопчана. Но сведената му глава, ръцете му, пъхнати в джобовете и начинът, по който се поклащаше заплашително, ѝ подсказаха, че ненапразно ирландците се ползват с репутацията на скандалджии.

„Добре — каза си тя. — Каквото повикало, такова се обадило. Готова съм да ти се опълча.“ А на глас изрече:

— Да, трябва да поговорим. Би ли затворил вратата?

— Разбира се. — Рурк изпълни молбата ѝ, прекоси кабинета и зачака. Предпочиташе противникът да предприеме първата атака, а той да нанесе ответния удар.

— Необходим ми е списък с имената на хората, които си убил. — Ив говореше делово като полицай с обвиняем. — Искам и списък на онези, които са ти помогнали да издириш злодеите.

— Ще получиш и двата списъка.

— Трябват ми и показанията ти с подробно описание къде и с кого си бил по времето, когато са били убити Бренън и Конрой.

За миг в очите му припламнаха гневни искрици, сетне те заприличаха на тъмносини заледени езера.

— Заподозрян ли съм, лейтенант?

— Напротив, искам да снема всички подозрения от теб, което ще опрости нещата.

— А това е най-важното за теб, нали?

— Не ми излизай с този номер! — изсъска тя и с нарастващ гняв си помисли, че не ще му позволи да я нервира със заяжданията си. — Повярвай ми, че е най-добре за всички да действам по установения

ред, доколкото това е възможно. Съмърсет трябва да носи специална гривна, която ще ми помага да знам местонахождението му. Никога няма да се съгласи, ако го помоля, затова искам ти да го склониш.

— За нищо на света не бих го подложил на подобно унижение.

— Слушай — тя се изправи, — по-добре да изпита унижение, отколкото да отиде в затвора.

— Съмърсет е от хората, които държат на достойнството си.

— В момента не мога да щадя ничии чувства — и без това си имам достатъчно проблеми. Трябват ми факти, доказателства, нещо, за което да се хвана. Ако продължаваш да ме лъжеш...

— Никога не съм те лъгал.

— Скри от мен жизненоважна информация, което е равностойно на лъжа.

— Не, не е — отвърна Рурк и мислено се зарече да не ѝ позволи да го изкара извън релси с отвратителната си принципност. — Предпочетох да те държа в неведение с надеждата, че ще те избавя от затруднено положение.

— Не съм те молила за услуга! — сопна се тя и почувства, че губи контрол над себе си.

— И няма да я получиш. — Той се приближи до барчето, покрито с призрачен купол, извади бутилка уиски и си наля малко в кристална чаша. Искаше му се да го изпие на един дъх.

Ив беше доловила ледените нотки в гласа му и знаеше, че е разгневен, но се старая да не го показва. Би предпочела да ѝ крещи, за да му отвърне със същото.

— Това вече е прекалено. Продължавай да се преструваш на обиден. Убити са двама души, има опасност да загине и трети. А пък аз притежавам информация, която официално не мога да използвам, освен ако не искам през следващите сто години да те посещавам във федералния затвор.

Рурк отпи от чашата си и злобно се усмихна.

— Не искам услуга от теб.

— Престани да се правиш на много велик, защото здравата си загазил, приятел. — Искаше ѝ се да счупи нещо, но само рязко отмести стола си. — А заедно с теб е загазил и онзи кльоцав дроид, когото толкова много обичаш. Ако искаш да ви измъкна от кашата, набързо трябва да преосмислиш поведението си.

— Досега винаги съм се справял и сам. — Рурк пресуши чашата си и рязко я постави на масата. — Много добре знаеш, че Съмърсет не е убил никого.

— Няма значение какво знам, важното е какво мога да докажа. — Тя отново разроши косата си, сетне сви длани в юмруци; усещаше как главата ѝ започва да пулсира. — А пък ти забави разследването, като скри истината.

— Само не ми казвай, че би се справила по-добре от мен, след като дори не разполагаш с модерна апаратура.

— Хей, не забравяй кой от двамата ни е полицаи! — извика Ив и почувства, че чашата на търпението ѝ е преляла.

Сините му очи проблеснаха като стоманени остриета.

— Не бих могъл да го забравя.

— Запомни още, че е мое задължение да събирам веществени доказателства и информация и да ръководя разследването. Не се бъркам в работата ти и не искам ти да се бъркаш в моята, освен ако ти наредя да го сториш.

— Да ми наредиш ли? — Ив знаеше, че е предизвикала гнева му, но не отстъпи нито крачка, когато той се нахвърли върху нея, сграбчи я за ризата и я изправи на крака. — Какво ще се случи, ако не се подчиня на нарежданията ти, лейтенант? Може би отново ще затръшнеш вратата в лицето ми.

— Веднага ме пусни!

Ала той я дръпна още по-силно и продължи:

— Няма да ти позволя да го направиш втори път. Всяко търпение има граници и моето се изчерпа. Моля те да ми кажеш, ако не искаш да споделяш с мен леглото, ако не можеш да ме понасяш. Проклет да бъда, ако ти разреша отново да заключиш вратата.

— Ти си виновен за всичко! — кресна в отговор Ив. — Ядоса ме, затова не исках да разговарям с теб. Забравяш, че върху плещите ми тежи бремето на твоите деяния. Налага се да заобикалям законите, които си нарушил, вместо да те изпратя в затвора. — Тя силно го блъсна и се вбеси още повече, когато Рурк дори не се олюля. — Отгоре на всичко от мен се очаква да водя светски разговор с цяла банда надменни тъпанари, които непрекъснато каниш на вечеря, и да се притеснявам дали ще се облека както подобава.

— Нима си въобразяваш, че само на теб се налага да се приспособяваш? — Рурк гневно я разтърси, сетне я пусна и закрачи из кабинета. — Още не мога да повярвам, че съм се оженил за ченге. Каква ирония на съдбата!

— Не съм те карала насила! — Ив се нацупи и сложи ръце на кръста си. — Ти настояваше.

— А пък ти се съпротивляваше и още го правиш. До гуша ми дойде от номерата ти! Защо винаги искаш да отстъпвам и да се съгласявам с прищевките ти? — Въздухът в малкото помещение сякаш беше натезал от гнева му. — Примирявах се и правих компромиси безброй пъти. Усамотявай се, когато имаш работа или си изпаднала в типична женска криза, но знай, че няма да позволя на съпругата ми да затръшва вратата в лицето ми.

Ив смаяно го зяпна, когато той спомена „женските кризи“, но думата „съпруга“ я вбеси още повече и развърза езика ѝ.

— Забранявам ти да произнасяш „съпругата ми“ с такъв тон. Все едно, че съм някаква твоя собственост... като един от елегантните ти костюми.

— Не ставай смешна.

— Сега пък съм била смешна. — Тя разпери ръце. — Наричаш ме смешна... и истеричка...

— Да, често се държиш отвратително.

Ив се задъха от ярост и пред очите ѝ сякаш падна алена завеса.

— А пък ти си арогантен, властен егоист и мошеник!

Рурк развеселено повдигна вежда.

— Тогава защо още си с мен?

Ив усети, че се задушаваше и не успя да изрече нито дума. От гърлото ѝ се изтръгна звук, който беше едновременно ръмжене и писък. Галахад скочи от бюрото и изплашено се сгуши под него.

— Доволен съм от отговора ти. — Рурк реши да си налее още едно уиски. — През последните месеци се отказах от много предприятия, които биха ти се сторили съмнителни. — Втренчи се в кехлибарената течност и добави: — За мен те бяха нещо като хоби, но признавам, че ми носеха добри приходи.

— Никога не съм те молила да се отказваш от каквото и да било.

— Скъпа Ив... — Той въздъхна и изненадано установи, че гневът му е преминал. — Не е необходимо да ме молиш, самото ти

присъствие ми подсказва какво трябва да направя. Ожених се за полицейска служителка — промърмори като на себе си и отпи от уискито си, — защото я обичах и желяех, защото не можех да живея без нея. А после открих, че се възхищавам от характера ѝ, че тя ме омагьосва.

— Не се опитвай да извърташ.

— Кръгът се затвори, скъпа моя. Не мога да променя нито себе си, нито стореното от мен. Не бих го направил дори заради теб. — Погледна я право в очите и промълви: — Но не искам да заключваш вратата.

Ив намръщено вдигна рамене.

— Знаех, че това ще те вбеси.

— Следователно мисията ти е изпълнена.

Тя неволно въздъхна и се намръщи заради своята мекушавост.

— Като видях какво беше направил убиецът с двете си жертви... и като разбрах, че...

— Че и аз съм способен на същото — довърши той вместо нея и отново остави чашата си. — Аз не убивах, а раздавах заслужено правосъдие.

Жегна я угриzenie на съвестта, задето заради съпруга си беше готова да забрави дълга си.

— Нямаме право да раздаваме правосъдие...

— По този въпрос сме на различни мнения. Законът невинаги е на страната на невинните и унижените, невинаги ги защитава. Не съжалявам за стореното, Ив, а за това, че те накарах да избереш между мен и дълга си.

Тя взе чашата със студено кафе и отпи от него, за да прикрие смущението си, сетне промълви:

— Трябваше да споделя истината с Пийбоди. Бъди спокоен, няма да те издаде.

— Тя е полицай с добро сърце. Когато те опознах, разбрах, че има и добри ченгета.

— Необходима ми е помощта ѝ, защото се страхувам. — Ив притвори очи и се опита да се овладее. — Страхувам се, че ако не действам бързо, ако не проявя достатъчно съобразителност, ще се озова на следващото местопрестъпление и ще видя, че този път

жертвата си ти. Сигурна съм, че убиецът преследва именно теб, а с останалите само се „упражнява“.

Рурк я прегърна и тя се притисна към него. Усещаше топлината на тялото му, което познаваше толкова добре, долавяше мъжката му миризма и ритмичното биене на сърцето му, усещаше докосването на устните му.

— Не бих могла да го понеса — прошепна и го прегърна още по-силно. — Казвам си, че не бива да мисля за това, защото ще се изнервя, но не мога да го прогоня от съзнанието си. Не мога да...

Той впи устни в нейните и Ив усети страстта му. Рурк знаеше, че тя копнее да усети допира на нетърпеливите му ръце. Докато ѝ разкопчаваше ризата, ѝ шепнеше, че не бива да се тревожи, че всичко ще бъде наред.

Кобурът ѝ падна на пода, последван от сакото на Рурк. Докато разкопчаваше колана му, Ив отметна глава, подканяйки съпруга си да обсипе с целувки шията ѝ.

Безмълвно се докосваха, устните им жадно се търсеха, копнежът им беше като сладко мъчение. Когато Рурк я положи върху бюрото, тя се задъхваше и не обърна внимание на хартията, която изшумоля под нея. Притегли го към себе си и едва успя да прошепне:

— Не съм истеричка...

Той се засмя и си помисли, че я обожава.

— Разбира се, че не си — промълви и я облада.

Видя как златистите ѝ очи помътняха, усети притискането на бедрата ѝ, чу я да стене от удоволствие и да шепне името му.

— Вземи ме целият. — Той я повдигна и проникна още по-дълбоко в нея.

Въпреки че съзнанието ѝ беше замъглено от наладата, разтърсваща тялото ѝ, Ив разбра, че я моли да го приеме напълно и завинаги.

И се подчини.

По-късно поръчаха на автоготвача да им приготви супа. След втората чиния Ив почувства, че главата ѝ се е прояснила достатъчно и че може да се заеме с най-важните задачи. Обърна се към Рурк и обясни, че има разрешение от Уитни временно да работи вкъщи.

— Ще уредя нещата си така, че да бъда на твое разположение.

Тя намаза с масло кифлата и замислено изрече:

— Налага се да се свържем с дъблинската полиция и съм сигурна, че ще ни съобщят и твоето име. — Престори се, че не забелязва дяволитата му усмивка и отхапа от кифлата. — Трябва ли да очаквам някакви изненади?

— В досиетата им е записано само онова, с което разполага и нюйоркската полиция.

— Което означава, че информацията е много оскъдна.

— Точно така. Може би има хора, които още си спомнят за мен, но нямат инкриминиращи ме доказателства. Винаги съм действал изключително предпазливо.

— Кой разследваше убийството на Марлена?

Усмивката на Рурк помръкна.

— Някой си инспектор Магуайър. Всъщност той не извърши никакво разследване, а само взе подкупите и обяви, че смъртта е настъпила вследствие злополука.

— И все пак полицейските досиета могат да се окажат полезни.

— Съмнявам се, че изобщо ще откриеш някакви сведения. Магуайър беше само един от полицаите, подкупени от картела, на чиято територия се бях осмелил да навляза. След това избухнаха Градските войни, които са продължили по-дълго в тази част на света. Когато бях малък, още имаше хора, които се издържаха от войните, а разрушенията бяха навсякъде.

Спомняше си мъртвците, писъкът на куршумите в нощта, стенанията на ранените и празните погледи на оцелелите.

— Богаташите живееха сред невиджано охолство — продължи той, — а бедните гладуваха и бяха принудени да крадат, за да се изхранят. Повечето полицаи, които бяха преживели ада на войната, се възползваха от хаоса, за да пълнят собствените си джобове.

— И Магуайър е бил един от тях.

— Точно така, не беше единствен. Много често кварталният полицай ме пребиваше, ако не му връчех подкупа. Но когато си в безизходно положение, предпочиташ да те набият, отколкото да дадеш последните си пари.

— Магуайър малтретираше ли те е?

— Не... не лично. По времето, когато се занимавах... с не съвсем почтени сделки, той вече беше шеф в полицията и караше подчинените да му вършат черната работа. — Рурк отпи от кафето си. — В повечето случаи успях да го надхитря. Давах му подкуп само ако не можех да го избегна, но после съумях да го открадна, фасулска работа е да обереш полицай, защото не очаква да стане жертва на крадец.

Ив изглеждаше смаяна от този нов, непознат за нея Рурк. След секунда се овладя и попита:

— Защо Магуайър е разследвал убийството на Марлена?

— Защото Съмърсет настояваше да повикаме полицията. Искаше хората, които я бяха... искаше да бъдат публично осъдени и справедливо наказани. Вместо това му изпратиха Магуайър, който дойде в дома ни и започна да го поучава, като укорително клатеше глава. Каза му: „Не си бил добър баща, приятелю. Трябвало е да държиш по-изкъсо хубавата си дъщеричка, та да не избяга от къщи“. — Спомените събудиха гнева на Рурк, който стана и нервно закричи напред-назад. — Идваше ми да го убия и той отгатна чувствата ми. Искаше да му посегна, защото знаеше, че шестимата придружаващи го полицаи ще ме смажат от бой. Заключение то му гласеше, че Марлена е била непоправима наркоманка, която е попаднала в лоша компания. След като я изнасилили, „приятелите“ ѝ се били изплашили, затова я убили. След две седмици Магуайър си купи нова кола, а жена му се подстрига, за да се виждат обещаните ѝ с диаманти. Шест месеца покъсно извадиха трупа му от реката — беше надупчен с куршуми.

Гърлото на Ив беше пресъхнало, но тя не откъсваше поглед от лицето на Рурк. Когато той замълча, побърза да го попита:

— Ти ли го уби?

— Не, някой ме беше изпреварил. Искан първо да отмъстя на най-големите виновници. — Той отново седна и добави: — Ив, Съмърсет няма нищо общо с убийствата, които извърших, дори не подозираше какви са плановете ми. Той не беше престъпник, а дребен мошеник и крадец.

— Не е необходимо да го защитаваш. Ще се постарая да сменя подозренията от него. Залавям се за работа още сега и отново ще наруша правилника, като използвам компютъра ти. Предлагам да започнем със съставяне на двата списъка, за които ти споменах.

Рурк се изправи, взе ръката ѝ и я целуна.

— Винаги ми доставя удоволствие да работя с теб, лейтенант.

— Не забравяй кой „командва парада“.

— Не се съмнявам, че често ще ми го напомняш. — Ив стана, а той я прегърна през кръста. — Съветвам те, когато отново се любим, да носиш значката си, за да не забравям кой е командирът.

Тя присви очи и се сопна:

— Не се опитвай да хитрееш. Никой не обича умниците.

— Грещиш. — Рурк целуна смръщеното ѝ чело. — Аз съм влюбен в една хитруша.

ОСМА ГЛАВА

Ив се взираше в имената, изписани на стенния монитор. Апаратурата, която Рурк беше инсталирал, беше мечтата на всеки компютърен специалист. Само той, Ив и Съмърсет имаха достъп до това помещение, което, за разлика от великолепно обзаведените стаи в къщата, беше почти спартанско.

Нито един от компютрите и устройствата за комуникации не бяха регистрирани, следователно служителите от компютърната охрана не можеха да проследят постъпващата и изходящата информация.

Рурк се настани зад подковообразното бюро и Ив си помисли, че съпругът ѝ напомня на пират на кормилото на бързия си кораб. Не беше включил спомагателната уредба със свръхмодерния лазерен факс и апаратурата за холограми — очевидно засега не му бяха необходими.

Ив пъкна ръце в джобовете си и зачете имената на мъртъвците:

— Чарлс О'Мали, изкормен, 5 август 2042 г. Убиецът неизвестен.
Матю Райли, изкормен, 12 ноември 2042 г. Доналд Кени, обесен, 22 април 2043 г. Майкъл Роуън, удушен, 2 декември 2043 г. Роури Макний, удавен, 18 март 2044 г. Джон Калхун, отровен, 31 юли 2044 г.

Тежко въздъхна и промълви:

— Ликвидирал си по двама всяка година.

— Не бързах: знаех, че няма да ми се изплъзнат. Искаш ли да прочетеш биографиите им? — Натисна клавиша и мониторът потъмня, но той продължи да се взира в него, сякаш четеше информация.

— Чарлс О'Мали, трийсет и три годишен, мошеник на дребно, склонен към полови извращения. Бил е заподозрян в изнасилване на сестра си и майка си, но обвиненията не са били доказани. По-късно е бил арестуван по обвинение, че е изтезавал и убил осемнайсетгодишна проститутка, ала е бил освободен, тъй като никой не се е явил в защита на жената. В Дъблин се славеше като бияч, който обичаше да измъчва жертвите си и когото лихварите изпращаха да събира дължимите им суми. Известен беше с това, че трошеше колената на длъжниците. Същото беше сторил и с Марлена.

— Достатъчно. — Тя вдигна ръка. — Искам пълна информация за семействата, приятелите и любовниците им. Ако имаме късмет, измежду тях ще открием някой компютърен гений, който знае как да прикрива следите си, когато се свързва с мен.

— Ще ми отнеме няколко минути. На монитор №3 ще видиш списък на хората, които са ми помагали да издиря престъпниците.

— Кой е знаел, че си започнал да си отмъщаваш? — попита Ив, докато четеше имената на монитора.

— Повярвай, че не съм отишъл да се похваля в кръчмата. — Той вдигна рамене. — Ала в град като Дъблин слуховете бързо се разпространяват. Освен това исках убийците да научат за намеренията ми и да треперят, очаквайки справедливото възмездие.

— Не съм предполагала, че си толкова жесток — прошепна Ив. — Вероятно всички в Дъблин... по дяволите, всички твои познати по света са разбрали с какво си се захванал.

— Открих Кени в Париж, Роуън на Таурис III, а Калхун — тук, в Ню Йорк. Подобни новини не могат да останат в тайна.

— Господи! — Тя притисна слепоочията си. — Оказва се по-сложно, отколкото предполагам. Трябва да търсим хора, които ти имат зъб и са били свързани с един или друг човек от твоя... списък.

— Но ако някой е искал да отмъсти на мен, защо е устроен капан на Съмърсет?

— Защото той е мостът, по който ще достигнат до теб. — Тя закрочи из кабинета и дълбоко се замисли, сетне промълви: — Надявам се утре да успея да се консултирам с Майра, но предполагам, че всичко е свързано с миналото и с Марлена. Според престъпника Съмърсет е главният виновник. Той е създал Марлена, заради която ти си влязъл в ролята на отмъстител. Следователно и двамата трябва да заплатите. Но той иска да се печеш на бавен огън, затова не те напада директно, а насочва усилията си към човек, когото обичаш. Това ми подсказва, че те познава много добре...

— Какво ще се случи, ако Съмърсет изчезне и престане да служи като мост?

— Тогава ще... — Тя млъкна и рязко се обърна към него, а сърцето ѝ затуптя по-силно. — Почакай! Дори не си го помисляй! — Облегна се на бюрото и се приведе към Рурк. — Обещай ми, че няма да му помогнеш да избяга. Тази тактика ще бъде погрешна.

Рурк дълго мълча, сетне промълви:

— Обещавам да ти се подчинявам, докато е възможно. Но няма да допусна Съмърсет да отиде в затвора заради нещо, сторено от мен.

— Повярвай ми, че не ще го допусна. Но ако решиш да го укриеш, нямам друг избор, освен да го заловя.

— Предлагаш да обединим усилията си, за да не се налага нито един от нас да прави компромиси. Струва ми се, че губим ценно време докато спорим.

Ив му обърна гръб и гневно възкликна:

— Дявол да го вземе, караш ме да вървя по тънък лед.

— Знаем. — Тонът му й подсказа, че когато се обърне, ще види как съпругът й едва сдържа гнева си.

— Знаеш, че не мога да се променя.

— И че преди всичко си ченге. Слушай, искам да знам какво би казала лейтенант Далас за това. — Той се обърна и включи допълнителната апаратура. — Искам холограмно изображение от файл „Марлена“.

На монитора се появи лицето на засмяно момиче, което обещаваще да стане красива жена. Светлорусата му коса беше дълга и къдрава, очите му бяха сини като лятното небе. Страните му бяха румени, очите му искряха.

Ив си помисли, че дребничката девойка е като излязла от картина с бялата си рокля, поръбена с дантела. В снежнобялата си ръка, напомняща ръката на порцеланова кукла, държеше розово лале, по което се виждаха капчици роса.

— Това е олицетворението на невинността — едва чуто промълви Рурк. — Искам холограма от полицейския файл „Марлена“.

Ив едва не отскочи назад, защото трупът на девойката сякаш се озова на пода пред нея. „Куклата“ беше счупена и окървавена. Безстрастният обектив на полицейската камера беше запечатал ужасяващата гримаса върху смъртно бледото лице. Бяха я захвърлили гола и се виждаше на какви изтезания е била подложена.

— А това е погубената невинност — прошепна Рурк.

Сърцето на Ив биеше до пръсване, но погледна изцъклените очи на девойката, в които дори смъртта не беше заличила ужаса.

„Била е дете — помисли си, обзета от жалост. — Защо толкова често жертвите са деца?“

— Убеди ме, Рурк. — Тя нареди на холограмната програма да се изключи. Изображенията се стопиха и тя остана да се взира в очите на съпруга си.

— Знай, че отново бих го сторил без капчица колебание или съжаление — заяви той. — Бих извършил още по-тежко престъпление, стига да можем да й спестя страданията.

— Греша, ако мислиш, че не те разбирам. Виждала съм много повече мъртъвци, отколкото си виждал ти, ден и нощ се сблъсквам със смъртта. Непрестанно се питам как е възможно човешки същества да причиняват това на събратята си, но полагам всички усилия престъпниците да получат справедливото възмездие.

Рурк затвори очи и потърка с длани лицето си — рядко му се случваше да е толкова уморен.

— Съжалявам. Отново се почувствах виновен и безпомощен...

— Глупаво е да се самообвиняваш, а ти не си глупак.

Той отпусна ръце.

— Тогава кой е виновникът?

Ив заобиколи бюрото и застана пред съпруга си.

— Виновни са О'Мали, Райли, Кени, Роуън, Макний и Калхун. — Сега вече можеше да го утеши, защото беше разбрала чувствата, които са го подтикнали към кървавото отмъщение. Сложи ръце на раменете му и промълви: — Запомни какво ще ти кажа, докато още съм под въздействието на онази ужасяваща холограма, защото по-късно може би ще съжалявам за думите си. Постъпил си правилно. Погрижил си се виновниците да получат справедливо възмездие.

Рурк, който беше трогнат до сълзи, хвана ръцете ѝ и прошепна:

— Жадувах да ми го кажеш... макар и после да съжаляваш за думите си.

Тя стисна ръцете му и се обърна към монитора.

— Да се залавяме за работа и да вкараме мръсника в собствения му капан.

Приключиха едва след полунощ. Ив заспа моментално, но призори засънува кошмари и се замята в леглото. Рурк се събуди и понечи да я прегърне, ала тя го отблъсна и се задъха още по-силно.

Беше впримчена в ужасяващ сън, където съпругът ѝ не можеше да проникне, не можеше да попречи на миналото да се върне.

— Всичко е наред, Ив. — Притисна я още по-силно до себе си и усети как цялото ѝ тяло потръпва.

— Недей! Недей! Недей! — Гласът ѝ, тънък и безпомощен — глас на дете, накара сърцето му да се свие от мъка.

— В безопасност си. Повярвай ми. — Започна да масажира гърба ѝ, накрая и тя се притисна към него. — Докато си с мен, той не може да ти стори нищо, не може да те докосне — шепнеше Рурк и се взираше в мрака.

Ив тежко въздъхна, сетне се отпусна. Той продължи да я държи в прегръдките си и да прогонва кошмарите ѝ, докато навън започна да се развиделява.

Когато Ив се събуди, съпругът ѝ не беше до нея. Не го откри и във всекидневната, където всяка сутрин той пиеше кафето си и следеше борсовите курсове по монитора. Още се чувстваше замаяна, когато стана и отиде под душа. Постепенно главата ѝ се проясни, но едва когато излезе от кабинката за изсушаване, си спомни съня си. Беше посегнала към халата си, но се вцепени, когато ужасяващите видения като мълнии прорязаха съзнанието ѝ.

Отново видя студената стаичка, през чието мръсно прозорче примигваше червена светлина. Усети как гладът впива нокти в стомаха ѝ. Вратата се отвори и баща ѝ олюлявайки се влезе в стаята. Беше пиян, но не до забрава. Ножът, с който малката Ив се готвеше да отстрани мухъла от парченцето сирене, падна на пода.

Усети плесницата му, сетне настъпи най-страшното: той я просна на дъските, легна върху нея и я заопипва. Но момиченцето, което се опитваше да го отблъсне, не беше Ив, а Марлена. Марлена, чиято бяла рокличка беше разкъсана, а красивото ѝ лице беше изкривено от страх и болка. Мъртвата и обезчестена Марлена, която лежеше сред локва кръв.

Ив се взираше в момичето, което беше загинало по толкова жесток начин — за кой ли път лейтенант Ив Далас се сблъскваше със смъртта. Понечи да вземе от леглото протритото, мръсно одеяло, за да

покрие жертвата. Беше забранено, за да не се унищожи някоя улика, ала не можеше да остави горкото дете да лежи голо на пода.

Но когато се обърна и понечи да го покрие, видя не Марлена, а самата себе си със застинало в смъртта лице...

Сепна се, потръпна и побърза да облече халата си. Каза си, че на всяка цена трябва да прогони кошмарните спомени. Трябваше да залови някакъв умопобъркан престъпник и ако не го стореше бързо, щяха да загинат още хора. Не биваше да позволи на миналото си да я измъчва и да ѝ попречи да си върши работата.

Облече се, наля си чаша кафе и отиде в кабинета си. Вратата между двете помещения беше отворена. Дочу гласа на съпруга си и пристъпи в неговия кабинет.

Рурк седеше зад бюрото си и разговаряше по видеотелефона, докато ръчно въвеждаше данни в компютъра си. Лазерният факс предаде едно съобщение и веднага сигнализира, че следва второ. Ив отпи от кафето си и продължи да наблюдава как съпругът ѝ навярно купуваше и продаваше малки галактики, докато разговаряше с някого.

— Радвам се да те чуя, Джак. Да, отдавна не съм се обаждал... — Той се обърна към факса, прегледа съобщението и изпрати отговор. — Чух, че си се оженил за Шийла. Колко дечица имате? Шест ли? Боже мой! — Гърлено се засмя, натисна няколко клавиша на компютъра, при което се сдоби с контролния пакет от акции на някакво западащо издателство. — Научил си за женитбата ми, а? Вярно е, оженихме се през лятото. Да, съпругата ми работи в полицията. — Усмихна се и възкликна: — Какво съмнително минало, Джак? Нямам представа за какво говориш. Нали знаеш, че спазвам законите по-стриктно и от енорийски свещеник. Да, много е красива. И не само това, ами притежава и забележителен характер. — Рурк се извърна от монитора и не обърна внимание на сигнала за постъпващо съобщение. — Поводът, по който те търся, е сериозен, Джак. Навярно си научил какво се е случило с Бренън и с Шон. Да, тъжна история. Моята съпруга-ченге установи, че нещо ги е свързвало и че убиецът иска да отмъсти на мен заради О'Мали и останалите... — Заслуша се в думите на приятеля си, стана и отиде до прозореца, без да обръща внимание на сигналите от комуникационната апаратура. — Точно така. Имаш ли някакви идеи? Ако ти хрумне някоя, ако откриеш нещо, потърси ме тук. Междувременно ще уредя със семейството ти да заминете за

няколко седмици. Имам вила на брега на океана, която ще хареса на близките ти. Не, Джак, това е моя работа; не искам още някоя вдовица или осиротели деца да тежат на съвестта ми. — Отново се засмя, но очите му останаха сериозни. — Сигурен съм, че можеш, но предлагам да оставим това на моята съпруга, а ти и семейството ти временно да напуснете Дъблин. Още днес ще ти изпратя всичко необходимо, сетне отново ще поговорим. Поздрави Шийла от мен.

Ив заговори едва когато съпругът ѝ прекъсна връзката.

— Нима възнамеряваш да „евакуираш“ всички жертви, набелязани от убиеца?

Рурк, комуто очевидно стана неприятно, че е чула разговора му, отговори:

— Да. Нали не е забранено?

— Не. — Тя се приближи до него и остави кафето си, сетне обгърна с длани лицето му. — Обичам те, Рурк.

Сърцето му подскочи — тя почти никога не изразяваше чувствата си.

— И аз те обичам.

Тя леко се усмихна и го целуна по устните.

— Чух те да казваш, че съм твоето ченге. Вярно ли е?

— Да — винаги си била такава... от деня, когато искаше да ме арестуваш.

Ив наклони глава.

— Едва ли си го осъзнал, но когато говореше с приятеля си от Дъблин, акцентът ти, както и ритъмът на речта ти се промениха.

— Нима? — Той действително не го беше осъзнал и дори му стана неприятно. — Много странно.

— Хареса ми. — Ив го прегърна и се притисна към него. — Беше много... секси.

— Не думай. — Ръцете му се плъзнаха надолу към стегнатото ѝ задниче. — Скъпа моя, ако си падаш по... — Погледна встрани, лукаво се усмихна и каза: — Добро утро, Пийбоди. — Ив подскочи и изруга, когато той я задържа в прегръдката си. — Очертава се прекрасен ден, нали?

— Да, аз... моля да ме извините. Моля за извинение, лейтенант — добави тя, когато началничката ѝ хвърли унищожителен поглед. —

Наредихте ми да дойда точно в осем... и тъй като никой не ни посрещна, се качих на втория етаж и... ето ме тук. А Макнаб...

— Идва по петите й. — Ухиленият млад мъж застана на прага. — Явявам се по ваша заповед, лейтенант. Разрешете ми да ви кажа, че домът ви е... Света Богородице!

Очите му се разшириха от изумление и той толкова стремително изтича към апаратурата, че Ив машинално посегна към оръжието си.

— Майчице, каква прелест! Вие сигурно сте Рурк. — Сграбчи ръката на домакина и ентусиазирано я раздруса. — Радвам се да се запозная с вас. В отдела имаме един от вашите модели 2000 — страхотен е. Ако не беше скапаният бюджет, щяха да ни отпуснат още по-нов модел. У дома се опитвам да възстановя стар мултимедиен компютър, ще бъде върхът. Хей, с това чудо можете да се свързвате с цялата галактика, нали?

— Така казват — промърмори Рурк и иронично повдигна вежда, когато младежът заоглежда системата за комуникации.

— Макнаб, овладей се! — нареди му Ив.

— Слушам, лейтенант. Обаче това тук е върхът. — Гласът му потрепери. — Не обикновен връх, а истински Еверест! Колко функции едновременно може да изпълнява?

— Триста — отговори Рурк и побърза да се приближи до Макнаб, за да му попречи да докосне апаратурата. — Пробвал съм и не е засичал.

— Радвам се, че живея във века на подобни технически постижения. Господин Рурк, сигурно е прекрасно човек да работи във вашия изобретателски отдел.

— Можеш да подадеш молба за постъпване — кисело се обади Ив. — Защото ще те изхвърля от полицията, ако не благоволиш да се размърдаш и да се занимаеш с моя компютър.

— Веднага, лейтенант. Трябва да я убедите да смени домашния си компютър с по-добър — обърна се той към Рурк. — А онзи, с който работи в управлението, е направо за боклука.

— Ще видя какво може да се направи. — Той се усмихна след отдалечаващия се Макнаб. — Интересни колеги имаш, лейтенант.

— Ако Фийни скоро не се върне, ще се застрелям. А сега отивам да държа под око малкия.

Пийбоди понечи да я последва, но Рурк промълви:

— Може ли да поговорим за малко? — Пристъпи към вратата на съседния кабинет и доволно кимна, като чу как Ив и младежът разгорещено спорят. Обърна се отново към Пийбоди и заяви: — Задължен съм ти.

Младата жена го погледна право в очите.

— Не знам за какво говорите. Лейтенантът и ние от отдела сме ви благодарни, задето ни помагате при разследването.

Рурк беше затрогнат. Целуна ѝ ръка и прошепна:

— Пийбоди, ти си истинско съкровище.

Тя се изчерви и потръпна.

— Благодаря... Слушайте, случайно да имате брат?

— Не, единствено дете съм.

— Така си и мислех. А сега отивам при онези двамата. Има опасност лейтенантът да набие Макнаб, което означава да си развалим отношенията с отдела по електроника.

В този момент видеотелефонът на Ив избръмча — един дълъг и два къси сигнала.

— Ето го! — Макнаб започна да върти различните копчета на портативния уред за проследяване. — Обаждането се препраща от апарата ти в полицейското управление... контролната апаратура не може да го хване, защото неговото устройство заглушава сигналите.

— Погрижи се да го откриеш — сопна се Ив. — Действай поживо. — Посегна към апарата, изключи видеото и каза:

— Отдел „Убийства“. Лейтенант Далас слуша.

— Много сте бърза — дочу се познатият глас, в който се долавяха развеселени нотки. — Скъпият Шон още не беше изстинал, когато го намерихте. — Смаян съм от ума ви.

— Следващия път ще действам още по-бързо.

— Ако е рекъл Господ... Обичам да се състезавам. Затова ще навляза в нов етап от плановете ми. Харесвате ли предизвикателствата?

— Предлагам пряк двубой. Хайде, приеми и ще видим кой ще победи.

— Следвам план, който е съставен от по-висша сила.

— За теб да убиваш е перверзна игра. Бог няма нищо общо с делата ти.

— Аз съм богоизбран. — Той въздъхна. — Надявах се да го разбереш, но ти си заслепена, защото си предпочела материалното пред духовното.

Ив сурово се втренчи в Макнаб, който мърмореше и трескаво настройваше апаратурата си. Тя продължи да говори, стараейки се престъпникът да не прекъсне връзката.

— Хм, не видях нищо „духовно“ в жестокия начин, по който беше отнел живота на двете си жертви. А сега чуй моя цитат от посланието на Свети апостол Павел: „Нима мислиш, о, човече, че ще избегнеш Божия съд ти, който съдиш ония, що вършат такива дела, каквито и сам вършиш?“

— Как се осмелявате да използвате думите Му против мен? Аз съм ангелът на Неговото отмъщение и мечът на Неговия гняв. Роден съм, за да изпълня волята Му. Защо отказвате да го проумеете, и не го признаете?

— Ясно ми е точно какъв си.

— Някой ден ще коленичите пред мен и ще пролеете кървави сълзи. Ще познаете скръбта и отчаянието, които само на жената е съдено да познае.

Ив погледна към Макнаб, който беше приведен над апаратурата си и тихо ругаеше.

— Сигурно си въобразяваш, че ще се добереш до Рурк. Надценяваш се, приятел. Той ще те смачка като червей. Вече доста се посмяхме за твоя сметка.

— Мога да изтръгна сърцето му, когато си пожелаеш. — Гласът на психопата беше станал плачлив, макар че в него се долавяха гневни нотки.

— Докажи го. Той е готов да се срещне с теб, където пожелаеш.

Непознатият дълго мълча, сетне се сопна:

— Не си въобразявайте, че ще ме накарате да вляза в капана. Не ще повярвам на една съвременна Ева, която ми предлага забранения плод. Не съм овцата, а пастирът. Приел съм да бъда пастир, в мои ръце е тоягата.

По гласа на тайнствения непознат личеше, че едва успява да се контролира. „Избухлив и самолюбив е“ — помисли си Ив. Трябваше да обърне в своя полза неговите слабости.

— Мисля, че си прекалено страхлив да рискуваш. Според мен си само един нещастен пъзльо с болно съзнание и навярно не можеш да си вдигнеш онази работа, освен ако я държиш с две ръце.

— Мръсница! Долна курва, която се преструва на велико ченге! Знаем как кучки като теб съсипват мъжете. „Защото блудницата можеш да купиш със самун хляб, но прелюбодейката дома мъжов ще зачерни.“

— Улових нещо — прошепна Макнаб. — Продължавай да разговаряш с него.

— Не ти предлагам секс. Мисля, че не те бива по тази част.

— Блудницата го стори. Предложи ми се, за да пощадя живота й. Ала Бог ми заповяда да я екзекутирам и аз ще изпълня волята Му.

„Набелязал е нова жертва“ — помисли си Ив и кръвта й се смрази. Може би вече беше закъсняла.

— Писна ми от теб, приятелче. Гатанките ти ме отегчават. Предлагам да се срещнем в директен двубой и да проверим кой от двамата ни ще надделее.

— Девет души ще умрат, докато изпълня мисията си. — Гласът му зазвуча по-силно, като на евангелист, изнасящ проповед. — Отмъщението ми принадлежи. Не е настъпил твоят час. Отново ще трябва да размърдате мозъка си, лейтенант, защото ви предстои да отгатнете нова гатанка. Когато пораснат, красивите момичета стават красиви жени, но онази, която е станала уличница, никога не се променя. Не отказва на онзи, който й предлага добра цена. Ще я откриете на запад, през годината на нейното престъпление. Колко ще живее зависи от самата нея и от вас, лейтенант. Питам се, обаче, дали ще пожелаете да спасите уличницата, която е лягала със съпруга ви? Вие сте на ход. — Той прекъсна връзката.

— Прехвърли разговора от станция „Орион“ в Стокхолм, а от там на Вегас и в Сидни! — Макнаб нервно разроши косата си и започна да свива и да разпуска пръстите си. — По дяволите, не мога да разбера откъде се обажда. Апаратурата му е по-добра от моята.

— В Ню Йорк е — обади се Рурк, — но се опитва да ни заблуди.

— И го прави дяволски добре.

Ив беше вперила поглед в съпруга си. Бледото му лице беше изопнато, сините му очи приличаха на ледени топчета.

— Знаеш ли за коя жена става дума? — промълви тя.

— Да. Нарича се Джени О'Лиъри. Разговарях с нея само преди два дни. Работеше като барманка, докато живееше в Дъблин, а сега държи пансион в Уексфорд.

— Това в западна Ирландия ли е? — Рурк поклати глава, а тя машинално разроши косата си и възкликна: — Не вярвам, че психопатът иска да заминем за Ирландия. Жертвата му е тук, а той не желае да напусна Ню Йорк, за да не проваля играта му.

— Може би е имал предвид западните квартали на града — обади се Пийбоди.

— Да, има логика. А какво искаше да каже с „годината на нейното престъпление“? — обърна се тя към Рурк.

— Четирийсет и трета. Две хиляди четирийсет и трета.

— Ясно — адресът е някъде на Западна Четирийсет и трета улица. Да тръгваме, Пийбоди.

— Ще ви придружа. — Рурк сложи ръка на рамото ѝ, преди тя да запротестира. — Разбери, че така е по-добре. Макнаб, обади се на този номер. — Надраска набързо няколко цифри и добави: — Ще търсиш Ниб. Поръчай му да инсталира в кабинета на жена ми модел 60К от апаратурата за проследяване.

— Не съществува такъв модел — възрази младежът.

— След шест месеца ще бъде на пазара. Вече имаме няколко пробни модела.

— Господи, не мога да повярвам! — Макнаб трепереше от възбуда. — Лично ще го инсталирам!

— Все пак нека дойде техник. Кажете му, че искам да свърши до обяд.

Когато остана сам, младежът погледна картичката на Рурк и въздъхна.

— Не е вярно, че парите били важни. Те означават всичко на света...

Ив седна зад волана и потегли още преди двамата да са затворили вратите си. Сетне се обърна към сътрудничката си:

— Искам адресите на всички публични домове на Западна четирийсет и трета улица.

— Ясно. — Младата жена извади джобния си компютър.

— Навярно е намислил да я убие в някой публичен дом и то възможно най-долнопробен. Рурк, какви „заведения“ притежаваш в този район.

При друг случай той не би пропуснал да се пошегува, но сега извади своя джобен компютър и поиска необходимите данни.

— Мои са две сгради на тази улица. Едната е ресторант, а на втория ѝ етаж се намират апартаменти, които до един са заети. В другата се помещават малък хотел с бар, който подлежи на ремонт.

— Как се нарича?

— „Уест Сайд“.

— Пийбоди, какво стана с данните, които бяха поискала? — Ив зави на Седмо авеню към центъра на града, като мина на червен светофар и предизвика протестите на разгневените минувачи. — Пийбоди, чуваш ли ме?

— Един момент. Ето: хотел „Уест Сайд“ се намира на Западна четирийсет и трета улица № 522. Има разрешително за продажба на алкохол и за компаньонки. Разполага със сепарета за пушачи. Бившият собственик Дж. П. Феликс е бил арестуван през януари 2058 година, заради нарушаване на два параграфа от закона за нравствеността, а именно програма със секс на живо без специално разрешително, както и нелицензирани хазартни игри. Хотелът е бил конфискуван от градската управа и продаден на търг през септември 2058-а. Купувач — „Рурк Индъстрийс“.

Ив зави по Четирийсет и трета улица и промърмори:

— Рурк, знаеш ли къде се намира номер 522?

— Не — разсеяно отговори той, защото пред очите му сякаш беше красивото, усмихнато лице на Джени. — Човек от отдела за покупки на недвижими имуществва присъства на търга. Не съм виждал сградата, а само документите за покупката ѝ. — Погледна през стъклото и забеляза как някакъв хлапак набързо организира на тротоара хазартна игра, докато още по-младият негов „партньор“ се озърташе за полицаи и патрулиращи дроиди. Рурк си помисли, че искрено се надява хлапетата да направят удар, сетне продължи обясненията си: — Един от моите архитекти е изготвил планове за преустройството, но и тях не съм виждал.

— Няма значение. — Ив рязко спря и паркира редом с друга кола пред хотела, после включи светлинното табло с надпис „нюйоркска

полиция“, което донякъде ѝ гарантираше, че при завръщането си няма да намери автомобила си разглобен на части. — Ще разпитаме служителя на рецепцията.

Преди да влязат, тя забеляза, че системата за охрана не работи. Минаха покрай бара и се озоваха в слабо осветено фойе, в ъгъла на което имаше голяма саксия с растение с пожълтели листа. Армираното стъкло на рецепцията беше издраскано и напукано. Вратата към хотелските помещения зееше широко отворена. Дроидът на рецепцията се беше свлякъл на стола си и главата му беше подпряна на плота.

— По дяволите! Онзи ни е изпреварил! Може би още е тук. — Ив извади оръжието си. — Ще проверим всички стаи. Ако някой не отговори на почукването ни, ще избием вратата.

Рурк отвори чекмеджето под главата на дроида и извади някаква карта.

— Ето шперцът. Мисля, че ще ни улесни.

— Добре. Ще се качим по стълбите.

Почти всички стаи на първия етаж бяха празни. В една от тях откриха проститутка, която спеше след изнурителната си нощна работа. Когато я събудиха, не скри раздразнението си от присъствието на полицията и заяви, че нито е видяла, нито е чула нещо. На втория етаж се натъкнаха на останки след бурен купон, включително шепа таблетки с наркотици, разхвърляни на пода като играчки, които са забравени от палави деца.

Когато се заизкачваха към третия етаж, на площадката на стълбището, чиито стени бяха покрити с най-различни графити, откриха някакво момченце. Беше на не повече от осем, лицето му беше бледо и изпито, а пръстите му стърчаха от скъсаните му гуменки. Под дясното му око имаше голяма синина, а в скута му се беше свило котенце.

— Ти ли си Далас? — попита хлапето.

— Да. Но откъде знаеш името ми?

— Онзи чичко каза, че ще дойдеш и ми даде два долара, за да те чакам.

Ив приклепна до него и усети, че сърцето ѝ ускори ритъма си. Лъхна я миризма, която ѝ подсказа, че момченцето не се е къпало поне няколко дни.

— Какъв чичко?

— Ами онзи, дето ми заръча да те чакам. Рече, че ще ми дадеш още два долара, ако ти кажа онова нещо.

— Хайде, говори!

Малчуганът лукаво я изгледа.

— Човекът рече, че ще ми бутнеш два долара.

— Добре. — Тя бръкна в джоба си и се постара да говори спокойно и усмихнато. — Хайде, кажи ми го.

Момченцето грабна банкнотите и ги стисна в мръсното си юмруче.

— Рече... — То притвори клепачи и изрецитира: — „Това е третата, но не и последната. Ти беше бърза, но все пак закъсня. Дори най-голямото богатство на света не ще помогне на копелето от Ейре да избегне възмездието. Амин.“ — Малкият отвори очи и се ухили. — Казах го точно, както ми рече чичкото. Знаех си, че няма да се изложя.

— Браво на теб. Ако не мръднеш от тук, ще ти дам още два долара. Пийбоди, погрижи се за него. Обади се в Организацията за защита на децата, после го накарай да опише „чичкото“. Рурк, ти идваш с мен. Трета жертва, трети етаж... — промърмори като на себе си. — Третата врата.

Пригответи оръжието си и силно почука, сетне прошепна:

— Чувам музика. — Наклони глава, опитвайки се да различи мелодията.

— Това е ирландски танц. Джени обичаше да танцува. Сигурен съм, че е вътре.

Преди да натисне дръжката на врата, Ив го хвана за рамото.

— Отдръпни се. Ще вляза първа. — Отключи и прекрачи прага, като се приведе, готова да използва оръжието си.

Барманката, която бе обичала да танцува, висеше на въже, прикрепено към тавана. Пръстите на краката ѝ едва докосваха дървения стол. Въжетото толкова силно се беше врязало в шията ѝ, че по гърдите ѝ капеше кръв, която блестеше върху бялата ѝ кожа. Дясното ѝ око беше извадено, ръцете ѝ бяха увиснали като на парцалена кукла. Ив забеляза, че пръстите ѝ бяха разкъравени от дърпане на въжетото.

Игривата музика се разнасяше от малка компактдиск уредба под стола. Статуетката на Светата Дева стоеше на пода с лице към мъртвата.

— Мръсник! Долно копеле! — възкликна Рурк и почувства, че му причернява от гняв. Втурна се в стаята, като едва не събори Ив, която се опита да го изблъска назад. — Махни се от пътя ми! — Очите му студено проблясваха като стоманено острие. — Не се опитвай да ми попречиш!

— Няма да стане. — Ив реагира машинално — блъсна го в стената и допря лакът до гърлото му. — Не бива да я докосваш! Ясно ли е? Не бива! Мъртва е и не можеш да ѝ помогнеш. Погледни ме, Рурк! Погледни ме!

Той едва чуваше гласа ѝ, защото ушите му бучаха, но успя да откъсне поглед от обесената и се втренчи в очите на жена си.

— Сега идва моят ред. Позволи ми да се опитам да отмъстя заради нея. — Ив говореше тихо, но твърдо като на всеки опечален роднина. Искаше ѝ се да го прегърне, да притисне страната си до неговата, вместо това продължи да притиска с лакът гърлото му. — Не трябва да влизаш, за да не заличиш евентуалните улики. Моля те, чакай ме навън.

Рурк успя да си поеме въздух, въпреки че усети пареща болка в белите си дробове. Съзнанието му отчасти се проясни, макар все още да му се виеше свят. Тръсна глава и промълви:

— Нарочно е оставил стола под нея така, че тя да го докосва с пръстите си, докато е имала достатъчно сили. Задушавала се е, сърцето ѝ е биело до пръсване, но е знаела, че ще остане жива, докато успява да запази равновесие. Смъртта ѝ е била особено мъчителна.

Ив отпусна лакътя си и сложи ръце на раменете му.

— Нямаш никаква вина. Запомни, че не си виновен.

Той с усилие извърна очи и погледна към мъртвата, после промълви:

— С Джени се обичахме... доколкото чувството ни можеше да бъде наречено „обич“. Когато бяхме заедно, забравяхме самотата си... Обещавам да не я докосвам и да не ти преча. — Обърна се и изрече със сведен поглед: — Ще го убия. Независимо кой от двама ни ще го открие, обещавам, че ще го убия.

— Рурк!

Той поклати глава и я погледна в очите. Погледът му смрази кръвта ѝ.

— Смятай го за мъртъв.

Ив си каза, че веднага щом се освободи, ще разговаря с него и ще се опита да го разубеди. Стисна клепачи и потръпна. После извади комуникатора си, събщи в управлението за убийството и извика на Пийбоди да ѝ донесе чантичката с инструментите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Рурк излезе на улицата и видя, че Пийбоди в едната си ръка държи чантичката, а с другата здраво стиска мръсната длан на малчугана. Намръщеното му лице подсказваше, че след като имаше цели четири долара в джоба, хлапето нямаше намерение да остане под опеката на полицайката.

Той се опита да прогони от съзнанието си ужасяващата гледка в хотелската стая и се обърна към Пийбоди:

— Малкият изглежда доста нетърпелив, а?

— Да. — Младата жена въздъхна. — Онези от Организацията за защита на децата изобщо не си дават зор. — Тя с копнеж погледна към сградата. Щом Ив ѝ беше поръчала да ѝ занесе чантичката с инструментите, със сигурност беше извършено престъпление. А тя беше принудена да пази някакво хлапе и да пропусне най-интересното. — Не бива да допускаме присъствието на малолетния на местопрестъплението. Ако обичате, занесете на лейтенанта чантичката...

— Аз ще остана при момчето, Пийбоди — прекъсна я Рурк.

Лицето ѝ засия.

— Струва ми се, че така е по-разумно. — Побърза да влезе в хотела, като подметна през рамо: — Внимавайте да не избяга.

Рурк и хлапакът се спогледаха, сякаш всеки преценяваше възможностите на другия.

— По-бърз съм от теб — заяви младият мъж, който беше отгатнал намеренията на момчето. — Освен това имам много по-голям опит. — Приклезна и погали котенцето. — Как се казва?

— Доупи^[1].

Рурк неволно се усмихна.

— Навярно си го кръстил на едно от седемте джуджета, което не е било много умно, но се е славело с добродушието си. А ти как се казваш?

Хлапакът го изгледа изпод око. Възрастните, които познаваше, изобщо не бяха чували за Снежанка или пък мислеха, че така се нарича вид наркотик.

— Викат ми Кевин — отвърна и се поотпусна, като забеляза как котенцето замърка, доволно от ласките на непознатия.

— Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Рурк.

Кевин се изкиска, когато младият мъж му подаде ръка, и промърмори:

— Здравсти.

Смехът на момчето накара Рурк да се почувства малко по-добре.

— Как мислиш, дали Доупи е гладен?

— Може би.

— Наблизо има подвижен павилион за храна. Да видим какво предлагат.

— Доупи обича соеви наденички. — Кевин заподскача до него; по лицето му беше изписано смайване, сякаш още не можеше да повярва на късмета си. Грозната синина контрастираше със светлосините му очи.

— Соевите наденички са отличен избор за котета с изтънчен вкус.

— Говориш ги едни... шантави думи.

— Когато се изразяваш високопарно, хората не те разбират и те мислят за по-умен, отколкото си в действителност.

Когато се приближиха до павилиона, пусна ръката на Кевин и той се втурна към скарата, върху която се печеха огромни соеви наденички.

— Казах ли ти да не припарваш наблизо? — Продавачката понечи да го блъсне и се намръщи, защото хлапакът ловко отскочи встрани. — Не давам безплатна храна на мръсни хлапета. — Грабна вилицата с дълга дръжка и замахна към него. — Ако продължаваш да нахалстваш, ще набуча на шиш грозната ти котка и ще я опека на скарата.

— Имам пари. — Кевин притисна котето към гърдите си, но не побягна. Стомахът го свиваше от страх и от глад.

— Да бе, и аз снасям златни яйца. Върви да просиш другаде, че ще насиня и другото ти око.

Рурк сложи ръка на рамото на момчето, а продавачката смаяно се облещи, когато го попита:

— Избра ли си нещо, Кевин?

— Ама тя... вика, че щяла да изпече Доупи.

— Майтапех се, сър. — Жената се ухили и Рурк забеляза, че вероятно никога не е използвала четка за зъби. — Децата от квартала си падат по мен, щото все се шегувам с тях и им давам по нещо за хапване.

— Вие сте добрата фея от приказките. А сега опаковайте в кутия шест соеви наденички, три порции пържени картофи, два фруктови коктейла, пакетче солени бисквити и две кутийки... каква е любимата ти напитка, Кевин?

— Оранжада — едва изрече хлапакът, втрещен от предстоящия пир.

— Две оранжади и пакет шоколадови бонбони.

— Веднага, сър. — Продавачката побърза да се заеме с поръчката, а Кевин смаяно зяпна „благодетеля“ си.

— Искаш ли още нещо? — попита Рурк и бръкна в джоба си за кредитни жетони.

Хлапакът безмълвно поклати глава. Никога не беше виждал толкова много храна. Котенцето, което бе подушило апетитната миризма, измяука.

— Хайде, яж. — Рурк взе една наденичка и я подаде на момчето. — Предлагам да ме почакаш в колата на лейтенанта.

— Дадено.

Кевин се обърна, направи няколко крачки, сетне стори нещо толкова детинско, че стопли сърцето на младия мъж — изплезе се на продавачката и побягна.

Рурк взе кутията с храна, без да обръща внимание на угодническото бърборене на жената. Подхвърли ѝ няколко жетона, присви очи срещу гъстия дим от скарата и каза:

— В настроение съм да пребия някого... ала не ми се иска да цапам ръцете си с теб. Но бъди сигурна, че ще науча, ако още веднъж посегнеш на момчето. Тогава не котката, а ти ще се печеш на скарата. Ясно ли ти е?

— Да, сър. Напълно. — Тя грабна жетоните, без да откъсне поглед от лицето му. — Не знаех, че момчето има баща. Мислех, че е

от уличните хлапета, дето се навъртат наоколо. По-страшни са от плъховете. Непрекъснато крадат и правят черен живота на порядъчните хора.

— Да се разберем. — Рурк я сграбчи за китката и с усилие потисна желанието си да я счупи като суха вейка. — Необходими са ми трийсет секунди да стигна до колата, където ме чака момчето. Щом се озова там, ще се обърна. Гледай да не си тук.

— Това е моя територия.

— Съветвам те да се преместиш на друго място. — Рурк пусна ръката ѝ и взе кутията. Не беше направил повече от две крачки, когато чу трополенето на количката. Изпита известно удовлетворение, а още по-приятно му стана като видя, че Кевин седи с котенцето върху капака на полицейската кола и му дава парченца от соевата наденичка.

Приблужи се и постави кутията пред момчето.

— Хайде, вземи си.

Хлапакът посегна към храната, сетне отдръпна ръка, сякаш се страхуваше, че му устройват капан.

— Мога ли да ям от всичко?

— Разбира се, стига да не ти прилошее. — Рурк си взе един пържен картоф и забеляза, че количката е изчезнала. — Онази жена винаги ли е толкова заядлива?

— Ъ-хъ. По-големите момчета ѝ викат Шпионката, щото все ги клевети на полицейския дроид. Знаеш ли, има и оръжие — от ония, дето зашеметяват — и го крие в количката си. Обаче видях, че я беше шубе от теб.

Рурк си взе още един пържен картоф и повдигна вежди, когато видя как Кевин набързо изяде шоколадовите бонбони. Навярно горчивият опит беше научил момчето, че животът е твърде несигурен, за да запази най-хубавото за края.

— Разкажи ми за човека, който те помоли да почакаш лейтенант Далас.

— Ами... какво да ти кажа... човек като човек. — Кевин си взе още една наденичка и подаде парче от нея на котенцето. Рурк забеляза, че момчето се хранеше като животното — нахвърляше се върху храната, като забравяше за всичко останало.

Две полицейски коли с включени сирени завиха иззад ъгъла, последвани от камионетката на „метачите“. Кевин се вцепени.

— Няма да ти сторят нищо — промълви Рурк.

— И ти ли си ченге?

Младият мъж искрено се разсмя, а момчето колебливо се усмихна. При вида на полицаите Кевин изпита желание отново да сграбчи ръката на Рурк, но се страхуваше, че непознатият ще го помисли за страхливец. Затова само пристъпи по-близо до него и разсеяно си каза, че човекът мирише хубаво... почти като соевите наденички.

— Бог да те благослови. — Рурк въздъхна и шеговито разроши косата му. — Успя да ме разсмееш и за миг ме накара да забравя случилото се. А сега ще ти кажа, че и аз като теб съм израснал на улицата. Хайде, пийни от оранжадата, преди да си се задавил с храна.

Кевин послушно отпи от кутийката и промърмори:

— Онзи човек говореше като теб.

— Как?

— Нали се сецаш... като че пееше. — Той натика в устата си цяла шепа пържени картофки.

— Ирландецът навсякъде ще го познаеш по говора — промърмори Рурк. — Как изглеждаше?

— Не се сецам. Май беше висок.

— Млад ли беше или стар?

Кевин се замисли, сви рамене, оригна се и заяви:

— Сигурно му е било горещо.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Носеше дълго палто, шапка, шал и ръкавици. Вонеше на пот. — Момчето стисна носа си и забели очи, после отново посегна към храната.

— Затвори очи — нареди Рурк и леко се усмихна, щом хлапето доверчиво се подчини. — Кажи ми какви обувки нося... но без да се опитваш да ги погледнеш.

— Черни. Лъскави са и не скърцат, когато ходиш.

— Браво. А какви бяха неговите?

— Също черни, обаче с червена ивица отстрани. Всъщност бяха от ония маратонки, по които си падат големите момчета. Бяха поизносени, но всички викат, че така ставали по-готини.

— Добре. А сега ми кажи какъв цвят са очите ми.

— Истински сини... като на човек от рекламна снимка.

— А на онзи какъв цвят бяха?

— Ами... май бяха зелени, обаче не приличаха на очите на Доупи. Не съм много сигурен за цвета им, ама знам, че бяха жестоки. Не като твоите, когато се караше на Шпионката. Неговите бяха хем жестоки, хем изплашени, а това е по-страшно, щото не знаеш какво да очакваш от изплашения жесток човек.

— Прав си — промълви Рурк и го прегърна през раменете. — Справи се отлично. Лейтенант Далас би казала, че от теб ще стане добро ченге.

Кевин отново се оригна и поклати глава.

— Кофти професия.

— Така е. Кой насини окото ти?

Момчето леко се отдръпна и заяви:

— Никой. Блъснах се в гардероба.

— Често ми се случваше, когато бях на твоята възраст. Слушай, майка ти знае ли къде си? Няма ли да се безпокои за теб?

— Не. Работила е до късно и сега спи. Побеснява, ако съм вкъщи и случайно я събудя.

Рурк повдигна брадичката му и го погледна в очите. Не беше успял да спаси Джени и това щеше да го измъчва до края на живота му. Но поне можеше да помогне на момчето.

— Харесва ли ти да живееш при нея?

Кевин си помисли, че непознатият прилича на ангела, когото беше видял в един филм по телевизията.

— Нямам къде другаде да живея.

— Питам те дали искаш да останеш при майка ти или предпочиташ да те вземат хората от Организацията за защита на децата.

Хлапето преглътна, сетне прошепна:

— Страхувам се от тях. Чувал съм, че поставяли децата в килии, после ги продавали.

— Не е вярно — каза Рурк, но си спомни, че като дете беше предпочел баща му да го пребива, отколкото да го изпратят в сиропиталище.

— Мога ли да дойда с теб? Ще работя усърдно, повярвай ми.

— Може би някой ден действително ще работиш за мен. — Рурк го погали по главата. — Познавам едни хора, които положително ще

харесаш. Ако искаш, ще уредя да живееш при тях. Надявам се, че взаимно ще си допаднете.

— Искам и Доупи да дойде. — Кевин беше готов да се раздели с майка си, която често плачеше и също така често го биеше, но не и с котенцето.

— Разбира се.

Хлапето прехапа устни и погледна към сградата.

— Трябва ли да се връщам там?

— Не — отговори Рурк и си помисли, че с пари може да се купи всичко, дори свобода.

Ив излезе от хотела и с раздражение забеляза, че Рурк и момчето още са на улицата. Разговаряха с жена с тъмносин костюм и със строго лице — навярно беше от социалната служба. Ив се запита защо още са тук. Не ѝ се искаше да присъстват на изнасянето на тялото.

— Всички веществени доказателства са надлежно прибрани, лейтенант — обади се Пийбоди. — Сега ще изнесат жертвата.

— Кажете им да почакаят пет минути.

След малко жената от социалната служба си тръгна заедно с момчето, което, за огромна изненада на Ив, се обърна и лъчезарно се усмихна на Рурк.

— Както обикновено социалните работници не си дават много зор — кисело отбеляза тя, когато се приближи до съпруга си.

— Бездомните и изоставените деца в този град са много, а някои общински служители не взимат особено присърце работата си. — Той се обърна и страстно я целуна, което я накара да се изчерви. — За щастие има деца, които сами се справят с трудностите.

— Забранявам ти да ме целуваш, когато съм на работа. — Ив се огледа, за да провери дали са ги наблюдавали. — А сега вземи такси и се прибери у дома. Тръгвам си след малко, но трябва да уредя още нещо...

— Ще те почакам.

— Прибери се вкъщи, Рурк.

— Джени е мъртва, Ив. Осъзнавам го и не ще се натъжа, като видя трупа ѝ.

— Голям инат си. — Тя извади комуникатора си и нареди да изнесат тялото. Сетне, опитвайки се да отвлече вниманието му, попита:

— За какво си шушукахте със социалната работничка?

— Казах й, че познавам хора, които биха искали да осиновят Кевин.

— Нима? Кои са те?

— Хрумна ми, че Ричард Деблас и Елизабет Баристър ще го харесат. — Той видя, че Ив смръщи чело. — Измина почти година, откакто дъщеря им беше убита. Елизабет ми спомена, че искат да осиновят дете.

Ив се беше запознала с Рурк по време на разследването по случая „Деблас“ и сега с горчива ирония си спомни баналната поговорка, че някои хора печелят от загубата на други.

— Животът е кръговрат, нали? — промълви тя.

С крайчеца на окото си Рурк видя как служителите от моргата изнасят трупа, но се постара да отговори спокойно:

— Нямам друг избор. Кевин има нужда от истински дом. Когато майка му си е вкъщи, редовно го пребива от бой. Той е едва на седем... по-точно предполага, че е на толкова, защото не знае кога е роден.

— Каква сума ще дариш на Организацията за защита на децата? — кисело попита Ив и той се усмихна.

— Достатъчно голяма, за да съм сигурен, че ще се погрижат за момчето. Прекалено много деца се озовават на улицата, Ив. И ние с теб сме изпитали на свой гръб какво е да си бездомен.

— Обикнеш ли някого, рано или късно сърцето ти ще бъде разбито. — Тя въздъхна. — Едва ли има смисъл да ти го казвам, след като вече си взел решение. Между другото, хлапакът има очарователна усмивка.

— Вярно е.

— Трябва да го разпитам, преди да си уредил да замине за Виржиния.

— Едва ли ще се наложи. Кевин ми съобщи всичко, което знаеше.

— Какво?! — Тя стисна устни и гневно го изглежда. „Истинско ченге!“ — възхитено си помисли Рурк и внезапно я пожела. — Не мога да повярвам, че си се осмелил да го разпитваш без разрешение на

родителите му и в отсъствието на представител на Организацията за защита на децата. Та той е малолетен! За бога, къде ти е бил умът?

— Мислех си за съдбата на едно невинно момче и за момичето, в което някога бях влюбен.

Тя въздъхна и закричи по тротоара, опитвайки се да обуздае гнева си. След малко се поуспокои и промълви:

— Много добре знаеш, че не мога да използвам информацията, която съм научила от теб. Освен това здраво ще загазим, ако момчето признае, че е разговаряло с теб. Полицейската служителка, която разследва случая, е твоя съпруга, а главният заподозрян е на служба при теб и ти е предан като куче. Никой няма да повярва на показанията на малкия.

— Знаех какво ще кажеш, затова се погрижих да запиша целия разговор. — Той извади от джоба си миниатюрно записващо устройство. — Предоставям го като веществен доказателство — свидетелка си, че не съм имал нито време, нито възможност да подправя записа.

— Записал си как си разпитвал малолетен във връзка с убийство! — Тя отчаяно разпери ръце. — Това е върхът!

— Точно така — усмихна се Рурк. — Дори да откажеш да причислиш записа към веществените доказателства — сигурен съм, че ще намериш вратичка в законите — не вярвам, че си толкова упорита и няма да го прослушаш.

Побесняла от гняв, тя сграбчи записващото устройство, пъкна го в джоба си и заяви:

— При пръв удобен случай ще нахлуя в кабинета ти, докато имаш съвещание със съвета на директорите.

— Вратата ми винаги е отворена за теб, скъпа.

— Ще видим дали ще говориш така, след като проваля някоя твоя сделка за милиони долари.

— Няма да имам нищо против, стига да те наблюдавам — очарователна си, когато се разгневиш. — Той се усмихна и извади още нещо от джоба си. — Заповядай, успях да спася от Кевин един шоколадов бонбон — никак не беше лесно, уверявам те.

Ив свъси вежди.

— Нима си въобразяваш, че ще ме подкупиш с един бонбон?

— Известна ми е слабостта ти към шоколада.

Тя взе бонбона и заяви:

— Още съм ти сърдита.

— Съкрушен съм.

— Млъкни. Ще те закарам у дома, но те предупреждавам да не разговаряш със Съмърсет, преди да съм го разпитала.

— Ако благоволиш да прослушаш записа, ще се убедиш, че човекът, когото Кевин описа, изобщо не прилича на Съмърсет.

— Не ме учи как да работя. Шансът да убедя командира да повярва на някакво седемгодишно хлапе, което очевидно е било подкупено с шоколадови бонбони и да пренебрегне солидните доказателства, е по-малък, отколкото да ме видиш да танцувам гола на площад Таймс. — Тя вирна глава и тръгна към колата си.

— Ако се притесняваш, че площадът е прекалено голяма сцена, можеш да танцуваш гола у дома — подвикна подире ѝ Рурк.

— Целуни ме отзад!

— С най-голямо удоволствие, скъпа, но нали си на работа.

— Влизай в колата — сопна му се тя и махна на Пийбоди, която се преструваше, че не е чула нищо.

— Моля те, Ив, престани публично да демонстрираш обичта си към мен. Ще съсипеш репутацията ми.

— Ако продължаваш в същия дух, така ще ти демонстрирам чувствата си, че ще куцаш цяла седмица.

— Думите ти ме възбуждат... — Той усмихнато отвори предната врата и направи знак на Пийбоди да се качи.

— Предпочитам да седна отзад — промърмори тя и мислено добави: „Където ще бъда в безопасност.“

— Настоявам да заемеш обичайното си място. Може би скъпата ми съпруга няма да си го изкара на теб — прошепна ѝ той.

— Много съм ви задължена за загрижеността.

— Бъди благодарен, че не спускам преградната решетка — сопна се Ив, когато той се настани на задната седалка.

— Не ще мога да ти се отплатя до края на живота ми.

— Хей, Пийбоди, какво е толкова смешно? — заядливо попита Ив и ядно натисна педала за газта.

— Не се смей, а кихам, лейтенант. Алергична съм към брачни скандали.

— Това не е никакъв скандал. Ще имам грижата да те поканя, когато с Рурк наистина се скараме. А сега си затваряй устата.

— Слушам.

Ив надзърна в огледалото за обратно виждане, забеляза, че Рурк я наблюдава и гневно процеди:

— Дано скъпият ти Съмърсет да има алиби за тази сутрин.

Но икономът отново нямаше свидетели, които да потвърдят какво е правил до обяд. Когато чу това, Ив нервно прокара пръсти през косата си и възкликна:

— Как така нямаш алиби!

— Станах в пет и се заех с обичайната си утринна гимнастика. После взех една от колите и отидох до пазара за пресни продукти.

Ив приседна върху ръкохватката на креслото.

— Нали ти казах да не напускаш къщата и да не ходиш сам никъде?

— Не съм свикнал да ограничават личната ми свобода, лейтенант.

— Ако не започнеш да ми се подчиняваш, скоро ще се озовеш на място, чиито обитатели ще проявят голям интерес към мършавия ти задник.

Съмърсет процеди през стиснатите си зъби:

— Не понасям цинизма ви.

— И аз не понасям непрекъснатите ти заяждания, но по ирония на съдбата се налага да живеем в един дом. Тази сутрин около девет открихме тялото на Джени О'Лиъри. Беше обесена в един хотел на Западна четирийсет и трета улица.

Съмърсет, който беше почервенял от гняв, пребледня като мъртвец. Краката му се подкосиха и той сяпа потърси опора. Въпреки че ушите му бучаха, чу как някой ожесточено ругае. После го настаниха на един стол и поднесоха чаша към устните му.

— Пий! — нареди Ив, която беше потресена от реакцията му. — За бога, вземи се в ръце, защото ако решиш да припаднеш, ще те оставя там, където си се строполил.

Думите ѝ имаха желаниа ефект.

— Нищо ми няма — заяви икономът. — Проявих момент на слабост, тъй като новината ме потресе.

— Следователно си познавал тази Джени.

— Разбира се. Двамата с Рурк... бяха много близки.

— А сега е мъртва. — Ив се поуспокои, когато изражението на Съмърсет ѝ подсказа, че е успял да се овладее. — Дано да си спомниш точно къде си бил, какво си правил, кого си срещнал, с кого си разговарял и дори колко килограма ябълки си купил. В момента аз съм единствената ти надежда.

— В такъв случай искам да повикам адвоката си.

— Разбира се, нали трябва да прецакаш всичко! — Тя рязко се обърна и закрачи из стаята. — Слушай, правя ти услуга, защото Рурк те обича. Засега доказателствата срещу теб са само косвени, но с всеки изминал ден се увеличават. Медиите ще започнат да ни притискат, което означава, че прокурорът ще бъде принуден да действа по-бързо. Уликите срещу теб са толкова много, че положително ще издаде заповед за разпита ти. Слава богу, че засега доказателствата са недостатъчни, за да те арестуват. — Тя замълча, смръщи чело и продължи: — Щом прокурорът се намеси, нищо чудно да ми отнемат правото да разследвам случая. Каквото и да стане, смятам, че имаме най-много една седмица, за да открием убиеца. След това най-вероятно ще те разпитва друго ченге.

Съмърсет се замисли, сетне заяви:

— Щом ще си имам работа с дявола, по-добре да е с онзи, когото познавам.

Тя кимна, постави записващото устройство на масата и седна, като промълви:

— Да започваме.

— Между другото, купих няколко килограма ябълки. — Икономът едва забележимо се усмихна, като видя как Ив примигна от изненада. — За десерт ще имаме ябълков сладкиш.

— Ммм, любимият ми! — възкликна Ив.

След час и половина тя взе дисковете и се запъти към кабинета си. Имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне от болка, която се

усили, щом Ив забеляза как Макнаб се е настанил зад бюрото ѝ и е качил краката си върху плота, разкривайки чорапите си на цветя.

— Предлагам да седнеш другаде, детектив. — Тя блъсна краката му от бюрото.

— Извинете, лейтенант. Позволих си малка почивка.

— Притиснати сме до стената, което означава, че нямаме време за никакви почивки. Къде е Пийбоди?

— Използва една свободна стая в този замък за временен кабинет. Опитва се да събере цялата информация за последната жертва и да свърши още куп служебни задължения. Кажете, тя винаги ли се придържа към устава или го забравя, когато съблече униформата си?

Ив отиде до автоготвача и си поръча кафе, сетне попита:

— Нима ще се опиташ да я накараш да свали униформата си, Макнаб?

— Не, не. — Той се изправи толкова бързо, че четирите сребърни обеци на едното му ухо иззвънтяха. — Вашата подчинена не е мой тип. Просто бях любопитен.

— Предлагам да престанем с празните приказки и да се заловим за работа.

Макнаб забели очи зад гърба ѝ. Доколкото можеше да прецени, и двете жени умираха да спазват правилата.

— Апаратурата, която Рурк нареди да донесат, е фантастична — започна той. — Отне ми доста време, докато я инсталирам и програмирам, но от сутринта вече е на автотърсене и проследяване. О, щях да забравя, търсиха ви две жени, докато отсъствахте. Той натисна копчето на системата за запаметяване. — Първа се обади Надин Фарст — иска да се срещнете възможно най-бързо. След това позвъни някоя си Мейвис, която не съобщи фамилното си име; каза, че щяла да се отбие довечера.

— Много съм ти задължена, че проявяваш такъв интерес към личните ми разговори.

Той не разбра намека ѝ.

— Няма проблеми. Тази Мейвис ваша приятелка ли е?

— Да. Но те предупреждавам, че живее с човек, който само с една ръка може да те направи на пихтия.

— Добре, добре, само попитах. Дали пък да не обядвам, докато чакам... — Той млъкна, когато от устройството за проследяване се

разнесоха пронизителни подсвирвания. — Тази машинка е върхът. — Младежът с един скок се озова зад бюрото, отметна буйната си дълга коса и започна да си подсвирква, когато от апаратурата изскочи лист хартия. — Мръсникът е умен, дяволски умен. Прехвърлил е сигнала през Цюрих, Москва, Де Мойн, Риджъс 6, станция „Утопия“, Бирмингам. Апаратурата на Рурк е истинско чудо.

Ив беше виждала същия блясък в очите на Фийни и разбираше, че това е страничният ефект от работата в отдела за компютърна обработка на информацията.

— Макнаб, интересувам се откъде се е обаждал престъпникът.

— След малко ще научим. Работата дори с най-модерната техника изисква търпение... Ето — обаждането е дошло от Ню Йорк.

— Искам точния адрес.

— Работя по въпроса. — Младежът плесна с ръце, когато Ив се надвеси над рамото му. — Не ме притеснявайте... макар да съм длъжен да отбележа, че миришете прекрасно. — Обърна се към компютъра и му нареди: — Открий зоната на обаждането.

Издирвам... Ще има резултат след осем минути и петнайсет секунди.

— Започни работа. Междувременно бих изял един сандвич.

Ив се опита да прикрие раздражението си.

— Как го искаш?

— Затоплен, с парче салам и много горчица, а хлебчето да е маково; освен това искам салата, както и чаша от великолепното кафе.

Тя няколко пъти вдишва и издишва, за да се овладее, сетне изрече с престорена любезност:

— Какво? Нима се отказваш от десерт?

— Щом сама ми предлагате, няма да е зле да...

— Лейтенант! — Пийбоди тичешком влезе в кабинета. — Имам информацията за последната жертва.

— Ела в кухнята. Трябва да приготвя обяда на детектива.

Пийбоди хвърли убийствен поглед към младежа, а той й отвърна с наперена усмивка.

— Кога ще се върне Фийни?

— След сто и два часа и двамайсет и три минути. Но кой ти смята времето? — Ив програмира автоготвача за кафето на Макнаб и попита: — Какво откри?

— Джени О’Лиъри е взела самолета вчера в четири следобед от летище „Шенън“. Пристигнала е на „Кенеди“ в един часа нюйоркско време. Регистрирала се е в „Палас“ към два. Апартаментът е бил резервиран и платен чрез „Рурк Индъстрийс“.

— Да му се не види!

— В четири е излязла от хотела. Не успях да откроя към коя компания е принадлежало таксито, което е използвала. Научих името на портиера, дежурил по това време. Джени оставила ключа на портиера, но така и не се върнала да го вземе.

— Накарай да заключат стаята ѝ и изпрати униформен полицай да пази пред вратата и да не разрешава на никого да влиза.

— Вече го направих.

Ив постави върху поднос обяда на Макнаб и промърмори:

— Хапни нещо. Очертава се дълъг ден.

Пийбоди подуши сандвича, сетне заяви:

— Макнаб май разбира от нещо. И аз ще си взема от същите сандвичи. Вие искате ли?

— Ще се храня по-късно. — Ив се върна в кабинета и сложи подноса на бюрото. — Как върви?

— Вече откри от коя зона се е обадил онзи, сега търси сектора. — Младежът отхапа от сандвича си и с пълна уста заяви: — Някои хора знаят как да живеят. Саламът е от истинско месо — по-хубав е от майчино мляко. Искате ли да опитате?

— Не, благодаря. Хей, не са ли прекалено тежки обещания ти? Ако непрекъснато прибавяш по някоя, скоро ще ходиш превит на една страна.

— Модата изисква да правя жертви. Ето желаната информация: ЗОНА 5, СЕКТОР АБ. — Той отмести чинията от картата, която беше разгърнал на бюрото. — Мястото е... — Прокара по картата пръста си, отрупан с блестящи пръстени и заяви: — Някъде тук. — Вдигна поглед към Ив и добави: — Точно където седя и ям този великолепен сандвич.

— Не може да бъде.

— Ще проверя още веднъж, но според компютъра човекът се е обаждал от този дом или от заобикалящата го градина, които заемат целия сектор.

— Все пак провери. Между другото, каква е вероятността компютърът да греши?

Младежът докосна червената панделка, която носеше вместо вратовръзка.

— По-малка от един процент.

Ив стисна устни и го погледна в очите.

— Можеш ли да не го съобщаваш веднага? Не искам в управлението да постъпва рапорт, докато... проследя друга улика. Възможно ли е да го сториш?

Младежът се облегна назад и заяви:

— Вие се занимавате с разследването, лейтенант. Сигурен съм, че това е обаждането, което ви интересува. Тази информация... понякога се губи и е необходимо доста време, докато отново я открия...

— Благодаря ти.

— А пък аз благодаря за сандвича. Пак ще проверя всичко и ще видя какво ще излезе. Фийни твърди, че вие сте най-добрата, значи действително сте такава. Щом мислите, че нещо не е наред, сигурно сте права. А пък и мен ме бива и мога да го намеря.

— Разчитам на теб. Пийбоди, къде си?

— Идвам. — По-младата жена се появи от кухнята. Носеше чиния със сандвич.

— Сложи го в плик, ако си гладна, трябва да тръгваме. Всяка минута е ценна.

— Само секунда... — Като видя, че началничката ѝ вече излиза, Пийбоди тръсна чинията пред Макнаб. — Приятен обяд.

— Благодаря. Доскоро, красавице. — Той повдигна вежди, когато младата жена се извърна и злобно го изгледа. Сетне въздъхна и промърмори: — Гърдите ѝ си ги бива. — Запретна ръкави и отново се залови за работа.

---

[1] Dorey — глупчо (англ.). — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Включи записващото устройство, Пийбоди.

Ив направи знак на униформения да се отдръпне и използва шперцовия код за отключване. Прекрачи прага на апартамента и се озова в просторна всекидневна; под високите прозорци бяха подредени вази със снежнобели и сини цветя. Отвън се издигаха нийоркските небостъргачи, между които се провираха въздушните автобуси. Говорещите рекламни пана, които бяха толкова популярни в другите райони на града, бяха забранени в аристократичните източни квартали.

Подобно на повечето сгради, принадлежащи на Рурк, хотелският апартамент беше елегантно обзаведен с мебели, тапицирани с пъстра коприна и брокат; подът беше от лакирано дърво и бе застлан с килими, в които краката потъваха до глезените. Върху масичката с размери на езерце бяха поставени огромна кошница с плодове и бутилка бяло вино — вероятно бяха дар от управата на хотела. Плодовете не бяха подредени, а бутилката беше отворена. Джени е имала време да се порадва на разкоша, след което престъпникът я е подмамил навън, за да я убие.

Ив прецени, че нищо друго в апартамента не е било докосвано. Музикалната уредба беше дискретно скрита зад копринен параван, върху който бяха изрисувани тропически птици, а мониторът на апарата за променяне на настроението, който заемаше едната стена, не беше включен.

Ив продиктува на записващото устройство:

— Лейтенант Ив Далас и полицаи Дилия Пийбоди започват обиск на апартамента в хотел „Палас“, където е била отседнала убитата О’Лиъри. Ще започнем от спалнята.

Влязоха в стая, където светлината проникваше през три прозореца. Огромното легло беше застлано със светлосини чаршафи, завивката бе отметната. Върху възглавниците бяха поставени бонбони, увити в станиол.

— По-късно ще се свържеш с камериерката, която снощи е подреждала стаята. Попитай я какво е докосвала и какво е видяла. — Докато говореше, Ив се приближи до гардероба и го отвори. Вътре бяха окачени три блузи, два панталона, памучна синя рокля и елегантен кремав костюм от евтина материя. Върху долната полица бяха поставени два чифта обувки.

Ив провери джобовете на дрехите, обърна обувките, прокара длан по горната полица.

— Тук няма нищо. Какво откри в чекмеджетата на скрина?

— Бельо, чорапогашник, памучна нощница и черна вечерна чантичка, украсена с мъниста.

— Донесла е най-хубавия си тоалет. — Ив докосна полата на елегантния костюм. — Но така и не е успяла да го облече. Явно е разопаковала целия си багаж — в гардероба намерих само един куфар — и съдейки по това колко дрехи е донесла, бих казала, че е възнамерявала да остане само три-четири дни. Намери ли някакви бижута.

— Не.

— Може би ги е носила със себе си. Предполагам, че е имала нещо специално към вечерния тоалет. Провери записите на разговорите ѝ по видеотелефона. Аз ще надникна в банята.

В помещението, облицовано с прекрасни плочки, имаше вана, в която би могла да се настани голяма компания. На ръба ѝ стоеше кутия с ароматни соли. Следователно Джени не беше устояла на изкушението и се беше изкъпала.

Ив се питаше дали е била нервна. Сигурно, след като от години не е виждала Рурк. Притеснявала се е дали много се е променила, дали той ще я познае, когато отново се видят. Ив си помисли, че всяка на нейно място би се страхувала от срещата с бившия си любовник. Докато разглеждаше тоалетните принадлежности и козметичните средства на розовата полица, тя си представяше как Джени с копнеж си спомня за ласките на Рурк, за целувките му. Нито една жена на света не би забравила любовник като него. Навярно се е надявала отново да се любят. Може би се е потопила в ароматната вода и си е представяла как след няколко часа ще бъде в обятията на Рурк... Да, навярно е постъпила точно така.

С него са били не само любовници, но и приятели. Споделяли са радостите и болките си, тайните и мечтите си. Бяха прекарвали младите си години заедно и това ги свързваше за цял живот.

Когато Рурк я беше повикал, тя не се беше поколебала да тръгне от другия край на света. Знаела е, че я очакват неприятности, но все пак е дошла и е чакала старата си любов. Но не е успяла да види Рурк, защото е била убита.

— Лейтенант.

Ив тръсна глава и се обърна към Пийбоди.

— Не е разговаряла по видеотелефона, но взех разпечатка от приетите факсове. Прочетете този.

Мини факсът, който беше поставен в малко бюро, търпеливо жужеше в очакване на следващата команда. Пийбоди взе листа хартия и го подаде на Ив.

Текстът гласеше:

„Скъпа Джени,

Рурк ти благодари, че се съгласи да предприемеш това неочаквано пътуване. Надяваме се, че не сме провалили твои важни планове. Дано хотелът да ти хареса. Ако желаеш нещо, обърни се към човека на рецепцията.

Рурк се страхува за живота ти. Ето защо пожела да разговаря с теб насаме и без знанието на съпругата си. Разполага с информация, която иска да ти съобщи възможно най-бързо. Непременно трябва да се срещнете. Моля те да запазиш в тайна къде отиваш, не се доверявай абсолютно на никого. Моля те в пет следобед да бъдеш на ъгъла на Пето авеню и Шейсет и втора улица. Ще те вземе черен автомобил с нийоркски регистрационен номер и с униформен шофьор. Последният е инструктиран къде да те отведе.

Извини ни заради тайнствеността. Човек с положението на Рурк трябва да бъде дискретен. Моля да унищожаш съобщението.

Твой Съмърсет“

— Този тип е умен — промълви Ив. — Знаел е точно как да я примами. Нарезда ѝ да унищожи съобщението, изпратено по факса, но не и да изтрие записа от паметта на устройството. Очаквал е да го проверим и да открием съобщението.

— Това още не означава нищо — намръщи се Пийбоди. — Лесно може да се изпрати факс от името на друг човек. Престъпникът е блокирал кода на изпращача.

— Така е, но се обзалагам на едногодишната си заплата, че когато предадем факс апарата на Макнаб, той ще открие кода и ще установи, че съобщението е изпратено по един от факсовете на Рурк. Прибери го. — Тя подаде листа на сътрудничката си. — И така, нашият човек е закарал жертвата си до малкия хотел, поканил я е в стаята и я е зашеметил с удар или пък ѝ е дал приспивателно — съдебният лекар ще ни каже точно какво се е случило. После, без да бърза, е подготвил „сцената“. Всичко необходимо е било в багажника на колата, която е негова или е била взета под наем. Съмнявам се, че я е откраднал, но все пак ще проверя полицейските рапорти. — За миг тя замълча и отново огледа стаята. — Изпращането на „метачите“ тук ще означава да хвърляме на вятъра парите на данъкоплатците, но все пак трябва да спазваме процедурите. Ще се обадя на момчетата от лабораторията и ще проверя дали някой се е оплакал, че са му откраднали черния седан. Занеси мини факса в кабинета ми у дома — нека Макнаб се занимае с него. Чакай ме там, ще се прибера веднага, щом свърша.

— Къде отивате?

— Да поискам още една услуга — заяви Ив и излезе.

Дъждът заплашваше да завали всеки момент; студеният въздух беше натежал от влагата, духаше бръснещ ветреца. Няколко хризантеми упорито продължаваха да цъфтят и ярките им цветове се открояваха сред посърналата градина. Наблизо ромолеше фонтан, водата бликаше измежду медни и месингови водни лилии. Отвъд зелената морава се издигаше разкошната каменна къща, заобиколена от вековни дървета, която беше озарена от лъчите на залязващото слънце.

Доктор Майра въздъхна и си каза, че в този замък в сърцето на Ню Йорк човек може да намери спокойствие, но великолепната сграда

същевременно беше символ на власт и на богатство.

Майра се питаше дали Ив намира време да се наслади на тишината, дали неспокойният ѝ дух не се бунтува срещу живота, лишен от всякакви предизвикателства.

— Очаквах да ми се обадиш — заговори тя, наблюдавайки как Ив се взира в къщата. — Научих за третото убийство.

— Жертвата се казва Джени О'Лиъри — името ѝ звучи като... песен, нали? — Ив, която сама се изненада от думите си, поклати глава. — Беше приятелка на Рурк, а преди години е била негова любовница.

— Ясно. Другите две жертви също ли са били ирландци?

— Съпругът ми е познавал и тримата. — Ив се обърна и я погледна в очите.

Както винаги Майра изглеждаше безупречно, въпреки че вятърът разрошваше късо подстриганата ѝ кестенява коса. Предпочиташе тъмните цветове, но днес носеше зелен костюм. В очите ѝ се четеше съчувствие.

Ив си помисли, че дори сега, докато седеше на каменната скамейка под големите клони на дъба, Майра изглеждаше експедитивна и делова, сякаш се намираще в елегантния си кабинет. Тя беше най-добрата психиатърка в Ню Йорк, дори може би в цялата страна, и полицията винаги търсеше помощта ѝ при определянето на психиатричния профил на даден престъпник.

— Благодаря ти, че се съгласи да дойдеш тук.

— Спомням си прекрасната градина от деня на вашата сватба. — Майра се усмихна. Искаше ѝ се да предположи младата жена, да я накара да ѝ се довери. — Великолепна е и си личи, че е добре поддържана.

— Не ми се случва често да се разхождам из нея. — Ив смутено пъхна ръце в джобовете си. — Когато работя вкъщи, дори не се сещам да погледна през прозореца.

— Винаги съсредоточаваш цялото си внимание върху определена цел. Затова прекрасно се оправяш с полицейската работа. Казваш, че рядко идваш в градината, но съм сигурна, че можеш да я опишеш до най-малките подробности. Макар че не го осъзнаваш, наблюдаваш всичко и го запечатваш в паметта си.

— Типично е за всички полицаи. — Ив вдигна рамене. — Дали е за добро или за зло... кой знае.

— Нещо те тревожи. — Психиатърката отлично познаваше младата жена и я обичаше като своя дъщеря. — Позволи ми да ти помогна.

— Не става въпрос за мен.

Ала Майра знаеше, че Ив е разстроена от смъртта на някогашната любовница на Рурк.

— Спиш ли добре? Измъчват ли те кошмари?

— Много рядко. — Ив отново се обърна. Не ѝ се искаше да разговарят на тази тема. Само Рурк и Майра знаеха за миналото ѝ, за спомените, които неочаквано нахлуваха в съзнанието ѝ, за кошмарите, които я преследваха и я ужасяваха. — Да разговаряме за друго, съгласна ли си?

— Добре.

— Безпокоя се за Рурк. — Думите сякаш ѝ се изплъзнаха и тя моментално съжали, че ги е изрекла. — Проблемът е личен, трябва да обсъдим много по-важни въпроси.

Майра кимна, въпреки че се съмняваше в искреността ѝ.

— Искам да се посъветвам с теб по случая. Необходима ми е помощта ти за изготвяне на психологическа характеристика на престъпника. — Очевидно Ив се чувстваше неловко и това подклаждаше раздразнението ѝ. — Повиках те тук, защото ще те помоля да заобиколиш правилата. Не си длъжна да изпълниш молбата ми и няма да се засегна, ако не само ми откажеш, а съобщиш на командира какво съм поискала от теб.

Изражението на Майра не се промени.

— Предлагам да ми обясниш всичко, тогава ще преценя как да постъпя.

— Трите убийства са свързани... възможно е да са били предизвикани от събития, които са се разиграли преди няколко години. Мотивът е отмъщение. Мисля, че престъпникът иска да отмъсти на Рурк и използва Съмърсет, за да се добере до него. Всички косвени улики доказват вината на иконома и след всяко убийство те стават все повече. Убедена съм в невинността на Съмърсет, иначе без колебание щях да го изпратя в затвора, въпреки че Рурк много държи на него. Ала

това е капан, умело заложен от престъпника, който очевидно подценява умствените ми способности.

— Навярно искаш да изготвя профил на убиеца и неофициално да подложа на тестове Съмърсет, за да преценя дали е склонен към насилие.

— Грещиш. Искам писменото ти заключение, за да го предам на Уитни. Страхувам се, че ще ме обвини в бездействие.

— С удоволствие ще изпълня молбата ти. Поискай разрешение от командира и ми изпрати необходимите данни. Заради теб ще оставя другата си работа на заден план.

— Много съм ти задължена.

— Това ли е всичко?

Ив усети, че дланите ѝ са мокри от пот и нетърпеливо ги избърса на панталоните си.

— Имам информация, която е особено важна за разследването и за психологическия профил, но не мога... Всъщност не желая да съобщя. Готова съм да ти я доверя само при условие, че разговарям с теб като пациент със своя лекар. По този начин няма да те злепоставя.

— Професионалната етика ме задължава да запазя в тайна всичко, което пациентът е споделил с мен.

— Интересува ме дали няма да се злепоставиш — настоя Ив.

— Не бой се. Питам се колко души защитавах в момента?

— Само онези, които обичам.

— Благодаря ти. — Майра широко се усмихна и протегна ръка.
— Седни до мен и ми разкажи всичко.

Ив се поколеба, сетне се подчини и заговори:

— Сещам си какво ми каза, когато си спомних какво се бе случило в онази стаичка в Далас. Когато си спомних как баща ми се беше прибрал пиян и отново ме беше изнасилил и как след това го бях убила. Тогава ти ми каза, че е безсмислено, дори погрешно детето да бъде наказано заради извършеното престъпление. Каза ми още... — за миг тя замълча, задавяна от сълзите си. — Каза, че съм убила едно чудовище и че сама съм променила съдбата си, превръщайки се в достойно човешко същество, което не бива да бъде наказано заради неволното си престъпление.

— Все още ли не си убедена в това?

Ив поклати глава, въпреки че от време на време чувстваше силни угризения на съвестта.

— Припомних ти нашия разговор, за да те попитам дали действително вярваш, че при определени обстоятелства убийството на едно чудовище е оправдано.

— Законодателите може би са били на същото мнение, когато преди двацетина години отмениха смъртното наказание.

— Интересува ме мнението ти като лекар... и като човек.

— Мисля, че е оправдано, когато си го извършил, за да запазиш живота си или живота на други хора.

— Искаш да кажеш, че оправдаваш само хората, които са убивали при самоотбрана. — Ив напрегнато се взираше в лицето на психиатърката, опитвайки се да прочете мислите ѝ.

— Не съм съгласна с подобно обобщение. Всеки случай трябва да се преценява индивидуално, в зависимост от обстоятелствата.

— Доскоро за мен съществуваша само две понятия — добро и зло — промълви Ив. — Законът — тя вдигна юмрук — и онези, които го нарушават. — Вдигна и другия си юмрук, сетне ги удари един в друг. — Но сега е различно... искам да ти разкажа за Марлена.

Докато говореше, Майра не я прекъсна нито веднъж, не ѝ зададе никакви въпроси и се въздържа от коментари. Ив се стараеше да изложи само фактите, без да налага личното си мнение. След двацетина минути приключи разказа си, но се чувстваше напълно изтощена.

Дълго седяха мълчаливо. Тишината се нарушаваше само от крясъците на някаква птица и от ромоленето на фонтана. По небето пробягваха тъмни облаци и от време на време закриваха залязващото слънце.

След няколко минути Майра промълви:

— Няма нищо по-ужасно от това да загубиш детето си. Не очаквай да ти кажа, че мъжете, които са изнасилили Марлена, са заслужавали да умрат. Но като жена и като майка заявявам, че ако бяха озлочестили моето дете, с радост щях да посрещна смъртта им и щях да съм вечно признателна на ексекютора им. Да, знам, че законът наказва убийството, но има случаи, когато аз го оправдавам.

— Не съм сигурна дали прикривам Рурк, защото вярвам, че е постъпил справедливо, или защото го обичам.

— Не бива да се упрекваш, ако го правиш и поради двете причини. Прекалено драматизираш нещата.

Ив горчиво се изсмя и стана от скамейката.

— Възложено ми е разследването на три убийства, което не мога да извърша по общоприетия ред, ако не искам съпругът ми да бъде осъден на доживотен затвор. Въвлякох в заговора сътрудничката си, един млад компютърен специалист, когото почти не познавам, както и теб. Правя всичко възможно да отърва от ареста онзи идиот Съмърсет. А ти ме обвиняваш в излишно драматизиране на положението.

— Признавам, че историята е много заплетена, но не бива да се задълбочаваш и да се опитваш да подчиниш чувствата си на разума. Послушай гласа на сърцето си. — Майра приглади полата си. — Според мен е най-разумно официално да поискаш разрешение да извърша пълен преглед на Съмърсет и то още утре сутрин. Ще изпратя заключението си на командир Уитни с копие до теб. Ако ми предоставиш информация за убиеца... колкото е възможно по-пълна, веднага ще се заловя с изготвянето на профила му.

— Неофициалните данни не могат да бъдат включени в характеристиката.

— Колко си наивна, скъпа. — Майра се засмя; смехът ѝ беше мелодичен като ромоленето на фонтана. — Ако не мога да включа известна информация, без да споменавам източника, значи е време да се пенсионирам. Повярвай, че никой не ще се усъмни в действителността на съставения от мен психологически профил.

— Тогава побързай. Престъпникът не обича да губи много време.

— Ще го имаш възможно най-бързо, но не забравяй, че не бива да пренебрегваме точността заради бързината. А сега честно ми кажи дали искаш да поговоря с Рурк.

— С Рурк ли?

— Познавам те прекалено добре, Ив. Тревожиш се за него. Страхуваш се, че той обвинява себе си заради смъртта на невинни хора.

— Не съм сигурна, че ще пожелае да разговаря с теб. Само Бог знае как ще реагира, когато разбере, че съм ти разказала цялата история. Убедена съм, че емоционално той ще издържи. — Тя

машинално започна да върти венчалната си халка. — Безпокоя се за физическото му оцеляване. Не мога да предскажа кога ще бъде „следващият рунд“, но знам, че Рурк е предвиден за финала. — Ив тръсна глава, за да прогони предателската мисъл, която сякаш парализираше съзнанието ѝ. — Предлагам да отидем в кабинета ми. Ще ти дам всичко, с което разполагам, освен това ще съобщим на Съмърсет, че утре трябва да се яви в кабинета ти.

— Добре. — Майра се изправи и изненада Ив като я хвана под ръка. — С удоволствие ще изпия чаша чай.

— Извинявай, че не ми хрумна да ти го предложа. Не ме бива да посрещам гости.

— Надявах се да ме смяташ за приятелка, не за гостенка... Хей, струва ми се, че току-що Мейвис и нейният нежен исполин слязоха от такси пред дома ти.

Ив тежко въздъхна и си помисли, че само Мейвис Фрийстоун би могла да се издокара с розов кожен костюм, украсен със зелени пера. Леонардо изглеждаше като канара в тъмночервената си, дълга до глезените роба. Ив, която искрено обичаше и двамата, чувстваше, че днес присъствието им ще ѝ дойде прекалено.

— По дяволите, само те ми липсваха!

— Съветвам те да се отпуснеш и да позволиш на гостите да те забавляват. — Майра се засмя и махна на новодошлите. — Последвай примера ми.

— Знаете ли, всичко това е вятър и мъгла. — Мейвис си наля чаша вино, сетне се заразхожда из стаята. Обувките ѝ бяха с дванайсет сантиметрови прозрачни токчета, в които плуваха миниатюрни златни рибки. — С Леонардо научихме всичко от телевизията. Щяхме да дойдем още по-рано, но бях страшно заета с подготовката на диска, който ще запиша следващия месец. — Тя отпи от виното си.

— Страхотна е, нали! — възкликна Леонардо и лицето му с цвят на бронз се озари от усмивката, с която дари любимата жена.

— О, скъпи. — Певицата го прегърна и се притисна към него. — Винаги говориш едно и също.

— И винаги е вярно, гълъбче мое.

Тя се изкикоти, после рязко се обърна и перата по деколтето и раменете ѝ прошумоляха.

— Дошли сме да окажем морална подкрепа на Съмърсет.

— Сигурна съм, че ще бъде трогнат от вниманието. — Ив също си наля чаша вино, с надеждата, че алкохолът ще ѝ даде сили да издържи. — Доктор Майра, да наля ли и на теб?

— Не, предпочитам чаша чай. Мейвис, навярно тоалетът ти е дело на Леонардо.

— Абсолютно. Жесток е, нали? — Тя се завъртя и боядисаните ѝ в зелено къдрици се разпиляха по раменете ѝ. — Само да видите вълшебната му пролетна колекция! Наскоро му предстои ревю в Милано.

— С удоволствие ще ви покажа моделите за делови дами, докторе — обади се Леонардо.

— О, много мило... — колебливо изрече Майра и скептично изгледа тоалета на певицата. После забеляза, че Ив беше забелила очи и се усмихна. — Съмнявам се, че ще те вдъхновя като Мейвис.

— Вашият стил е съвсем различен — поясни дизайнерът, който очевидно не беше разбрал тактичния ѝ отказ. — Подхождат ви облекла с класическа кройка, пастелни тонове. Имам великолепна ленена рокля в тъмнорозово.

— Хм, примамливо предложение.

— Леонардо е майстор на елегантните, но консервативни дрехи — намеси се Мейвис. — Ще те направи да изглеждаш като най-сексапилната господарка на имение.

— Непременно ще разгледам колекцията му — обеща Майра и се засмя като си представи как би изглеждала като „сексапилна господарка на имение“.

— Ето го и него! — Мейвис с един скок се озова до Съмърсет, който буташе пред себе си количка със сервиз за чай и няколко чинии с ябълков пай и различни кейкове с глазура. Той се изчерви до уши, когато певицата силно го прегърна. — Ние сме с теб, Съмърсет. Не се безпокой за нищо. Няма по-добро ченге от Ив. Спомняш ли си как ме отърва, когато имах неприятности? Не бой се, тя ще се погрижи за теб.

— Сигурен съм, че лейтенантът ще уреди въпроса. — Той крадешком погледна към Ив и добави: — По един или друг начин.

— Хайде, отпусни се. — Мейвис го притисна към себе си. — Пийни нещо. Искаш ли чаша вино?

За миг в очите му проблесна нежност и суровото му лице се промени.

— Благодаря, но не е редно да пия с гостите. Задължението ми е да им прислужвам.

— Не знае какво му се иска: да я погали или да я смаже от бой — прошепна Ив на психиатърката и Майра едва успя да сподави смеха си.

— Рурк ще слезе след малко — продължи икономът. — Всеки момент ще приключи разговора с човек, намиращ се на друга планета.

Мейвис настигна Съмърсет в коридора, дръпна го за ръкава и го накара да спре.

— Слушай, знам как се чувстваш. Нали се случи и с мен. — Тя дяволито му се усмихна. — Когато ме арестуваха, здравата се паникьосах и си казах, че ще си изгния в затвора. Обаче издържах, защото знаех, че Далас няма да ме зареже. Знаех, че ще направи всичко за мен, независимо какво ще й струва.

— Обичта ѝ към теб е едно от малкото ѝ добри качества.

— Сигурно си мислиш, че щом не се разбирате, тя ще те изостави. — Тя тъжно го изгледа и Съмърсет забеляза, че днес очите ѝ имаха цвета на косата ѝ. — Ако разсъждаваш така, значи си най-големият тъпак. Би трябвало да знаеш, че Далас ще се бори за теб до последен дъх, че ако някой те преследва, тя ще застане на пътя му и ще понесе удара.

— Невинен съм — надменно заяви той, за да покаже, че обвиненията ѝ не са го оскърбили. — Ако твоята приятелка беше толкова способна, щеше да проумее истината, въпреки че ме ненавижда.

— Виждам, че си в отвратително настроение — промълви певицата. — Ако почувстваш нужда да поговориш с някого, непременно ми се обади. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. — Пиенето е от мен.

— Онзи младеж е много щастлив, задето те има — задавено промълви икономът, сетне забързано се отдалечи по коридора.

— Браво, Мейвис. — Рурк, който беше наблюдавал сцената от площадката, слезе по стъпалата, приближи се до Мейвис и хвана

ръцете ѝ.

— Много е смачкан, горкичкият. Обаче напълно го оправдавам.

— Мисля, че можеш да повдигнеш настроението дори на най-тъжния човек.

— Това е моята цел в живота. Сега ще се погрижа за присъстващите в салона. — Тя кокетно му се усмихна. — Да разбирам ли, че сме поканени на вечеря?

— Не бих допуснал да умреш от глад в дома ми.

Въпреки че имаше гости, Ив успя да се измъкне за малко. Отиде в кабинета си и освободи Макнаб и Пийбоди, като реши по-късно да прочете рапортите им. После откри Съмърсет и след кратко пререкание успя да го убеди, че е в негов интерес в единнайсет на следващия ден да се яви в кабинета на доктор Майра.

Когато всички си отидоха, главата ѝ пулсираше от болка. Рурк я завари в банята; тя намръщено се взираше в болкоуспокояващите хапчета в шепата си.

— Навярно болката е непоносима, щом доброволно вземаш хапчета.

— Денят ми се стори безкраен. — Ив сви рамене и върна таблетките в тубичката. — Но ще се справя и без тях.

— Ще напълня ваната. Трябва да си починеш.

— Имам много работа.

— Скъпа Ив — той я хвана за ръцете и я обърна към себе си, — понякога мразя професията ти, която те изтощава физически и психически.

— Сам разбираш, че трябва да бързаме.

— Вярно е, но можеш да отделиш един час за себе си. — Без да откъсва поглед от лицето ѝ, той започна да масажира раменете ѝ.

— Трябва да прочета рапортите и да подготвя официалното досие. Непрекъснато попадам в задънена улица. — Ив долови нервни нотки и собствения си глас и се раздразни още повече. — Не успях да открия откъде са купени значките, ти се оказа прав за статуетката. Хиляди копия от нея се продават във всички магазини на Земята и на другите планети. Мраморната дама струва цели пет стотачки и очевидно се радва на голяма популярност. — Тя понечи да се

отдръпне, но Рурк продължи да я масажира. — До утре трябва да залъжа Уитни с някаква информация... Знаеш ли, разказах всичко на Майра.

За миг ръцете му застинаха върху раменете ѝ и той промълви:

— Така ли?

— Може би предварително трябваше да те попитам, но реших, че трябва да ѝ се доверя.

— Не е необходимо да се оправдаваш.

— Не се оправдавам. — Този път тя успя да го отблъсне и влезе в спалнята, като си каза, че понякога те боли стомах дори от най-хубавото кафе. Въпреки това програмира автоготвача да приготви цяла кана. — Правя всичко, което е необходимо; ето защо съветвам и теб да се движиш с охрана, докато открия убиеца.

— Смятам, че съм в абсолютна безопасност.

— Ако беше така, престъпникът нямаше да се промъкне в този дом и да използва апаратурата ти, за да ми изпраща съобщения, да наема хотелски стаи, използвайки кредитната ти карта, както и да подмами една жена от твое име.

Рурк наклони глава, сетне кимна.

— Разбрах намека ти. Лично ще проверя компютърната охранителна система.

— Добре е като начало. — Тя си наля кафе и добави: — Ще накарам Съмърсет да носи специалната гривна...

— Моля?

— Много добре ме чу! — гневно възкликна Ив и усети, че всеки момент ще избухне. — За негово добро е. Ако бъде извършено още едно убийство, искам той да има солидно алиби. Ще носи гривната или ще бъде арестуван. Реших, че първото е за предпочитане.

— Може би имаш право. — Рурк предпочете да си налее чаша бренди вместо кафе. — Възнамеряваш ли да прикрепиш и към мен човек, който да ме следи?

— Щях да го направя, но съм сигурна, че ще бъде загуба на време, тъй като за по-малко от час ще се отървеш от „опашката“.

— Радвам се, че ме познаваш толкова добре. — Той вдигна чашата си като за тост.

— Надявам се и в бъдеще да се разбираме — въздъхна Ив. — Съдебният лекар ми съобщи, че преди смъртта си Джени е взела

някакъв транквилант.

Рурк се втренчи в чашата си.

— Била ли е изнасилена?

— Няма следи от сексуално насилие, жертвата очевидно не е оказала съпротива. Още е била упоена, когато престъпникът я е окачил на въжето. Но лекарят е открил във вагината ѝ значка с детелина; той смята, че предметът е бил вкаран, докато жертвата е била в безсъзнание, защото изобщо не се е съпротивлявала. Съжалявам, че ти го казвам, но нали искаше да знаеш всички подробности.

— Да.

— Патологът ми съобщи, че мъртвата нямала роднини, поради което ти си изявил желание да вземеш тялото от моргата.

— Джени би искала да я погребат в Ирландия.

— Предполагам, че лично ще придружиш ковчега до там.

— Да.

Тя усети, че ѝ прилошава, сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. Все пак успя да проговори:

— Ще ти бъда задължена, ако ме уведомяваш за бъдещите си планове.

Рурк вдигна поглед и тя беше потресена от мъката, която се четеше в красивите му очи.

— Нима си въобразяваше, че ще я изпратя обратно като ненужна вещ?

— Не. Слушай, имам много работа.

— За бога, Ив! — нетърпеливо и малко развеселено възкликна той.

Това преля чашата на търпението ѝ.

— Не бъде толкова важен, приятел! И не ме мисли за глупачка. Бил си влюбен в нея. Примирих се. Прави каквото пожелаеш и ме остави да си върша работата.

Рурк гневно скочи на крака и този път изобщо не му беше до смях. Разтърси Ив и извика:

— Вярно е, че я обичах и че не съм забравил миналото. Но знай, че чувствата ми към Джени изобщо не могат да се сравнят с онова, което изпитвам към теб. Това ли искаше да чуеш?

Гневът ѝ се стопи и тя се изчерви.

— Не знам какво става с мен. Главата ми ще се пръсне от болка.
— Ив безпомощно притисна с пръсти слепоочията си. — Известно ми е, че си имал много любовници, но те никога не са ме интересували... за разлика от Джени. Ненавиждам се, задето ревнувам от една мъртва жена.

— Ив... — Той нежно я погали. — От първия миг, в който те видях, другите жени престанаха да съществуват за мен.

Младата жена се почувства още по-неловко и избърбори:

— Не исках комплименти, а...

— Ти си всичко за мен — промълви Рурк и я целуна по челото.
— Единствена си.

Сърцето ѝ отново се разтуптя, но този път от вълнение; тя почувства силна, но сладка болка. Притисна се към съпруга си, страстно го целуна, сетне прошепна:

— Не мога да живея без теб!

— Слава богу, че понякога ми го казваш. — Той отвърна на целувката ѝ и заяви: — А сега ще си починем един час. Реших да ти правя компания.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив откри, че главоболието ѝ е изчезнало и че отново може да разсъждава. Преди да се запознае с Рурк, нямаше никаква представа каква полза има от секса. Настани се в кабинета си, беше съсредоточена и ободрена.

Новият компютър, който Рурк беше наредил да инсталират тази сутрин, бе истинско чудо на техниката. Възхищението на Ив се усили, когато устройството започна да гълта подаваната му информация като гладен, но кротък вълк.

— Страхотен си — промълви тя и погали черната му повърхност. — А сега да проверим колко си умен. Файл А — каква е вероятността Бренън, Конрой и О'Лиъри да са били убити от един и същи престъпник?

— Работа — обяви компютърът с мек баритонов глас с лек френски акцент, който предизвика усмивката ѝ. След секунда гласът произнесе: — Вероятност 99,63%.

— Браво, останни във файл А. Каква е вероятността убийството да е дело на заподозрения Съмърсет?

— Работа... Вероятност 87,8%. Въз основа на наличната информация е препоръчително субектът да бъде арестуван и обвинен в предумишлено убийство. Желаете ли списък на съдиите?

— Не, Бруно. Все пак ти благодаря за съвета.

— Желаете ли да се свържете с канцеларията на прокурора?

— Ив!

Тя вдигна поглед и като видя, че Рурк е застанал на прага на кабинета, нареди на компютъра:

— Изчакай, Бруно. — Приглади косата си и разкърши раменете си. — Предупредих те, че имам много работа.

— Вярно е. — Той носеше само джинси, които бяха разкопчани — очевидно в последния момент беше решил да спазва благоприличието.

Въпреки че току-що се бяха любили, Ив усети, че кръвта ѝ отново кипва. Представи си как смъква панталоните му и впива зъби в плътта му...

— Какво каза? — сепнато попита, когато осъзна, че ѝ е задал някакъв въпрос.

— Попитах защо... — Рурк млъкна и развеселено повдигна вежди. — Боже мой, Ив, да не би да имаш заешки гени?

— Не те разбирам. — Тя се втренчи в монитора.

— Много добре ме разбра и с удоволствие ще удовлетвори желанието ти... след като ми обясниш защо проучваш вероятността Съмърсет да е убиецът. Нали се съгласи, че е невинен?

— Върша си работата, нищо повече. — Ив вдигна ръка. — Не викай, а ме изслушай. Проверих вероятността той да е виновен според файл А, съдържащ информация, според която съм длъжна да арестувам скъпия ти Съмърсет и да го окова с белезници. При вероятност по-малка от 90 не се предвижда заподозреният да попадне в затвора, но никой няма да възрази срещу арестуването му. А сега ще използваме файл Б, съдържащ всичко, което ми е известно, всички улики, с които разполагам. Компютър...

— Строи ми се, че го наричаш Бруно — прекъсна я Рурк.

— Шегувах се. Компютър, каква е вероятността заподозреният Съмърсет да е извършил убийствата според файл Б?

Работя... При наличието на допълнителната информация вероятността е 47,38%. Не се препоръчва арестуване на субекта.

— Както виждаш, вероятността се намалява наполовина — обърна се Ив към съпруга си. — Сигурна съм, че когато получим резултатите от тестовете на доктор Майра, процентите ще спаднат още повече. Предполагам, че информацията, заложена във файл А също ще позволи намаляване на вероятността и Съмърсет ще отърве кожата.

— Трябваше да се досетя, че ще направиш всичко, за да му помогнеш. — Рурк се наведе и я целуна.

— Не се радвай, защото опасността още не се е разминала. Религиозният психопат залага на това, че няма да обвиня теб, за да отърва Съмърсет... и е прав.

— Но все пак те е подценил.

— Точно така. И започва да преиграва, което ще ми послужи като коз пред Уитни. Невъзможно е един умен човек да оставя толкова

очевидни улики. Обзалагам се, че отново ще иска да се включи в играта. — Тя замислено се облегна назад. — Харесва му да се представя за пратеник на Бога, едновременно превръща всичко в игра със задаването на гатанки. А игрите са за децата.

— Опитай се да го кажеш на някой бейзболен запаленко и ще видиш какво ще ти се случи.

— Това само доказва, че мъжете са като децата.

Рурк въздъхна.

— Много ти благодаря.

— Съгласи се, че представителите на силния пол виждат играчките като символи на собствения си успех. И твоят дом е пълен с играчки.

Той пхна ръце в джобовете си и смаяно я изгледа.

— Какви играчки?

— Например помещенията за видео и холограми. — Ив се намръщи и бръчицата между веждите ѝ стана по-дълбока. — Автомобилите, самолетите, аудио уредбите, спаринг дроидите, устройствата за виртуална реалност — това са играчките на богаташа.

— Скъпа Ив, ако намекваш, че съм празноглав, не се притеснявай, че ще ме засегнеш.

— Не си празноглав. — Тя нетърпеливо махна с ръка. — Но си презадоволен.

Вместо да се обиди, Рурк искрено се разсмя и възкликна:

— Ив, обожавам те! — Плъзна ръце върху гърдите ѝ и я целуна по врата. — Предлагам да се задоволим взаимно.

— Престани. Искам да... — Тя се напрегна, когато Рурк докосна зърната ѝ. — Наистина трябва да... Божичко, страхотен си... — Отметна глава и Рурк впи устни в нейните.

Когато преди малко се бяха любили, физическото съвкупление им беше подействало успокояващо. Ала сега и двамата бяха обзети от неутолима страст, която караше кръвта им да кипи във вените. Ив протегна ръце, прегърна съпруга си през врата и се остави във властта му.

Той разкопча халата ѝ и докосна най-съкровеното ѝ място. Ив се почувства така, сякаш се носеше на гребена на огромна вълна. Освободи се от прегръдките му, обърна се и заповтаря „сега, сега,

сега“, докато нетърпеливо смъкваше джинсите му и нежно хапеше гърдите му.

Рурк се отпусна на стола и сграбчи бедрата ѝ, когато тя го възседна и отметна глава. Пулсиращата вена на снежнобялата ѝ шия като магнит привличаше поглед му. Той се наведе и докосна с устни зърното ѝ, а Ив сграбчи облегалката на стола и започна да се полюшва, с което напълно подлуди съпруга си. Той ѝ позволи да наложи свой ритъм, вливаше пръсти в бедрата ѝ и се наслаждаваше на неописуемото усещане. В мига, когато почувства, че кръвта му ще бликне от вените му като разтопен метал, достигна върховното удоволствие.

Ив отпусна ръце върху раменете му, облени в пот, сетне обсипа с целувки шията му. Сърцето ѝ все още биеше лудо и тя задъхано изрече:

— Понякога ми се иска да те изям, да те погълна целия. Толкова си красив!

— Моля? — Рурк постепенно идваше на себе си и бученето в ушите му започваше да заглъхва.

Ив смаяно осъзна какво е изрекла и се запита дали не започва да полудява. Пое си дълбоко въздух и промърмори:

— Ами... не беше важно... Казах, че ми се иска да те ухапя отзад, защото имаш най-сексапилния задник на света — усмихнато заяви тя.

— Радвам се, че го... — Рурк примигна и присви очи. — Стори ми се да споменавах, че съм бил красив.

— О, я престани — изсумтя Ив и побърза да се измъкне от прегръдките му. — Сигурно си халюцинирал. — Взе халата си, облече го и добави: — Край на удоволствията. Чака ме много работа...

— Добре, ще донеса кафе.

— Няма смисъл и двамата да прекараме безсънна нощ.

Той се усмихна и докосна венчалната ѝ халка.

— Искаш ли ябълков пай?

— Предполагам, че ще ми дойде добре.

След около час тя се настани в кабинета на Рурк. Сега получаваната информация щеше да остане скрита от всевиждащото

око на компютърната охрана.

— Шестимата, които са убили Марлена, имат повече от петдесет близки роднини. Какво ви става на вас, ирландците — не сте ли чували за ограничаване на раждаемостта?

— Не обичаме да ни ограничават. — Той прегледа списъците, които заемаха двата монитора. — Разпознавам няколко имена, но когато видя снимките, може би ще се подсетя за други хора.

— Мисля, че засега ще елиминираме жените. Барманката в „Шамрок“ каза, че Шон е разговарял с мъж, а хлапето...

— Името му е Кевин.

— Да, хлапето също съобщи за мъж. Пък и речта на онази гадина, която ми се обажда по видеотелефона, има специфичен мъжки ритъм и реагира типично по мъжки на обидите и на ироничните ми подмятания.

— Радвам се, че ми даде да разбере — сухо изрече Рурк — какво високо мнение имаш за представителите на моя пол.

— В екстремни ситуации мъжете реагират различно, това е всичко. Компютър, изтрий женските имена от монитора. Така е малко по-приемливо. Предлагам да започнем с първите имена от списъка — бащата и двамата братя на О'Мали.

С натискане на няколко клавиша Рурк прехвърли трите имена на съседния монитор и поиска от компютъра всички данни за лицата, придружени със снимките им.

— Ето го Шеймъс О'Мали, главата на семейството. Спомням си го добре, защото често идваше при баща ми.

— Изглежда жесток и склонен към насилие — отбеляза Ив. — Погледът му го издава. На лявата буза има дълбок белег, изглежда, че носът му е бил чупен неведнъж. Според данните е седемдесет и шест годишен и в момента е в затвора заради убийство, извършено със забранено оръжие.

— Истински симпатяга.

Тя пхна ръце в джобовете на халата си и замислено каза:

— Няма да се занимаваме с онези, които са в затвора. Невъзможно е да се прецени дали нашият човек действа сам, но трябва да се съсредоточим върху неговото издирване.

Рурк натисна няколко клавиша, при което от монитора изчезнаха още десет имена.

— Ето, че елиминирахме усмихнатите членове на клана О’Мали.

— От малки бяха негодници, пък и не се славеха с остър ум.

— Премини към следващите.

— Семейство Калхун. Двама братя и синът на единия. Спомням си за Лиъм Калхун — промълви Рурк. — Имаше малка бакалница и беше доста порядъчен. Но за брат му и за момчето нямам никакви спомени.

— Братът се нарича Джеймс и няма криминално досие. Работи като лекар към Националната здравна служба. Четирийсет и седем годишен, женен, с три деца. По всичко личи, че е един от стълбовете на местното общество.

— Не си го спомням. Очевидно не се е движел в моите кръгове.

— Да, очевидно е — кисело изрече Ив и Рурк искрено се разсмя.

— Синът също се нарича Лиъм и следва медицина — навярно е решил да следва примера на чичо си. Ето го младият Лиъм Калхун — красив, деветнайсетгодишен, неженен, винаги сред отличниците на курса.

— Смътно си го спомням. Беше стеснителен и мълчалив. — Рурк внимателно разгледа снимката на младежа, който се усмихваше, но очите му оставаха сериозни. — Съдейки по характеристиката от учебния отдел, момчето ще стигне далеч.

— Децата невинаги наследяват пороците на бащите си. Но познанията му по медицина биха могли да се окажат полезни при извършване на убийствата. Прехвърли двамата на последно място в списъка. Да видим следващата група.

— Райли. Баща, четирима братя.

— Четирима ли? Боже мой!

— И четиримата всяваха страх сред почтените граждани. Разгледай внимателно Брайън Райли; веднъж ме смаза от бой, като двама от братята му и един негов приятел му помагаха. Предпочиташе да го наричат Черния Райли. — Рурк запали цигара и в гласа му се промъкнаха горчиви нотки. — С него бяхме връстници и той ме ненавиждаше.

— Защо?

— Защото бях по-бърз и по-сръчен от него. — Поусмихна се и добави: — Пък и момичетата предпочитаха мен.

— Доколкото виждам от досието му, Черния Райли почти непрекъснато е бил в затвора, особено в младостта си. — Ив разгледа

лицето на монитора: красив русокос мъж със сърдити зелени очи. По всичко личеше, че в Ирландия имаше много хубави мъже, които все си търсеха белята. — През последните две години не е бил арестуван. Ето и служебната му характеристика — бил е най-вече пазач в барове и в клубове за стриптийз. Хм, тук има нещо интересно — в продължение на две години е работил в охраната на някаква фирма за електроника. Сигурна съм, че би могъл да научи много, ако не е бил абсолютен тъпак.

— Райли не беше глупав, но мразеше всичко и всички.

— Можеш ли да ми дадеш данните от паспорта му?

— Лесна задача. Ще ги имаш след минута.

Докато Рурк работеше, Ив разгледа лицето на монитора. Хлапето Кевин беше споменало, че онзи човек имал зелени очи... Разбира се, цветът на очите можеше лесно да се промени като настроението на разглезено дете.

— Данните от имиграционния отдел са на четвъртия монитор — обади се Рурк.

— Оказва се, че Райли неведнъж е посещавал нашия град. Дано да открием с какво се е занимавал, докато е бил тук. Четиримата братя бяха ли близки помежду си?

— Приличаха на глутница вълци. Биха се изпохапали до смърт в борбата за един кокал, но винаги се съюзяваха срещу хората извън семейството.

— Тогава трябва внимателно да проучим и четиримата.

След няколко часа Ив се почувства уморена до смърт. Лицата на мониторите започнаха да се сливат пред очите ѝ, а данните да се объркват в съзнанието ѝ. Усети, че заспива на стола, притисна с пръсти възпалените си очи и промълви:

— Ще направя кафе.

След секунда осъзна, че стои пред автоготвача и че не знае как да го включи.

— Трябва да се напиш. — Рурк натисна някакво копче, стената се разтвори и се появи легло.

— Не, имам нужда от малка почивка. Не бива да прекъсваме работа сега, когато вече набелязахме десет души от списъка. Искане ми се да проуча по-обстойно този Франсис Роуън, който е станал свещеник...

— Трябва да си починем. — Той я хвана под ръка и я поведе към леглото. — И двамата сме уморени.

— Добре, ще подремнем един час. — Ив се отпусна върху завивките. Главата ѝ се въртеше, чувстваше, че ще се строполи на земята от умора. — Легни до мен.

— Добре. — Той я притисна към себе си и след секунди Ив заспа и тялото ѝ се отпусна в прегръдките му.

Рурк се втренчи в мониторите; в лицата на хората, свързани с миналото му. Беше успял да се изтръгне от мизерията, от престъпниците, които го заобикаляха. Момчето от бедняшкия дъблински квартал се беше превърнало в богат, преуспяващ и уважаван мъж. Ала Рурк никога не беше забравил какво е да си беден и отчаян от провала си.

Лежеше сред копринените чаршафи в разкошния си дом и знаеше, че му предстои пътуване в миналото. Ала се страхуваше от онова, с което щеше да се сблъска, боеше се от собствените си чувства.

Нареди на осветлението да се изключи и затвори очи, като си каза, че непременно трябва да заспи.

В шест ги събуди сигналът от видеотелефона. Рурк изруга, когато Ив рязко вдигна глава и го удари в челюстта.

— Извинявай. — Тя потърка челото си. — Твоят апарат ли звъни?

— Да. — Той опипа челюстта си, за да провери дали не е счупена. — В шест и половина имам насрочено съвещание на видеотелефона.

— Пийбоди и Макнаб ще бъдат тук в седем. Господи, имам ужасно главоболие. — Тя прокара длани по лицето си, погледна съпруга си и заядливо попита: — Как успяваш да изглеждаш толкова добре дори рано сутрин?

— Това е дар божий. — Младият мъж отметна гарвановочерната си коса. — Ще взема душ тук, за да спестя време. Надявам се за половин час да приключа със съвещанието. Искам цялата сутрин да работя с Макнаб.

— Слушай, Рурк...

— Моля те, не ме прекъсвай. Престъпникът не се е обажда от този дом, следователно има някаква повреда в моята електронна апаратура. Трябва да покажа това-онова на младежа. — Той леко се усмихна. — Досега съм работил само с Фийни.

— Има известна разлика... — Но тъй като не можеше да обясни каква е разликата, тя вдигна рамене. — Дано Макнаб се съгласи. Няма да му заповядам да работи с цивилен.

— Остави на мен да го убедя.

След два часа Ив беше устроила временно работно помещение за Пийбоди. Всъщност това беше малка всекидневна, намираща се в съседство с огромна спалня; беше обзаведена с компактна комуникационна и информационна апаратура, която се използваше от бизнесмените, гостуващи в дома на Рурк.

Пийбоди възхитено разгледа оригиналните гравюри по стените, ръчно изработения килим на пода и пухкавите сребристи възглавници, разхвърляни върху подковообразното канапе.

— Никога не съм имала толкова елегантен кабинет — заяви накрая и въздъхна.

— Препоръчвам ти да не свикваш с лукса. До една седмица трябва да приключи разследването и да се върнем към работата си в полицейското управление.

— Добре, но възнамерявам да се наслаждавам на всяка минута, прекарана сред разкоша. — Тя погледна изпод око автоготвача, питайки се какви ли изненади ще ѝ поднесе. — Колко стаи има в този... дворец?

— Нямам представа. Понякога ми се струва, че се размножават през нощта... — Тя замълча и поклати глава. — Извинявай, много съм нервна — почти не съм мигнала през нощта. Имам много нова информация, която трябва да се подреди и класифицира.

— Разчитайте на мен.

— Трябва да те предупредя, че — Ив потърка челото си, — информацията е получена по неофициален път. Почти съм сигурна, че сме по следите на престъпника. Засега компютърът работи със специално устройство, което пречи на компютърната охрана да следи

информацията. Опитвам се да намеря друго разрешение, но засега на практика се получава, че те моля да нарушиш закона.

По-младата жена се позамисли, сетне попита:

— Автоготвачът зареден ли е с храна?

Ив неволно се усмихна.

— В този дом се предлага най-изисканата храна. Днес следобед трябва да се отчете пред Уитни, затова бързам да подготвя рапорта си. Страхувам се, че убиецът скоро ще ми зададе нова гатанка... знаеш какво означава това.

— Незабавно се залавям за работа.

Ив влезе в кабинета си и се вкамени от удивление. Макнаб и Рурк се бяха надвесили над компютъра, а видеотелефонът беше разглобен на части.

— По дяволите, какво правите?

— Нещо, от което жените не разбират — отвърна Рурк и широко се усмихна. Косата му беше прибрана в опашка, ръкавите му бяха навити и по всичко личеше, че безкрайно се забавлява.

Ив мислеше да го подсети за теорията си, че мъжете обичат всякакви играчки, но накрая се отказа — едва ли щеше да й обърне внимание.

— Ако не сглобите апарата ми, ще се прехвърля в твоя кабинет.

— Разбира се, използвай го... Слушай, Иан, предлагам да проверим дали има пробив...

— Нямате ли скенер? — поинтересува се тя.

— Това е най-ефикасният начин за проверка. — Макнаб раздражено я изгледа, сякаш да й покаже, че им пречи. — По този начин никой няма да разбере, че сме се усъмнили.

Ив любопитно пристъпи към тях.

— Следователно престъпникът ще се заблуждава, че не подозираме нищо. Как го правите?

— Не докосвайте нищо! — Младежът за малко не я плесна през ръцете, после си спомни, че разговаря с по-висш офицер и добави: — Извинете, лейтенант.

— Не съм толкова глупава! — раздражено възкликна тя и пъхна ръце в джобовете си. — Защо сте разглобили видеотелефона?

Макнаб въздъхна и нетърпеливо обясни:

— Защото разговорът с престъпника е проведен по този видеотелефон.

— Добре, но...

— Скъпа Ив — Рурк вдигна поглед и разсеяно я погали по страната, — остави ни на спокойствие.

— Добре. Време е да се заема с истинска работа. — Тя вирна нос и затръшна вратата след себе си.

— Майчице, май здравата ще си изпатиш!

— Дори не подозираш колко си прав — промърмори Рурк. — Да проверим първото ниво, Иан.

През това време Ив си блъскаше главата над рапорта, който трябваше да представи на Уитни. Страхуваше се, че ще насочи подозренията към Рурк, ако разкаже на командира историята на Марлена, за да оправдае разследването на семействата на убийците ѝ.

До този момент дори хората от Международния център по престъпността не бяха установили, че шестимата мъже са загинали от една и съща ръка. Ив се питаше дали ще успее да измами Уитни, началника на полицията и репортерите, че разследването ѝ е свързано с тези убийства. Каза си, че ще има успех, ако лъжите ѝ са подчинени на логиката.

Първо трябваше да докаже, че Съмърсет е бил използван като примамка и че е невинен. За тази цел ѝ бяха необходими и резултатите от тестовете на доктор Майра.

Втората ѝ задача беше да докаже, че капанът е бил устроен от хора, които погрешно са смятали, че икономът е виновен и са искали да му отмъстят. Ала преди това трябваше да изфабрикува доказателства, че шестимата виновници за смъртта на Марлена не са били убити от един и същи човек.

Те произхождаха от измета на обществото, бяха контактували предимно с други престъпници. Загинали бяха по различен начин в продължение на три години.

Рурк не беше глупак. Търпеливо беше чакал и умело беше прикрил следите си. Тя трябваше да се погрижи никой да не разбере какво е извършил.

Трябваше ѝ само едничко солидно доказателство, че Съмърсет и Рурк са станали жертви на заговор. То щеше да убеди командира в правдоподобността на теорията ѝ.

От съседния кабинет се разнесе вик и тя се намръщи като забеляза, че е забравила да включи звукоизолационната преграда. Отвори вратата и възкликна:

— Хей, какво се е случило? Да не би да сте открили някаква нова компютърна игра?

— Открих ехо! — Макнаб възбудено подскочаше и удряше Рурк по гърба. — Открих прекрасно ехо!

— Отивай в Алпите, приятелю, и викай на воля — ехото ще ти отговори.

— Имам предвид електронно ехо. Онзи мръсник си го бива, но аз съм по-добър. Ехото доказва, че не се е обаждал от този дом.

— Браво, Иан. Ето още едно... — Рурк посочи към уреда, който беше свързан с видеотелефона. — Ив не видя нищо, но Макнаб възторжено извика:

— Точно така! Разбихме ги. Сега ще го разконспирирам!

— Почакайте. — Ив застана помежду им, преди отново да са започнали да се поздравяват взаимно. — Обяснете ми го с обикновени думи, без да използвате технически термини.

— Добре. — Младежът приседна на ръба на бюрото. Днес от ухото му висяха пет-шест обеци във формата на мънички червени сърца и Ив се опитваше да не ги гледа.

— Проследих последното обаждане на човека, който обича да задава гатанки. Всички данни показваха, че е говорил от тази сграда...

— Това вече го знам.

— Но тъй като не вярваме, че престъпникът е имал достъп до къщата, извършваме сканиране на елементите на системата. Все едно... умеете ли да готвите?

Рурк се изкиска, а Ив строго заяви:

— Предпочитам да разговаряме сериозно.

— Добре де, щях да дам пример с готварска рецепта, когато поставяме първо яйцата, после захарта и така нататък.

— Не съм слабоумна, Макнаб. Разбирам примера ти.

— Чудесно. Когато изваждаме продуктите за нашия сладкиш, внимателно ги преглеждаме — може би някой е развален, например млякото се е вкиснало. Възникна въпросът каква е причината. Откриваме повреда в хладилната система, която не е сериозна, но е

достатъчна да създаде почва за развитието на микроби. В домашния ти компютър имаше „микроб“.

— Но какво общо има това с ехото?

Рурк вдигна ръка.

— Иан, струва ми се, че се поувлече с готварските рецепти. Позволи ми и аз да кажа нещо. Слушай, Ив, електронните сигнали оставят следи, които може да бъдат открити. Проверихме „следите“ на входящите сигнали през последните шест седмици, както и на изходящите за същия период, и открихме, че един сигнал от първата група се различава от останалите. Това се нарича „ехо“... или „сянка“ върху обичайната следа и означава различен източник.

— Доколкото разбрах, можете да докажете, че престъпникът не се е обаждал от тук.

— Точно така.

— Ще ми предоставите ли писмени доказателства, които да представя на Уитни?

— Абсолютно — усмихнато заяви Макнаб. — Нашият отдел е използвал подобни веществени доказателства при стотици случаи. Процедурата е стандартна. При този сигнал следата беше почти заличена, но все пак я открихме.

— Ти я откри — поправи го Рурк.

— Нямах да се справя без твоята апаратура и без помощта ти. На два пъти бях пропуснал следата.

— Важен е крайният резултат.

— Преди да се оттегля и да ви оставя да си правите взаимни комплименти, ще отнема още минута от скъпоценното ви време, като ви помоля да запишете информацията на диск, за да го приложи към досадния си доклад.

Рурк сложи ръка на рамото на Макнаб и жлъчно промълви:

— Лейтенант, поставяш ни в неудобно положение с благодарностите си и с похвалите си.

— Искате благодарности, така ли? — Тя импулсивно го привлече към себе си и притисна устни към неговите. Сетне стори същото и с младежа. — Искам данните до един час — добави и излезе от кабинета.

— Майко мила! — Макнаб стисна устни, сякаш да запази вкуса от целувката, хвана се за сърцето и заяви: — Лейтенантът знае как да

целува.

— Скъпи Иан, не ме карай да те смажа от бой, защото си ми много симпатичен.

— Сигурен ли си, че лейтенант Далас няма сестра? Братовчедка? Или поне неомъжена леля.

— Ив е уникална, няма втора като нея. — Рурк наблюдаваше стрелката на уреда, която отново едва забележимо помръдна. — Предлагам да изготвим информацията за нея, сетне да се опитаме да проследим ехото.

Макнаб смръщи чело.

— Нима искаш да проследим толкова слаб сигнал? По дяволите, необходима е много усърдна работа и отлична апаратура за постигането на подобна цел. Никога не съм чувал, че е възможно да се проследи ехо, непревишаващо петнайсетия раздел на скалата.

— Все някой трябва да го направи за първи път.

Очите на младежа проблеснаха.

— Момчетата от отдела ще ме признаят за гений, ако успея.

— Имаш основателна причина да проявиш по-голямо старание.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив нетърпеливо кръстосваше приемната на доктор Майра. За кой ли път погледна часовника си, питайки се защо се бавят толкова много. Съмърсет беше в кабинета от час и половина, а след трийсет минути, точно в един, Ив трябваше да представи на командира писмения си доклад и да включи в него данните от теста.

Докато чакаше, тя репетираше устните си обяснения. Предварително беше намислила какво и с какъв тон ще изрече. Чувстваше се като второстепенна актриса, която повтаря репликите си зад кулисите. Имаше лоши предчувствия и по гърба ѝ се стичаше ледена пот.

Щом вратата се отвори, тя се втурна към Съмърсет и извика:

— Какво се случи? Защо се забавихте толкова много?

Съмърсет беше блед като платно, очите му гневно проблясваха, упорито стискаше устни. Повдигаше му се от преживяното унижение.

— Изпълних заповедите ви, лейтенант, и се подложих на теста, жертвайки личното си достойнство. Дано да останете доволна. — Вирна глава и побърза да излезе.

— Майната ти — промълви Ив и прекрачи прага на кабинета.

Доктор Майра отпи от чая си. През отворената врата беше чула горчивите думи на иконома. Усмихна се на Ив и промълви:

— Той е объркан човек.

— Според мен е глупак, но сега това няма значение. Ще ми кажеш ли мнението си за него?

— Ще бъде необходимо време, докато обединя данните от тестовете и напиша доклада.

— След двацет минути трябва да бъда при Уитни. Дай ми каквото можеш.

— Тогава ще ти кажа какво разбрах от наблюденията си. — Тя си наля още една чаша чай и направи знак на Ив да седне. — Съмърсет не проявява никакво уважение към законите, но обича реда.

Ив взе подадената ѝ чаша, но не отпи от чая.

— Обясни ми какво искаш да кажеш.

— Той се чувства най-добре, когато всичко си е на мястото и склонността му към реда граничи с вманиачаване. Законите, които предлага обществото, не го интересуват, тъй като често се променят, неадекватни са и често не изпълняват функциите си. Той притежава силно развито естетическо чувство. Държи на външния си вид и на елегантното обзавеждане на жилището, което обитава. Обича да спазва определен режим — чувството за стабилност му действа успокояващо. Става и си ляга в точно определен час, предварително планира служебните си задължения... дори свободното му време е разчетено по часове и минути.

— С една дума е истински досадник и... сухар. Това вече ми е известно.

— Той реагира на ужасите, на които е бил свидетел по време на Градските войни, на бедността и мизерията, от които се е изтръгнал и на загубата на единственото си дете, като си създава определени норми и им се подчинява. Права си, че изглежда голям досадник. Но съм длъжна да те уведомя, че за човек, който не признава законите, Съмърсет е най-миролюбивият човек, когото познавам — изобщо не проявява склонност към насилие.

— Няколко пъти ми насини ръката — промърмори Ив.

— Нарушаваш чувството му за ред — съчувствено каза Майра.
— Настоявам, че той изпитва ужас от жестокостта и насилието, които подриват основите на уредения му свят. Насилието унищожава доброто, насилието има разрушителна сила, както се е убедил през живота си. Повтарям, че ще ми отнеме доста време да обобща резултатите от тестовете, но съм убедена, че човек с характера на Съмърсет не би могъл да извърши престъпленията, които разследваш.

За първи път от часове Ив се отпусна.

— В такъв случай съм готова да сменя подозренията си от него. Благодаря ти, че направи тестовете толкова бързо.

— С удоволствие правя услуги на приятелите си; след като се запознах с докладите ти по разследването, съм длъжна да те предупредя, че имаш работа с изключително опасен, хитър, фанатизиран и умен престъпник. Предполагам, че се е подготвял в течение на години; убедена съм, че е всеотдаен и неуравновесен, а отгоре на всичко има самочувствието на бог. Твоят враг е социопат със

свещена мисия, притежаващ садистични наклонности. Ив, страхувам се за теб.

— Скоро ще го заловя.

— Дано да е така, защото съм сигурна, че иска да те отстрани от пътя си. Преследва Рурк, но ти му пречиш. Иска да види съпругата му окървавена, да му причини неописуеми страдания. Смъртта на Рурк ще увенчае мисията му, на която е посветил живота си. Ала ти си неговата връзка с жертвата, неговата съперница, неговата публика. За него жените са уличници или непорочни девици.

Ив горчиво се изсмя.

— Досещам се към коя категория ме е причислил.

— Грещиш. — Майра поклати глава. — Към теб изпитва смесени чувства. Възхищава се от теб, ти го предизвикваш и събуждаш гнева му. Не знае към кои жени спадаш и това подклажда интереса му към теб.

Очите на Ив проблеснаха.

— Дано да не му омръзна.

Майра се замисли, сетне продължи:

— Ще направя допълнителни проучвания, но мисля, че за него религията е катализатор или оправдание за делата му. Оставя на всяко местопрестъпление значка с детелина и риба — символите на късмета и на вярата. Оставя и статуетката на Дева Мария като символ на женската сила и уязвимост. Тя е богът, пред който убиецът се прекланя.

— Не те разбирам.

— Статуетката олицетворява майката и непорочната жена. Любяща и чиста, но същевременно символизираща властта. Тя е свидетел и публика на деянията му. Мисля, че характерът му е бил формиран под въздействието на волева и властна жена. Той се нуждае от одобрението ѝ, от напътствията ѝ, от похвалите ѝ. Иска тя да бъде доволна от него.

— Мислиш ли, че майка му го подтиква към убийствата?

— Твърде е възможно. Или пък психопатът убива в паметта на майка, сестра, леля, съпруга... Всъщност не вярвам да е женен — добави тя и поклати глава. — Предполагам, че има сексуални проблеми. Може би е импотентен. Богът, пред когото се прекланя, е отмъстителен и забранява плътските удоволствия. Ако статуетката

символизира собствената му майка, той вярва, че е плод на непорочно зачатие и е недосегаем.

— Каза ми, че бил ангел. Ангелът на отмъщението.

— И че е воин на своя Бог, надарен с безсмъртие. Повтарям, че този човек се мисли за различен от нас, обикновените смъртни. Убедена съм, че в живота му има... или е имало жена, която той иска да удовлетвори и която според него е чиста като непорочната Дева.

Внезапно сърцето на Ив се сви — представи си русокосата Марлена с невинните очи, облечена в снежнобяла рокля. Беше олицетворение на непорочността и навярно винаги щеше да си остане такава в очите на клетия си баща.

— Ами ако не е жена, а дете, което вече е мъртво? — тихо изрече тя.

— За Марлена ли говориш? — съчувствено попита психиатърката. — Не вярвам, Ив. Съмърсет скърби за нея и ще я жали до края на живота си. Ала за него тя не е символ, а дъщеря, която не е успял да защити. За убиеца статуетката олицетворява жената, която защитава... и наказва. Ти също си властна жена. Психопатът изпитва привличане към теб, иска да му се възхищаваш. Възможно е в даден момент да реши да те отстрани.

— Дано да си права. — Ив стана. — Защото искам да довършим играта лице срещу лице.

Беше подготвена за срещата с Уитни, но не бе очаквала да завари в кабинета му и началника на полицията. Тибъл стоеше до прозореца със скръстени зад гърба си ръце и с непроницаемо изражение. Командирът седеше зад бюрото си, което показваше, че ще води разговора от свое име... докато Тибъл реши да се намеси.

— Преди да започнеш рапорта си, лейтенант, искам да те уведомя, че в четири часа в полицейския информационен център ще бъде проведена пресконференция. — Уитни наклони глава. — Присъствието ти е задължително.

— Слушам, сър.

— Имаме сведения, че представител на пресата е получил информация, подлагаща на съмнение работата ти по това разследване;

намеква се, че ти и в твое лице целият отдел, укриваш важни сведения, които биха уличили съпруга ти в извършването на няколко убийства.

— Подобни твърдения са абсурдни и хвърлят сянка върху мен, върху мъжа ми и върху целия отдел. — Сърцето ѝ биеше лудо, но гласът ѝ не издаваше вълнението ѝ.

— Обвиненията са били отправени от анонимно лице и засега са непотвърдени, поради което представителят на пресата е предпочел да съобщи информацията на началника на полицията Тибъл. В твой интерес е, лейтенант, да обориш тези твърдения.

— Нима ме обвинявате в укриване на доказателства, сър?

— Засега искам да потвърдиш или да отречеш обвиненията.

— Давам ви честната си дума, че нито сега, нито когато и да било съм укривала доказателства, които биха помогнали за залавянето на престъпник или за приключване на даден случай. Приемам въпроса ви като лична обида.

— Ще го имаме предвид — любезно заяви Уитни. — Седни, Далас.

Вместо да се подчини, тя пристъпи към бюрото.

— Би трябвало да се съобразявате с факта, че вече десет години работя в полицията и имам неопетнена репутация. Мисля, че е по-логично да повярвате на мен, отколкото на обвинения, които анонимно лице е подхвърлило на жаден за сензации репортер.

— Ще го имаме предвид — повтори командирът. — А сега...

— Не съм свършила, сър. Държа да чуете мнението ми.

Уитни се облегна назад; Ив, която не откъсваше очи от лицето му, знаеше, че трябва да очаква атака от страна на Тибъл.

— Добре, лейтенант. Доизкажи се.

— Знам, че личният ми живот и бракът ми възбуждат любопитството на хората от отдела и на цялото общество, но вече свикнах с това. Знам още, че се проявява огромен интерес към финансовата империя на съпруга ми и че се спекулира относно методите му на работа, което изобщо не ме засяга. Но съм дълбоко възмутена, че моята репутация и тази на Рурк се подлага на съмнение. Готова съм да понеса всякакви обиди от медиите, но не и от колегите си, нито от началника на отдела, където съм служила всеотдайно. Уверявам ви, сър, че ако подам оставка, ще се чувствам като човек, на когото са ампутирали ръката. Но ако се наложи да избирам между

работата и запазването на брака ми, ще предпочета да „ампутират ръката ми“.

— Никой не повдига въпроса за избор, лейтенант. Моля да ме извиниш, ако думите ми са те обидили.

— Мразя анонимните доносници и ги смятам за подлещи и страхливци — обади се за първи път Тибъл, който внимателно наблюдаваше Ив. — Препоръчвам да проявиш справедливия си гняв по време на пресконференцията. Ще изглеждаш много убедителна на екрана. А сега искам да науча всички подробности, свързани с хода на разследването.

Гневът ѝ помогна да забрави страховете си и тя се поуспокои. Заговори, като използваше характерния полицейски жаргон; съобщи имената на шестимата убийци на Марлена, връчи разпечатката с информацията за тях и изложи теорията си.

— Човекът, който ми се обади, се обяви за отмъстител. Ето защо съм убедена, че действайки сам или с чужда помощ, той търси възмездие за смъртта на тези хора. Марлена е дъщеря на Съмърсет, който пък е свързан с Рурк. Направих справка за убийството на всеки един от тях — спокойно продължи тя, въпреки че вътрешно беше напрегната като струна. — Липсват доказателства, че са били ликвидирани от един и същи човек. Убийствата са били извършвани по различен начин и в различни градове, в течение на три години. Ала и шестте жертви са били свързани с дъблинска организация, ръководеща хазартните игри, чиято дейност поне дванайсет пъти е била обект на разследване на местните власти и от Комисията по хазарта. Сведенията, с които разполагам, потвърждават предположението ми, че шестимата са били убити по различни причини от членове на конкурентни организации или от свои... съмишленици.

— Но каква е връзката с убийствата на Бренън, Конрой и О'Лиъри?

— Тя съществува единствено в болния разсъдък на престъпника. Доктор Майра изготвя психологическия му профил, който сигурно ще потвърди теорията ми. Навярно той си въобразява, че Марлена е била убита като предупреждение към Рурк да не навлиза в територията на въпросната организация.

— Теорията ти се различава от заключението на полицейския инспектор, който е разследвал смъртта на момичето.

— Така е, но пропускате факта, че той е бил свързан с престъпния картел. А Марлена е била само едно дете, при това дъщеря на мошеник на дребно. — Ив извади от чантата си две снимки, снети от холограмните изображения, и ги подаде на командира. — Ето какво са й сторили. А полицейският инспектор приключил разследването само за четири часа и побързал да обяви, че смъртта ѝ е настъпила при злополука.

Уитни разгледа снимките и очите му помръкнаха.

— Каква ти злополука! — възкликна той. — Ясно е като бял ден, че жертвата е била изтезавана, преди да бъде убита.

— Точно така — едно безпомощно момиче е било изнасилено и измъчвано от шестима мъже, които са се измъкнали безнаказано. Сигурна съм, че хора, способни на подобно зверство, обичат да се хвалят с подвизите си. Близките им положително са знаели за извършеното от тях и когато виновниците били убити един подир друг, някой е решил, че виновници са Рурк и Съмърсет.

Тибъл извърна поглед от снимките. Изминали бяха много години от времето, когато беше обикновен полицаи и ежедневно се сблъскваше с жестоката действителност; дълго нямаше да забрави ужасяващите снимки на мъртвото момиче. Втренчи се в Ив и попита:

— А ти вярваш ли в това, лейтенант? Искаш да повярваме, че между убийствата на шестимата няма връзка, но психопатът е на друго мнение. Според теб той е ликвидирал невинни хора и е устроил капан на Съмърсет, само за да отмъсти на Рурк.

— Точно така. Убедена съм, че човекът, когото Майра определи като садистичен социопат, въобразяващ си, че е пратеник на Бога, прави всичко възможно да злепостави Рурк. Но въпреки че е изключително умен, той е допуснал грешка като е насочил подозренията към Съмърсет. След разговора си с него доктор Майра заяви, че той не само не е склонен към насилие, но дори се ужасява от жестокостта. Уликите срещу него са толкова нескопосано скалпени, че в тях би се усъмнило дори дете...

— Предпочитам да изчакаме официалното заключение на Майра — прекъсна я Уитни.

— Ще ви кажа какво мисля. — Ив самоотвержено се впусна в защита на Съмърсет. — Записите, направени от охранителните камери в Лакшъри Тауърс са били подправени — в това никой не се съмнява,

нали? Ала кадрите, които показват как икономът влиза в сградата, са оставени. Питам се защо. Макнаб обеща специалистите от неговия отдел да анализират диска със записите от камерата на дванайсети етаж. Сигурна съм, че ще открием фалшифициране на кадрите, когато Съмърсет излиза от асансьора и се запътва към апартамента на госпожица Мъръл, както и на онези, показващи излизането му от сградата.

— Това предполага, че фалшификаторът е специалист по електроника и че разполага със свръхмодерна апаратура.

— Прав сте, сър. Иначе не би успял да прикрие следите си, докато се свързва с мен в полицейското управление. Религията е в основата на мотива и метода на извършване на престъпленията. По всичко личи, че убиецът е ревностен католик. А Съмърсет дори не е религиозен.

— За мнозина вярата в Бога е нещо много лично, което не обичат да афишират — намеси се Уитни.

— Религиозните убеждения ръководят действията на престъпника, когото търсим — настоя Ив. — Ще ви съобщя още един любопитен факт. Тази сутрин служителят от полицейския отдел по електроника откри „ехо“, докато прослушваше записа на разговора ми с психопата. Някой се беше потрудил да представи нещата така, сякаш престъпникът се е обаждал от дома ми.

Командирът мълчаливо прочете рапорта ѝ, сетне одобрително каза:

— Браво на нашия електронен гений.

— Открих, че един от братята Райли е бил в охраната на прочута фирма за електронни устройства и че през последните десет години често е пътувал до Ню Йорк. Искане ми се да го проуча по-внимателно.

— Възнамеряваш ли да посетиш Ирландия, лейтенант?

Тя едва прикри изумлението си.

— Не, сър. Мисля, че не се налага да пътувам, за да събера необходимите ми сведения.

Уитни прибра рапортите ѝ и заяви:

— Ще ги прочета много внимателно.

Обикновено пресконференциите изнервяха Ив. Но днешното събиране на репортери в полицейския пресцентър допринесе за подобряване на настроението ѝ. Почувства се неловко, когато любопитните журналисти я обсипаха с въпроси за хода на разследването, както и за личния ѝ живот. Трябваше да ги парира бързо и умело без нито капчица колебание, което само щеше да изостри апетита на медийните хиени.

— Лейтенант Далас, разпитвала ли сте Рурк във връзка с убийствата?

— Рурк сътрудничи на отдела.

— На кого помага — на ченгето, разследващо случая, или на съпругата си?

„Злобен мръсник!“ — каза си тя и гневно изгледа нахалния репортер, без да обръща внимание на автотронните камери, които пълзяха към нея като огромни паяци.

— Още щом се заех с разследването, Рурк ми предложи помощта си и доброволно даде показания.

— Нали не отричате, че главният заподозрян е служител на съпруга ви и живее в дома ви?

— Засега не подозираме никого — заяви тя, което предизвика оживление сред журналистите. Ив търпеливо изчака суматохата да стихне, сетне продължи: — Лорънс Чарлс Съмърсет беше разпитан и доброволно се подложи на психологически тест. В момента вървим по нова следа.

— Как ще отговорите на предположението, че той е убил трима души по поръчка на Рурк? — провикна се някой от дъното на залата. За първи път в залата настъпи тишина. Началникът на полицията Тибъл пристъпи напред, но Ив вдигна ръка.

— Аз ще отговоря. — Гневът я задушаваше, но гласът ѝ беше спокоен. — Дами и господа, подобни долни намеци са недопустими за хора с вашата благородна професия и повече подхождат на махленските клюкари. Но когато са изречени публично и то от представител на медиите, бих ги определила като престъпно нехайство. След като господинът не разполага с факти и доказателства, приемам твърдението му като обида не само към хората, чиято репутация е поставена под съмнение, но и към мъртъвците. Нямам какво повече да кажа.

Заобиколи Тибъл и слезе от подиума. Чуваше как репортерите му задават все нови и нови въпроси, на които той отговаряше най-невъзмутимо. Ала пред очите ѝ сякаш се беше спуснала тъмна завеса, а гневът я караше да усеща странна горчивина.

— Далас, почакай! — Надин Фарст, последвана от оператора от Канал 75, се втурна след нея. — Моля да ми отделиш само две минутки.

Ив рязко се обърна и си помисли, че ще бъде чудо, ако успее да сдържи гнева си още две секунди.

— Изчезвай, Надин!

— Вярно е, че колегата попрекали, но трябва да изтърпяваш нахалниците.

— Не виждам защо да понасям и слабоумните... — сопна се тя.

— Съгласна съм.

— Нима? — С крайчеца на окото си Ив забеляза, че операторът е насочил камерата си към тях.

— Предлагам ти помощ. — Надин машинално приглади косата си и подръпна сакото си. — Всичко ще бъде наред, ако ми дадеш интервю...

— Кое то ще повиши рейтинга ти. Господи, колко си прозрачна. — Тя се извърна, за да не направи или да не каже още нещо, за което по-късно щеше да съжалява.

Внезапно си спомни думите на Майра, че убиецът е насочил вниманието си към нея, защото копнее жена да одобри делата му. Реши да се подчини на инстинкта си. Ще повиши рейтинга на Надин и ще нанесе на престъпника удар, на който той ще бъде длъжен да отвърне.

— Какво си въобразявате всички вие? — Тя се обърна и гневно стисна юмруци. — Нахвърляте се върху мен като лешояди и използвате конституционните си права, за да се намесвате в разследването на убийство!

— Хей, почакай...

— Ти почакай! — Тя заби пръст в гърдите на репортерката, която неволно отстъпи назад. — Трима души са убити, децата им са осиротели, една жена е останала вдовица и всичко това само защото някакъв самовлюбен тъпанар, който си въобразява, че е Месия, е решил да играе игрички. Нима не разбираш, че един психопат манипулира медиите? Продължавайте в същия дух, отделяйте му

достатъчно внимание... за да повишите самочувствието му, за да му доставяте все по-голямо удоволствие. Той се опитва да ни заблуди, че изпълнява мисия, възложена му от Всевишния, но единствената му цел е да победи. Ала аз няма да го допусна, защото съм много по-добра от него. Този никаквец е само аматьор, на когото щастието временно се е усмихнало. Вече започва да греши и съм убедена, че до една седмица ще бъде в ареста.

— Надявам се да не се отметнете от думите си, лейтенант Далас — произнесе Надин с леден тон. — Обещавате ли пред нашата огромна аудитория, че скоро ще заловите убиеца?

— Да. В работата си съм се сблъсквала с много по-умни от него. В известен смисъл дори го съжалявам. Той е като тумор в организма на обществото, който може да бъде отстранен чрез операция.

Тя се обърна и се отдалечи с гордо вдигната глава.

— Ще стане страхотен репортаж, Надин! — Операторът почти подскачаше от възбуда. — Рейтингът ти ще хвъркне до небето.

— Да... — разсеяно промълви репортерката, сетне добави: — Ето как свършва едно приятелство... — Овладея се и се обърна към колегата си: — Изпрати необработения материал в станцията. Репортажът ще бъде готов за излъчване в новинарската емисия в пет и половина.

Ив разчиташе на експедитивността на репортерката. Психопатът положително щеше да види репортажа. Реакцията му беше непредвидима, но засегнатото му самолюбие положително щеше да го подтикне към действие.

Ив знаеше, че самата тя ще бъде следващата му набелязана жертва.

Реши да се отбие в управлението и няколко часа да поработи в миниатюрната си канцелария. От колата си се обади вкъщи. Когато чу гласа на Рурк, учудено смръщи чело.

— Къде е Съмърсет?

— В стаята си.

— Какво, обиден ли е?

— Не, рисува. Твърди, че това отпускало нервите му. Откъде се обаждаш, лейтенант?

— От колата, на път за участъка. Пресконференцията току-що свърши.

— Известна ми е „любовта“ ти към нахалните репортери. Непременно ще гледам новините в пет и половина.

Ив потръпна, но изражението ѝ остана невъзмутимо.

— Не си струва, не се случи нищо особено. Хей, защо не си на работа? Не бива да изоставяш делата си заради мен.

— Всичко върви като по вода. Няколко дни мога да ръководя бизнеса и от къщи. Освен това с Иан се забавляваме с нашите играчки.

— Постигнахте ли някакъв резултат?

— Така мисля, но всичко става много бавно и изисква търпение.

— Ще се прибера след един-два часа и ще видя докъде сте стигнали.

— Добре. Мисля, че ще вечеряме пица.

— Ммм, чудесно. Искам моята да е с много гъби и аншоа.

Тя прекъсна връзката и вкара колата в подземния гараж на централното полицейско управление. Изруга, когато забеляза, че лейтенант Медавой от отдела по антитероризъм отново беше заел част от нейното пространство. Успя някак си да паркира и за отмъщение при излизането си от колата силно удари с вратата неговия автомобил.

Едва сега забеляза, че возилото е съвършено ново и се запита откъде хората от този отдел намират средства за подобен лукс.

Тя се качи на елеватора, забеляза, че остават петнайсет минути до началото на телевизионните новини и реши да си вземе кафе, да се заключи в канцеларията си и на спокойствие да наблюдава представлението, което беше разиграла.

Не остана разочарована. Импровизираната ѝ реч пред Надин беше много убедителна, на екрана лейтенант Далас изглеждаше разгневена, прекалено самоуверена и дори безразсъдна. Каза си, че престъпникът положително ще попадне в капана и се запита дали ще има време за още една чаша кафе, преди Уитни да я повика.

Още не беше отпила от димящата течност, когато вътрешният видеотелефон иззвъня и ѝ беше наредено да се яви при командира.

Мълчаливо изслуша упреците, които беше очаквала, сетне се съгласи, че е постъпила неразумно и прекалено емоционално.

— Няма ли да ми възразиш, лейтенант?

— Не, сър.

— Какво си намислила, Далас?

Ив побърза да смени тактиката, осъзнавайки, че е била прекалено покорна.

— Нищо, сър. Страхувам се, че това разследване подложи на изпитание личния ми живот. Избухнах безпричинно, но обещавам да не се повтори.

— Запомни обещанието си. А сега се обади на госпожица Фарст. Ще ѝ предложиш ново интервю и се надявам да овладееш нервите си.

Този път Ив действително се разгневи и промълви:

— Сър, засега предпочитам да избягвам представителите на медиите. Мисля, че...

— Това не беше молба, а заповед, лейтенант. Щом забърка кашата, сама ще си я сърбаш. Обади се незабавно.

Младата жена стисна зъби и кимна.

През следващия час се опита да охлади гнева си, като се залови с писмената си работа; когато и това не помогна, позвъни в служебния сервиз и направи механиците на бърз и коприва, задето още не бяха поправили автопилотното устройство на колата ѝ. След като се поуспокои, съчини послание до Надин с предложение за друго интервю и побърза да го изпрати по електронната поща, преди да се е разколебала.

През цялото време беше нащрек и очакваше видеотелефонът ѝ да иззвъни. Искаше ѝ се престъпникът да се свърже по-бързо с нея, защото в бързината си той можеше да допусне фатална грешка.

Питаше се кой ли е той. Всички данни говореха, че е социопат, садист и егоист. И все пак понякога го съжаляваше.

„Гатанки и религия...“ — каза си тя и реши, че съчетанието не е толкова необичайно. За самата нея религията беше загадка. Не можеше да приеме, че трябва да вярва в нещо само защото ѝ го внушаваха и защото я заплашваха вечно да гори в ада, ако не се подчини.

Познаваше различните религиозни учения, които я караха да се чувства объркана и смутена. Защитниците на всяка религия твърдяха, че са прави, че само тяхното учение е истинско, и през вековете бяха водили безброй кръвопролитни войни, за да го докажат.

Ив сви рамене и взе една от трите статуетки на Мадоната, които бяха на бюрото ѝ. Беше прекарала детството си в държавен приют, а законите забраняваха сирачетата да получават религиозно образование. Различни църковни групи упорито се мъчеха да променят този закон,

но засега не бяха постигнали никакъв успех. Ив смяташе, че и без тяхната помощ се е справила добре. Сама беше изградила представата си за доброто и за злото, за реда и хаоса, за престъплението и наказанието.

И все пак се предполагаше, че религията напътства и утешава. Ив погледна към купчината дискове, които беше събрала при проучването си върху католицизма. Тази религия си оставаше загадка за нея, но може би точно това беше целта — мистерията да остане неразгадана и скрита под външния блясък и великолепие. А ритуалите на католическата църква бяха изключително зрелищни.

Ив огледа статуетката, която държеше. Рурк я беше нарекъл СДМ, все едно, че говореше за своя приятелка, за близък човек, с когото можеш да споделиш тревогите си. Представяше си как някой си казва: „Не успявам да намеря разрешение на проблема. Ще попитам СДМ“.

Но едновременно тя беше най-святата жена, жената, която трябваше да послужи за пример. Тя беше девицата, призвана да роди божия син и да го види да умира на кръста заради човешките грехове.

А сега някакъв умопобъркан оскверняваше образа ѝ, като я правеше свидетелка на зверствата, причинявани от едно човешко същество на друго.

Майката — това беше ключът към откриване на убиеца. Неговата майка или друга жена, която болното му съзнание оприличаваше със Светата Дева.

Ив не си спомняше майка си. Не я беше виждала дори в сънищата си, които не можеше да контролира. Нямаше спомени за глас, тананикащ приспивна песен, или извисил се в пристъп на гняв, нито за ръка, която я милва или раздражено ѝ удря плесница.

И все пак жена я беше носила девет месеца в утробата си, бе я дарила с живот. Но какво се беше случило после? Избягала ли бе или беше умряла, оставяйки Ив сама на света, за да бъде смазвана от бой и обезчестявана. Оставяйки я да трепери като изплашено животинче в студените и мръсни стаички и да очаква поредния побой и изнасилване.

Тя тръсна глава и си каза, че това сега няма значение. Важна беше средата, в която беше израснал престъпникът, която беше оформила характера му.

Ив Далас знаеше, че е постигнала всичко сама и че никой не ѝ е помагал със съвети.

Остави статуетката на бюрото и се загледа в спокойното ѝ, красиво лице.

— Използвал те е като „реквизит“ при ужасяващите си деяния — промърмори, — още един от многобройните му грехове. Трябва да му попреча да убие нова невинна жертва. Питам се дали няма да ми помогнеш... — Сепна се, когато осъзна, че говори на статуетката, позасмя се и прекара пръсти през косата си. Реши, че католиците са знаели как да изработват статуетките — докато усети, човек започваше да разговаря с каменните изображения като с живи хора... да отправя молитви...

Напомни си, че не с молитви ще залови психопата, а с усилена работа. Щеше да се прибере къщи, да вечеря и да се наспи добре, за да бъде бодра на следващия ден.

Слезе в гаража и забеляза, че колата на Медавой я няма. Върху предното ѝ стъкло не беше залепена бележка със заплашителен текст, което ѝ подсказа, че колегата ѝ не е видял вдлъбнатината във вратата на новото си возило.

Стъпките ѝ ехтяха в огромното помещение. Дочу вой на включен двигател и скърцане на гуми по асфалта. След секунда покрай нея премина автомобил, който се стрелна в нощта.

Ив разкодира ключалките и понечи да отвори вратата. Дочу зад себе си стъпки, рязко се извърна и приклепна с оръжие в ръка.

Човекът спря и вдигна ръце.

— Много си бърза. Поне съобщи правата ми.

Тя позна детектива от нейния отдел и побърза да прибере оръжието си.

— Извинявай, Бакстър.

— Май си прекалено изнервена, Далас.

— Човек може да очаква всичко в тези гаражи — не бива да се промъкваш незабелязано, защото някой ден ще си изпатиш.

— Какво говориш, та аз само бързах да се кача в колата си. — Той намигна и добави: — Имам среща с една страхотна сеньорита.

— Оле, Бакстър — промърмори Ив и раздражена от себе си, седна зад волана. Двигателят се включи едва при третия опит. Тя се

зарече на другата сутрин лично да отиде в сервиза и да убие първия попаднал ѝ механик.

Климатичната инсталация забръмча и в колата стана горещо като в пещ. Ив гневно ѝ нареди да се изключи и се примири със студа в купето.

След две пресечки се натъкна на задръстване на движението и тежко въздъхна. Известно време само барабанеше с пръсти по волана и съзерцаваше новото рекламno табло над театралния комплекс „Громли“, където се прожектираха дванайсет различни видеофилма. Ив наблюдаваше как два летящи мотоциклета се преследваха над Нови Лос Анджелис, после се сблъскаха и избухнаха в пламъци. Погледна към втория екран, на който красиви мъж и жена с оскъдно облекло се прегръщаха сред поляна, покрита с пролетни цветя. На следващия танцуваха три паяка, издокарани с цилиндри и фракове.

Тя натисна педала за газта и се придвижи няколко сантиметра напред, без да обръща внимание на останалите водачи, които гневно натискаха клаксоните и я обсипваха със сочни ругатни.

Младеж и девойка върху еърборд се стрелнаха над колоната от коли. Жената в автомобила, прилепен до колата на Ив, очевидно се беше примирила с дългото чакане. Включи музикалната уредба и започна фалшиво да припява в такт с оглушителната музика.

В небето се разнесе сирената на въздушен автобус, която прозвуча някак самодоволно. Ив се намръщи и си каза, че ако повече хора използваша обществения транспорт, нямаше да се стига до подобни задръствания.

Опитвайки се да прогони скуката, тя извади комуникатора си и се свърза с Пийбоди.

— Работното ти време свърши. Попаднах на улично задръстване и не знам кога ще се прибера у дома.

— Тук се носят слухове, че ще вечеряме пица.

— Приятна вечеря, но те предупреждавам, че ако все още си там, когато се прибера, ще те накарам подробно да ми докладваш какво си свършила през деня.

— Лейтенант, готова съм на всичко заради парче пица.

В този момент вниманието на Ив беше привлечено от две таксиметрови коли, които едновременно опитаха вертикално излитане. Броните им се удариха, после автомобилите се сблъскаха.

Ив поклати глава, смаяна от глупостта на водачите им. Возилата изгубиха височина и паднаха на улицата сред скърцане на изкривен метал.

— По дяволите!

— Какво има, Далас? Стори ми се, че чух трясък.

— Да, сблъскаха се двама тъпи таксиметрови шофьори. Сега изскочиха от таратайките си и се надпреварват да си крецят. Това със сигурност ще отрищи движението. — Тя присви очи, като забеляза как единият побойник измъкна от колата си железен прът. — Играта загрубя. Пийбоди, повикай два полицейски хеликоптера; съобщи на диспечера, че в момента се извършва нападение със смъртоносно оръжие на Десето авеню между Двайсет и пета и Двайсет и шеста улица. Кажи им да побързат, преди да е избухнал бунт. А пък аз ще дам на тези тъпанари урок по шофьорска етика.

— Лейтенант, по-добре е да изчакате подкреплението. Аз ще...

— Няма да стане. До гуша ми дойде от идиоти! — Тя изскочи навън, направи три крачки... и светът около нея се взриви.

Почувства как вълна от нагорещен въздух я блъсна като юмрук в гърба, повдигна я като парцалена кукла и я запрати напред. Тъпанчетата ѝ едва не се спускаха от оглушителната експлозия. Покрай главата ѝ профуча извито парче метал. Някой изпищя. Не ѝ се вярваше да е чула собствения си глас, тъй като изобщо не можеше да си поеме въздух.

Строполи се с главата напред върху предния капак на някаква кола, за миг съзря бледото, изплашено лице на шофьора, който беше зяпнал от изумление, сетне се изтъркаля на улицата и дочу пращането на костите си.

„Нещо гори, нещо гори“ — помисли си, но не разбираше точно какво... плът... кожа... гориво... О, господи! Повдигна ръце, отблъсна се, успя да вдигне глава.

Наоколо хората изоставяха колите си като плъхове, които бягат от обречен кораб. Някой я настъпи, но тя почти не усети болка. Полицейските хеликоптери се появиха и осветиха улицата, пилотите отправяха предупреждения към панически бягащите шофьори.

Очите на Ив бяха заслепени от пламъците, които обгръщаха колата ѝ. Тя се опита да поеме въздух, прошепна „По дяволите!“ и припадна.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк си проби път измежду тълпите хора и спрелите линейки. Над улицата кръжаха хеликоптери и прожекторите им осветяваха ужасяващата картина. Разнасяше се вой на сирени и миризмата на кръв и на обгорена плът. Някакво дете неистово пищеше. Млада жена седеше на платното, осеяно с големи колкото юмрук парчета стъкло, и беззвучно плачеше.

Накъдето и да погледнеш, Рурк виждаше хора с лица, почернели от дим и с широко отворени очи, но от Ив нямаше и следа.

Той си каза, че не бива да чувства, да мисли, да си въобразява най-лошото.

Двамата с Макнаб бяха в кабинета на Ив, когато тя се свърза с Пийбоди. Рурк беше продължил работата си, като развеселено слушаше раздражения глас на съпругата си.

После беше дочул ужасяващата, наподобяваща на женски писък експлозия, която беше накарала комуникатора да подскочи в ръката на Пийбоди. Рурк не беше чакал дори секунда и бе изтичал при колата си, докато сътрудничката на Ив отчаяно се опитваше да се свърже с нея.

Беше изоставил автомобила си на една пресечка от местопроизшествието, но успяваше да се движи сравнително бързо, защото хората се отдръпваха, щом забележеха студената ярост в очите му.

Той отчаяно търсеше с поглед Ив, докато забележа колата на Ив или по-точно — останките ѝ. Автомобилът беше почти неузнаваем и бе покрит с дебел слой бяла пяна. Рурк усети, че сърцето му престана да бие.

Не знаеше колко време е стоял почти без да диша, треперещ от шока. После се отърси от вцепенението си и се спусна към колата, за да извади тялото на любимата си.

— По дяволите, вече ти казах, че кракът ми няма да стъпи в болница! Превържи раните ми и ми намери комуникатор, преди да съм изритала мършавия ти задник.

Рурк рязко се обърна, сякаш беше вълк, който е подушил женската. Ив седеше на стъпалото на камионетката на медицинския екип и тероризираше млад медик, който се опитваше да намаже с мехлем изгарянията по кожата ѝ.

Беше обгорена, от раните ѝ течеше кръв, но бе жива и дори имаше сили да командва.

Той не се приближи веднага до нея, а изчака ръцете му да престанат да треперят и сърцето му да възстанови нормалния си ритъм. Облекчението му подежда като силна напитка и за миг му се зави свят. Внезапно осъзна, че се усмихва при вида на Ив, която удари с лакът медика, който се готвеше да ѝ инжектира успокоително.

— Разкарай този боклук! Нали ти казах да ми намериш комуникатор!

— Върша си работата, лейтенант. По-добре е да ми се подчинявате и...

— Само това ми липсваше. Ако се оставя в ръцете ти, нищо чудно да ми надянат усмирителна риза и да ме затворят в стаичка с тапицирани стени.

— Трябва да постъпите в болница. Имате сътресение на мозъка и многобройни наранявания, получила сте контузии и изгаряния от втора степен... изпаднала сте в шок...

Ив го сграбчи за яката и изсъска:

— Обещавам, че и ти ще изпаднеш в шок, ако не ми донесеш комуникатор.

— Лейтенант, радвам се, че си в обичайната си форма.

Тя вдигна поглед и като видя Рурк, докосна почернялото си от дима лице.

— Здравей. Точно се опитвах да накарам този мухльо да ми донесе комуникатор, за да ти съобщя, че ще закъснея за вечеря.

— Досетих се, че ще закъснееш, когато чух експлозията. — Той приклепна и я огледа. На челото ѝ имаше дълбока рана, от която още течеше кръв, а ризата ѝ беше разкъсана и обгорена. Левият ѝ ръкав беше окървавен, панталоните ѝ се бяха превърнали в дрипи. — Скъпа, не искам да те обидя, но видът ти е ужасен.

— Щом този глупчо ме позакърпи, веднага ще... Хей, какво правиш! — Тя рязко подскочи и плесна медика през ръката, но той вече беше успял да я инжектира. — Какво беше това?

— Болкоуспокояващ препарат. Страхувам се, че като излезете от шока, ще изпитвате силни болки.

— Да му се не види! Болкоуспокояващите ми пречат да мисля, нали, Рурк? Знаеш, че от тях ми се замайва главата...

— Което те прави кротка и ми доставя удоволствие — прекъсна я той. Повдигна брадичката ѝ и попита: — Колко предани съпрузи виждаш в момента?

— Само един. Бъди спокоен, нямам сътресение на мозъка...

— Има, има — обади се медикът с бодър глас. — А разрезът на лявата ѝ ръка е дълъг двайсетина сантиметра и е замърсен. Не се безпокойте, господине, сега ще почистя раната и ще я зашия.

— Побързай — подкани го Ив. Беше започнала да трепери от студа и от шока, но не го осъзнаваше. — Трябва да повикам пожарната и сапъорския отряд. За бога, къде се губи Пийбоди... по дяволите, започва се... чувствам езика си надебелял... — Тя с усилие държеше главата си изправена. Напуши я смях и едва се въздържа да не се изкикоти. — Не е ли по-добре вместо инжекция да ми бяха дали няколко глътки бърбън?

— Прекалено е скъп, освен това не го харесваш. — Рурк седна до нея и заоглежда нараняванията ѝ.

— Не харесвам и опиатите. Карат ме да се чувствам особено. — Тя се втренчи в медика, който прокара специалното устройство над дълбокия разрез и раната като по чудо се затвори. — Моля те, не им позволявай да ме закарат в болницата. Да знаеш, че ще побеснея от гняв.

Той се огледа, но не видя любимото ѝ кожено яке и си каза, че трябва да ѝ купи друго. Свали сакото си, наметна я и промълви:

— Скъпа, след една-две минути няма да осъзнаваш какво правя с теб или къде ще те отведе.

Ив почувства замайване, а тялото ѝ сякаш беше леко като перце. Като в просъница проговори:

— Да, но ще разбера, когато се свестя. А, ето я и Пийбоди... а това е Макнаб. Нали са хубава двойка?

— Великолепни са. Хайде, позволи на добрия чичо доктор да бинтова главата ти.

— Дадено. Здравсти, Пийбоди. Навярно с Макнаб сте тръгнали да се позабавлявате...

— Инжектираха ѝ болкоуспокояващо — обясни Рурк. — Транквилантите винаги ѝ действат по този начин.

— Тежко ли сте ранена? — Пийбоди, която беше пребледняла и изплашена, коленичи до Ив. — Лейтенант, зле ли сте?

— Нищо ми няма. — Ив махна с ръка и отново удари многострадалния медик. — Имам само няколко незначителни наранявания. Божичко, как полетях! Честно да ви кажа, докато си във въздуха е адски приятно, но приземяването е гадно. Бам! — Тя демонстрира падането, като понечи да удари бедрото си, но не го улучи и юмрукът ѝ попадна право в чатала на медика. — Извинявай! — възкликна тя, докато младежът се превиваше от болка. — Хей, Пийбоди, в какво състояние е колата ми?

— Готова е за автомобилното гробище.

— Да му се не види! Е... лека нощ. — Тя се сгуши в обятията на Рурк и въздъхна.

Медикът най-сетне успя да си поеме въздух, изправи се на крака и заяви:

— Нищо повече не мога да направя за нея. Сега е в ръцете ви.

— Точно така. Хайде, скъпа, да си вървим.

— Оставихте ли ми парче пица? Не, не искам да ме носиш... срамота е... мога да ходя.

— Разбира се. — Той я вдигна на ръце.

— Видя ли, че мога? — Ив отпусна натежалата си глава на рамото му. — Ммм, как ухаеш. — Сгуши се до гърдите му като кученце и прошепна: — Нали е много сладък? И изцяло е мой. Само мой. Вкъщи ли отиваме?

— Да. — Рурк не спомена, че по пътя ще се отбият в най-близката болница.

— Пийбоди трябваше да остане... да остане за... Ах, сетих се. Хвани мръсниците, дето бяха поставили бомбата и ги накарай да изпеят всичко, Пийбоди.

— Не се безпокойте, лейтенант. Утре сутринта ще имате подробен доклад.

— Искам го още тази вечер... толкова е рано... още не се е стъмнило...

— Подготви го за утре — промълви Рурк, сетне се обърна към Макнаб: — Съобщи ми всички подробности.

— Непременно. — Младежът го изчака да се отдалечи, с Ив в прегръдките му, после се обърна да разгледа колата. — Тръпки ме побиват, като си помисля какво щеше да се случи с лейтенанта, ако беше вътре...

— За щастие беше излязла — сопна се Пийбоди. — Да се залавяме за работа.

Когато Ив се събуди, наоколо цареше тишина. Тя смътно си спомняше, че няколко души с бели престилки бяха опипвали крайниците ѝ и бяха прикрепвали към тялото ѝ различни устройства. Спомняше си още, че ги беше наругала... Затова се събуди обзета от паника и гняв. Първата ѝ мисъл беше, че за нищо на света няма да остане в болницата.

Седна в леглото и усети, че ѝ се зави свят. Ала изпита неопишуемо облекчение, когато установи, че е в спалнята си.

— Къде отиваш, лейтенант? — Рурк стана от канапето, откъдето едновременно можеше да следи информацията на монитора и да наблюдава спящата си съпруга.

Ив не легна отново, въпреки че ѝ се искаше. Въпрос на чест беше да му покаже, че не е някаква мекушава жена.

— Искан ми се да избягам от теб, защото въпреки изричното ми настояване, снощи ме заведе в болницата.

— Моля да ме извиниш. Имам навик, след като жена ми е била ранена при експлозия, да се отбивам в болницата. — Приседна на ръба на леглото и без да откъсва поглед от лицето ѝ, вдигна три пръста. — Колко са тук? Колко пръста виждаш?

Ив си спомни, че през нощта няколко пъти се беше събуждала, а той ѝ задаваше същия въпрос.

— Колко пъти ще ме питаш?

— Вече ми стана навик, от който трудно ще се отърва. Хайде, кажи колко пръста виждаш.

— Трийсет и шест. — Тя леко се усмихна, като забеляза разтревоженото му изражение. — Добре де, само три са. Престани да се правиш на шут. Още съм ти сърдита.

— Съкрушен съм. — Ив понечи да стане, но той я хвана за рамото. — По-добре легни.

— Хей, да не си ме объркал с някой кокер шпаньол?

— Всъщност забелязвам известна прилика в очите. Ив, трябва да останеш в леглото поне до обяд.

— Нямам намерение да...

— Слушай, знаеш, че мога да те принудя. — Той протегна ръка и повдигна брадичката ѝ. — Тогава ще се почувстваш унижена и ще ме намразиш. Помисли си — гордостта ти няма да бъде наранена, ако останеш в леглото още няколко часа.

Ив преценяващо го изгледа и погледът му ѝ подсказа, че Рурк със сигурност ще изпълни закана си. Освен това самата тя още не беше възвърнала силите си.

— Съгласна съм, но при условие, че изпия чаша кафе.

Той я погали по страната и промълви:

— Твоите желания са закон за мен. — Наведе се, леко я целуна по челото, сетне внезапно я притисна до гърдите си, опитвайки се да прогони мисълта, че най-скъпото му същество е могло да загине. — Боже мой!

Тя беше трогната от този неочакван изблик на чувства.

— Добре съм. Не се безпокой — прошепна му. — Добре съм.

Рурк мислеше, че през безсънната нощ е овладял страха и ужаса си от случилото се, но сега усети, че отново го завладяват. Притисна още по-силно Ив към себе си, сякаш искаше да се увери, че е невредима.

— Дочух експлозията по комуникатора на Пийбоди — заобяснява той и притисна страната си до нейната. — Струваше ми се, че са изминали часове, докато се добера до местопроизшествието и докато се ориентирам в суматохата. Бях заобиколен от окървавени хора, под краката ми хрущяха стъкла, димът влизаше в очите ми. После чух как командваш медика и се почувствах като възкръснал. — Нежно я целуна и добави: — Сега ще ти поднеса кафето.

Ив огледа ръцете си и забеляза, че медикът е свършил добра работа — драскотините и раните бяха почти зараснали под въздействието на новите препарати, наричани „чудо на медицината“.

— Никой преди теб не ме е обичал — прошепна тя на Рурк, който донесе чаша кафе и отново седна на леглото. — Мислех си, че никога не ще свикна с любовта ти... а може би до края на живота ми тя ще бъде загадка за мен, но разбрах, че не мога без нея. — Хвана ръката

му и продължи: — След експлозията първата ми мисъл беше да ти съобщя, че съм невредима — затова настоявах медикът да ми намери комуникатор.

Той целуна ръката ѝ и заяви:

— Ето че го направихме.

— За какво говориш?

— С теб станахме едно цяло.

Ив се поусмихна.

— Така е. Как се чувстваме сега?

— Добре. Лекарят препоръча да пиеш бульон, но ми се струва, че организмите ни се нуждаят от истинска храна.

— Мисля, че бих могла да изям живо теле.

— Съмнявам се, че ще успея да ти го осигуря, но ще проверя какво има в хладилника.

Докато разрязваше омлета с гъби, приготвен с истински яйца, Ив си каза, че не е толкова лошо да се грижат за теб, особено когато ти поднасяха закуска в леглото. Изяде и една канелена кифличка и доволно въздъхна.

— Сега наистина съм добре.

Рурк си взе една от огромните малини в кристалната купичка и отбеляза:

— Действително изглеждаш добре, като се има предвид какво си преживяла. Между другото, имаш ли представа как и кога са успели да поставят бомба в колата ти?

— Имам известни предположения, но... — Тя леко се намръщи, когато на вратата се почука.

— Сигурно е Пийбоди. Тя е олицетворение на точността.

Рурк отиде да отвори.

— Как е тя? — прошепна му Пийбоди. — Мислех, че ще я задържат в болницата.

— Искаха да го сторят, но тогава тя щеше да убие мен.

— Престанете да си шушукате — извика Ив. — Полицай, очаквам рапорта ти.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди прекрачи прага и се ухили до уши. Жената с червена копринена нощница, облеганата върху пухени възглавници в огромното легло, с поднос и изящен порцеланов сервиз на скута ѝ, изобщо не приличаше на Ив Далас с протърканото кожено

яке. — Вие... вие сте като актриса от някой стар филм... като Бети Крофорд.

— Сигурно имаш предвид Бети Дейвис — подсказа ѝ Рурк и се изкашля, за да прикрие напушилия го смях. — Или Джоун Крофорд.

— Все едно. Изглеждате страхотно, лейтенант.

Този път Ив наистина се разгневи, седна в леглото и се сопна:

— Не съм поискала рапорт за външния ми вид, полицай.

— Още не се е оправила след шока — побърза да се намеси Рурк. — Искаш ли кафе, Пийбоди? Закусвала ли си?

— Да, но... — Очите ѝ светнаха. — Не мога да повярвам — та това са малини!

— Току-що са набрани. Наблизо имам парник. Заповядай, вземи си.

— След като престанете да си разменяте любезности, може би сътрудничката ми ще ми отдели малко време, за да поговорим за... например за взривни устройства.

— Нося рапортите на „метачите“ и на сапъорите. — Пийбоди седна на ръба на леглото, като подръпна идеално изгладените си панталони. — Много благодаря — обърна се тя към Рурк, който ѝ подаде поднос с чаша кафе и купичка с малини. Пийбоди си взе от ароматните плодове и въздъхна. — Когато бях малка, родителите ми отглеждаха малини. Сега имам чувството, че съм се върнала в миналото.

— Опитай се да останеш в настоящето — сръза я Ив.

— Слушам, лейтенант. Аз... — На вратата се почука три пъти. — Сигурно е Макнаб.

Младежът надникна през откренатата врата и заяви:

— Наоколо е чисто, няма бомба. Господи, това се каза спалня! Нима долавям аромата на кафе? Хей, лейтенантът изглежда добре... Какви са тези плодове?

Той прекоси помещението, следван по петите от котарака Галахад, после двамата се разположиха на леглото, Ив смаяно зяпна, сетне процеди:

— Чувствай се като у дома си, Макнаб.

— Благодаря. — Младежът с взе от малините и отбеляза: — Видът ви е добър, лейтенант.

— Ако някой не ми рапортува по възложените задачи, видът му ще пострада — кисело заяви Ив. — Ти започни, Пийбоди, и престани да се държиш като слабоумна.

— Слушам, лейтенант. Взривното устройство е било саморъчно изработено и то от специалист. Обсегът му на действие е бил малък, поради което колата е била унищожена, но експлозията е причинила сравнително малко щети в района наоколо. Останалите превозни средства са пострадали само защото вашият автомобил се е намирал в непосредствена близост до тях.

— Има ли човешки жертви?

— Не, за щастие. Двайсет души са ранени, но само трима от тях са с опасност за живота. Останалите вече са изписани от болницата. Вие сте получила сериозни наранявания, защото сте била незащитена по време на експлозията.

Ив си спомни за младежа и девойката, които миг преди взрива бяха преминали покрай нея и изтръпна при мисълта какво е могло да им се случи.

— Как е била взривена бомбата? Използван ли е часовников механизъм?

— Нека аз да обясня — обади се Макнаб и разсеяно погали котарака. — Престъпникът е предпочел стандартния начин за взривяване на автомобил. Ако бомбата е била с часовников механизъм... тази сутрин нямаше да похапвате малини, лейтенант. Взривното устройство е било свързано със системата за запалване и би трябвало да избухне, когато включите двигателя. За щастие вие карате... или по-точно карахте едно недоразумение на автомобилната индустрия — нито една система във вашата бивша кола не работеше както трябва. Обзалагам се, че и вчера двигателят не се е включил веднага.

— Позна — запали едва при третия опит.

— Ясно. — Младежът си взе още една малина. — От този момент нататък бомбата е могла да избухне всеки момент... при попадане на колата на дупка в асфалта или при рязко спиране...

— Спомням си, че затръсвах вратата — промълви Ив. — Онези шофьори ме вбесиха, тогава изскочиха от колата и блъснах вратата.

— Вероятно това е предизвикало експлозията. Лично огледах останките от колата и се убедих, че бомбата е била направена от

специалист, който е използвал най-качествените материали.

Ив въздъхна.

— Излиза, че дължа живота си на ограничения бюджет на нашия отдел и на механиците от сервиза, дето ги мързи да си помръднат задниците.

— Много точно се изразихте. — Макнаб я потупа по ръката. — Ако карахте лъскаво возило като на момчетата от отдела за антитероризъм, щяхте да се взривите още в гаража на полицейското управление.

— По дяволите, как престъпникът е влязъл в гаража?

— Позволете да обясня — през зъби процеди Пийбоди и хвърли гневен поглед към колегата си. Макнаб не само рапортуваше, без да спазва дължимото уважение към лейтенанта, но се опитваше да изझे и нейните функции. — Командирът ми разреши да направя копие от записите на охранителните камери.

— Носиш ли диска?

— Да. — Пийбоди самодоволно посочи чантата си. — На сигурно място е.

— Предлагам да го... По дяволите! — възкликна Ив, когато на вратата отново се почука. — Влез! — извика и едва чуто добави: — Май ще трябва да продаваме билети на желаещите да посетят спалнята ми.

— Далас! — Надин се втурна през вратата и едва не скочи върху леглото. Очите ѝ, които не пропускаха нито една любопитна подробност, сега бяха замъглени от сълзи. — Слава богу, че си жива и здрава. Буквално се поболях от тревога. Нито един от източниците ми не знаеше какво е истинското ти състояние. Обаждах се тук сто пъти, но Съмърсет все казваше, че почиваш. Затова реших да проверя как си.

— Сама виждаш, че се чувствам отлично, дори съм поканила гости на закуска. — Поднесе ѝ купичката с малини, която Макнаб беше преполовил, и попита: — Гладна ли си?

Надин притисна длан към потрепващите си устни и възкликна:

— Вината е изцяло моя! Щяла си да загинеш заради онова, което сторих!

— Слушай, Надин...

— Ясно е като бял ден какво се е случило — прекъсна я репортерката. — Излъчихме моето интервю с теб, а само след няколко

часа колата ти е била взривена. Престъпникът е искал да те отстрани, защото е гледал репортажа...

— Точно това исках — спокойно отговори Ив. Не беше очаквала подобен истеричен изблик от репортерката. — Нарочно ти наговорих всичко, исках убиецът да предприеме следващата си стъпка и да набележи мен като поредната си жертва.

— Какво искаш да кажеш? — Надин вдигна ръка и помълча, докато овладя гнева си. — Значи признаваш, че си ме използвала!

— Услуга за услуга, Надин. Бих казала, че взаимно сме се използвали.

Репортерката отстъпи крачка назад, очите ѝ бяха като разпалени въглени, беше пребледняла като платно.

— Мръсница! Мръсно, гадно ченге!

— Почакай. — Ив уморено потърка очите си. — Почакай — повтори, преди репортерката да е напуснала стаята. — Моля да ни оставите насаме с Надин.

Пийбоди и Макнаб побързаха да излязат, но Рурк се приведе над леглото и процеди:

— Мисля, че ми дължиш обяснение, лейтенант.

Тя реши, че е най-добре да не казва нищо и го изпрати с поглед, докато той тихо затвори вратата след себе си.

— Няма да ме разбере — промълви, после се обърна към журналистката: — Надявам се, че поне ти ще проявиш разбиране.

— И още как, Далас. Решила си да ускориш разследването, като разиграеш цирк пред мен. Защо да не ме използваш, аз нямам никакви чувства! Аз съм една от многото малоумни журналистки, които четат новините.

— Не съм разигравала никакъв цирк. — Ив отмести подноса, каквито и да бяха лекарските съвети, нямаше намерение да се изтяга в леглото, докато спори с Надин. — Изразих пред камерата онова, което чувствах и което при нормални обстоятелства не бих споделила с никого.

Отметна завивките и се изправи, но установи, че краката ѝ се подкосяват. За да запази достойнството си, приседна на ръба на леглото.

— Действах импулсивно. Не, не се опитвам да се оправдая. Знаех какво правя и как ще реагираш. Но запомни, че това нямаше да

се случи, ако не ме беше преследвала.

— Такава ми е работата.

— А моята работа е да заловя този психопат. От мен зависи дали ще има нови жертви, между които може да бъде и Рурк. Затова съм готова на всичко, дори да използвам една стара приятелка.

— Можеше да ми се довериш.

— Вярно е, но не го сторих. — Усещаше мъчително главоболие — навярно ефектът от лекарствата преминаваше. Каза си, че предпочита болката пред упойващите средства. — Сега ще ти издам една тайна и хич няма да ме е грижа, ако я съобщиш на целия свят. Страхувам се. — За миг закри лицето си с длани, сетне продължи: — Страхувам се до смърт, защото знам, че за убиеца другите жертви са като... пластове. Той преминава през тях, за да достигне до сърцевината, до Рурк.

Очите на Надин се разшириха от смайване. Никога не беше виждала Ив толкова уязвима. Но жената, която седеше на леглото и беше закрила лицето си с длани, не беше лейтенант Далас от нюйоркската полиция, а само едно изплашено и безпомощно същество.

— Затова си искала да отвлечеш вниманието му, да го накараш да преследва теб — промълви тя.

— Точно така.

Надин усети, че гневът ѝ се стопява. Седна до Ив и я прегърна.

— Вече не ти се сърдя. Разбрах защо си го направила. Искане ми се да не бях толкова ревнива. Знаеш ли, завиждам ти. Имала съм много любовници, но никога не съм попадала на мъж като Рурк, не съм била истински влюбена.

— Навярно любовта не бива да се търси. Тя сама те намира, сграбчва те за гърлото и те прави безпомощен. — Потърка очите си и въздъхна. — Признавам, че постъпих лошо с теб и моля да ме извиниш.

— Божичко, сигурно имаш сътресение на мозъка, щом ми се извиняваш.

— Тъй като сме сами и няма кой да ме чуе, а ти проявяваш съчувствие към мен, ще ти доверя, че се чувствам ужасно.

— Връщай се в леглото.

— Не мога. — Тя раздвижи схванатите си рамене. — Престъпникът все още е две крачки пред мен, но ще го настигна. — Внезапно ѝ хрумна нещо и тя се втрени в Надин. — Питам се как ще реагира, ако една прочута репортерка обяви по телевизията, че нараняванията на лейтенант Далас са сериозни, поради което ще бъде лекувана в дома си и че разследването ще се забави с няколко дни.

— Нима искаш да излъжа обществеността? — Надин повдигна вежди.

— Наистина съм сериозно контузена и лекарите искаха да остана в болницата, но аз се възпротивих. Освен това сама можеш да се убедиш, че се възстановявам в дома си.

— Ами какво ще кажеш за забавянето от няколко дни?

— Имам чувството, че съм затворена тук дни наред. Слушай, така ще спечеля време. Психопатът ще изчака да се изправя на крака, за да предприеме следващата си стъпка. Скучно му е да играе сам, иска да има противник... Не който и да е противник, а мен. Знае, че не мога да се включа в играта, ако съм на легло.

— Ще го направя. — Репортерката стана и изгледа Ив. — Няма да се изненадам, ако Рурк се погрижи през следващите дни да те задържи на легло. — Преметна чантата си през рамо и добави: — Все пак се радвам, че не си мъртва.

— Аз също.

Когато Надин си отиде, Ив успя да стане и олюлявайки се отиде в банята. Подпря двете си ръце на стената под душа и поиска водата да бъде с температура четирийсет градуса. Горещият душ ѝ подейства добре, а след като се облече се почувства почти нормално.

Ала щом влезе в кабинета си и забеляза студеното изражение на Рурк, ѝ се прииска да се пъхне обратно в леглото.

— Мислех да легна тук, на специалния стол за отдих. Усещам се прекрасно — побърза да добави, когато той продължи да мълчи. — Май си бил прав, задето снощи си ме завел в болницата. Много съм ти благодарна...

— Нима си въобразяваш, че ще укротиш гнева ми с подмазване?

— Струваше си да опитам — поусмихна се тя, сетне лицето ѝ стана сериозно. — Слушай, наистина съм добре и трябва да свърша нещо.

— Щом си си наумила, ще го направиш, нали? И аз имам доста работа. — Тръгна към вратата, но внезапно се обърна и добави: — Уведоми ме, когато имаш свободно време, лейтенант, за да обсъдим някои лични въпроси.

— По дяволите! — въздъхна Ив, когато той затвори вратата, свързваща кабинетите им.

— Никога не съм виждал толкова разгневен човек — отбеляза Макнаб, — но той умело прикрива гнева си и това е още по-страшно... чак тръпки ме побиват.

— Престани да дърдориш празни приказки. Дай ми диска със записите на охраняващите камери от гаража. — Тя седна зад бюрото. — Пийбоди, ще започнем със записа след шестнайсет часа, когато пристигнах в участъка. — Опита се да забрави проблемите с Рурк и се съсредоточи върху изображенията на монитора. — Интересуват ме вратите — все през някоя е влязъл.

Известно време наблюдаваха как влизат и излизат камионетки и автомобили. Всеки път лампичката на камерата над вратата светваше в зелено — знак, че на превозното средство е разрешен достъпът или излизането от гаража.

— Това едва ли е представлявало проблем за нашия човек, нали, Макнаб? Той очевидно разбира от електроника и спокойно би могъл да се промъкне покрай скенера.

— Грешите, лейтенант, не е толкова лесно. След като по време на Гражданските войни много обществени сгради били разрушени от бомби, на входа на всички правителствени здания са били инсталирани съвременни системи за сигурност. Въпреки ограничения бюджет, те се поддържат добре и се модернизират два пъти годишно в изпълнение на федералните разпоредби. Специализирана комисия от дроиди редовно прави внезапни проверки.

— Попитах те дали той би могъл да се промъкне незабелязано.

— Да, въпреки че е много, много трудно и изключително рисковано. Ако алармата се включи, всички врати автоматично се затварят и нашият човек би се озовал в капан.

— Репортажът на Надин го е разгневил и той е забравил всякаква предпазливост. — Ив се облегна назад. — Готов е бил да рискува... и е успял. Влязъл е в полицейския гараж, поставил е бомбата и се е измъкнал. Това е единственото място, където би могъл да се добере до

колата ми. Компютър, покажи участък АБ, второ ниво. Ето я — съвсем невредима.

— Ако знаете как изглежда сега... — Пийбоди едва се сдържа да не потръпне. — Докараха я, за да бъде разгледана от специалния екип. Подаде съм молба за нов автомобил.

— Навярно ще ѝ завинтят няколко болта и отново ще ми я зачислят — заяви Ив, която тайничко си мечтаеше това да стане. — Бюрократите непрекъснато... почакай, какво е това?

Компютърът услужливо я осведоми, че превозното средство се нарича турбо камионетка, модел „Джетстрийм“, произведен през 2056.

— Стопкадър! Погледни. — Ив направи знак на Пийбоди да се приближи. — Стъклата са тъмни, което е забранено. Виж регистрационните табелки — та те са на такси, за бога! Това е нашият човек!

— Браво, лейтенант — одобрително каза Макнаб, натисна няколко клавиша и направи разпечатка на изображението на монитора. — Ще проверя от каква кола са откраднати табелките с регистрационния номер.

— Да видим какво ще направи — промърмори Ив. — Компютър, продължавай. — Видяха как камионетката бавно обиколи из първото ниво, после се изкачи на второто и спря точно зад колата ѝ. — Пипнахме го. Знаех си, че ще стане непредпазлив и ще допусне грешка.

Вратата на камионетката се отвори. Отвътре слезе човек с дълго палто, шапката му беше нахлупена почти до носа.

— Мръсникът носи палто на квартален полицай, шапката също е униформена... но обувките не са. Нито едно ченге не ходи с маратонки. По дяволите, лицето му не се вижда, защото носи черни очила.

Внезапно непознатият се обърна и погледна право в камерата. Ив забеляза, че кожата му е много бяла. След миг престъпникът извади нещо, наподобяващо на тънък жезъл, насочи го към камерата и изображението на монитора беше заменено от хаотично преплитащи се цветове.

— Майната му! Заглуши сигнала! По дяволите, какво беше това в ръката му? Компютър, върни кадъра.

— Никога не съм виждал такъв заглушител. — Макнаб с възхищение се взираше в монитора. — Дълъг е не повече от петнайсет сантиметра и е с дебелина на щека. Рурк непременно трябва да го види.

— По-късно ще му го покажем. — Тя нетърпеливо махна с ръка. — Вече знаем от коя раса е престъпникът, височината и телосложението му, както и модела на камионетката. Да видим как ще използваме информацията.

Продължи да се взира в монитора, сякаш искаше да види лицето под ниско нахлупената шапка; очите, скрити зад тъмните очила.

— Пийбоди, искам списък на притежателите на този модел камионетка. Макнаб, провери на кой таксиметров шофьор са били откраднати регистрационните табели. Ето какво ми хрумна: престъпникът е влязъл в гаража в 6:23, по-малко от час след излъчването на репортажа на Надин. Да предположим, че бомбата е била предварително изработена, но му е било необходимо време да я приспособи за монтиране в кола, да си състави план и да открие къде се намирам. Навярно му е трябвало време и да овладее пристъпа си на гняв. Колко ли време е останал в колата? — Тя доволно се усмихна и добави: — Обзалагам се, че той живее близо до полицейския участък. Тъй да се каже, ще работим в собствения ни заден двор.

Тя нареди на компютъра да продължи — искаше да провери за колко време престъпникът е поставил бомбата.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив не беше в настроение за нов семеен скандал, но реши, че ще е по-добре незабавно да се сдобри с Рурк. Необходими ѝ бяха неговите съвети, неговите контакти и познанията му за Ирландия, където тя трябваше да замине по настояване на командира.

Пийбоди и Макнаб бяха започнали да се карат като дългогодишни съпрузи, затова ги беше изпратила в различни райони на града. Надяваше се до обяд да има необходимата ѝ информация, тъй като двамата ѝ сътрудници се надпреварваха да докажат способностите си.

За миг спря пред вратата на Рурк, дълбоко си пое въздух, смело почука и влезе. Съпругът ѝ направи знак да почака и продължи разговора си с двете холограмни изображения:

— Засега не съм в състояние лично да посетя курорта, но се надявам да се справите с тези незначителни проблеми. Желанието ми е „Олимп“ да бъде открит на обявената дата. Ясно ли е?

Събеседниците му безмълвно кимнаха и той прекъсна връзката.

— Проблеми ли имаш? — попита Ив, когато холограмните изображения избледняха.

— Да, но са незначителни.

— Извинявай, че прекъсвам работата ти, но можеш ли да ми отделиш една минута. — Когато Рурк преднамерено погледна часовника си, тя побърза да добави: — Или две.

— С какво мога да ти бъда полезен, лейтенант?

— Мразя да ми говориш с такъв тон.

— Нима? Много жалко. — Той се облегна назад и преплете пръстите си. — Искаш ли да научиш какво мразя аз?

— Знам, че няма да пропуснеш да ме осведомиш, но в момента не разполагам с време. Изпратих Макнаб и Пийбоди да проверят важни улики; не мога да си покажа носа навън, защото чрез Надин разгласих, че съм ранена и се възстановявам вкъщи.

— Май вече си се специализирала да пускаш лъжливи слухове.

Тя гневно пъкна ръце в джобовете си.

— Предлагам да престанеш с недомлъвките и да изясним нещата. С интервюто, което дадох на Надин целях да оскърбя убиеца и да го предизвикам да насочи вниманието си към мен. Надявах се да спечеля време и да спася поредната му жертва. Планът ми се оказа успешен. Както очаквах, престъпникът е бил толкова разгневен, че е станал безразсъден, поради което вече имаме важна информация, за която преди двайсет и четири часа не можехме и да мечтаем.

Рурк мълчаливо я изслуша, сетне стана, отиде до прозореца и разсеяно натисна бутона за оцветяване на стъклото, за да пропусне повече светлина в помещението. Когато почувства, че се е овладял, заговори:

— Какво ти дава основание да ме мислиш за наивник или за кръгъл глупак? Защо реши, че ще бъда доволен да науча, че си се жертвала заради мен?

Ив си каза, че увъртанията няма да я доведат доникъде и заяви:

— Изобщо не те мисля за наивен и глупав. Когато реших да отклоня вниманието на убиеца към себе си, изобщо не съм разсъждавала каква ще бъде реакцията ти. Най-важното за мен е, че си жив и съм готова да понеса последствията от постъпката си.

— Не е трябвало да го правиш. Нямах право да ме защитаваш с риск за живота си. — Той се обърна и Ив видя, че сините му очи са потъмнели от гняв.

— Нима? — Тя се приближи до него. — Хайде, погледни ме в очите и кажи, че нямаше да постъпиш по същия начин, ако моят живот беше в опасност.

— Това е съвсем различно.

— Защо? — Тя вирна брадичката си и заби пръст в гърдите му. — Може би защото си мъж, така ли?

Рурк понечи да ѝ отговори. На езика му бяха какви ли не обидни думи, ала самоувереното ѝ изражение го накара гневно да стисне устни. Обърна се и се подпря с две ръце на бюрото, сетне промълви:

— Признавам, че имаш право, но все пак не мога да се съглася с теб.

— Тогава ще ти кажа още нещо, за да преглътнеш по-лесно горчивия хап. Обичам те и не мога да живея без теб. Вярно е, че не ти го казвам често и не умея да изразявам чувствата си, но това не ги

прави по-малко искрени. Съжалявам, ако в желанието си да те предпазя съм засегнала мъжкото ти самочувствие.

Рурк прокара пръсти през косата си, после се обърна към нея.

— Измислила си много хитър начин да сложиш край на спора.

— Така ли?

— Да, защото, ако започна да излагам аргументи в своя полза, ще заприличам на кръгъл глупак.

— Разсъждаваш логично. — Тя плахо му се усмихна. — Щом вече не ми се сърдиш, ще ми направиш ли една услуга?

— Не съм казал, че не ти се сърдя, само отказах да продължим спора. — Приседна на ръба на бюрото и добави: — Каква услуга искаш?

Ив му подаде един диск и мислено се поздрави за изхода от спора.

— Пусни го. На него е записано изображение, което ще видиш на монитора. Искам максимално да го увеличиш.

Рурк се подчини и се втренчи в екрана. Забеляза приспособлението в ръката на престъпника. Горната му част не се виждаше, но бутоните на дръжката му ясно се различаваха. На върха му проблясваше зелена светлинка.

— Това е заглушител — промълви той. — Много по-усъвършенстван и по-компактен от тези, които се предлагат на пазара. — Приведе се към екрана и продължи: — Наименованието на фирмата производител — ако изобщо го има — вероятно е изписано върху горната му част и е закрито от ръката. В един от моите отдели се разработва по-малък, но по-моцнен заглушител. Ще се поинтересувам дали проектът е в напреднал стадий.

Ив изумено възкликна:

— Нима произвеждате подобни устройства?

Той долови възмущението ѝ и леко се усмихна.

— „Рурк Индъстрийс“ изпълняват много правителствени поръчки... всъщност работят за правителствата на няколко страни. Министерството на отбраната се интересува от такива играчки и плаща много добре.

— Мислиш, че подобно устройство се разработва в един от твоите отдели. Бренън се е занимавал с комуникации. Твърде възможно е и неговите хора да са работели върху същото изобретение.

— Лесно ще разберем. Ще накарам мой шпионин да провери специалистите на Бренън.

— Какво, няма имаш и шпиони?

— О, те мразят да ги наричат така. Предпочитат да им казват събирачи на информация. Но този диск има ли снимка на мъжа в цял ръст?

— Върни на предишното изображение.

Той замислено смръщи чело, докато се взираше в снимката. Съдейки по височината на колите, прецени, че ръстът на непознатия е около един и шейсет.

— Не мога да преценя теглото му, понеже широкото палто прикрива фигурата му, но смятам, че е приблизително осемдесет килограма. Кожата му е много бяла, което подсказва, че ако изобщо работи, сигурно е чиновник. Не мога да преценя възрастта му, но стойката му е младежка. Забелязвам, че се усмихва. Ама че нахално копеле. Отгоре на всичко палтото му е отвратително безвкусно.

— Носи униформеното палто на полицай — сухо отбеляза Ив, — но не вярвам да е наш служител. Ченгетата не носят маратонки; освен това момчетата от отдела по електроника веднага щяха да заловят всеки квартален полицай, който има такава свръхмодерна апаратура. Подобно палто може да се купи на много места в Ню Йорк. — Тя замълча за секунда и добави: — Все пак ще проверим.

— Ами камионетката?

— Проверяваме всички притежатели на този модел. Ако нашият човек не я е откраднал, кръгът на заподозрените ще се стесни.

— Грещиш, Ив. Самият аз вероятно притежавам поне двацет такива камионетки, които обслужват различните ми отдели.

— Е, все пак е някаква следа.

Той нареди на компютъра да се изключи и се обърна към нея:

— Мислиш ли, че Пийбоди и Макнаб ще се справят с възложените им задачи, ако отсъстваш ден-два?

— Разбира се. Междувременно ще свърши отпуската на Фийни и ще го включа в екипа.

— От моргата ми се обадиха, че днес следобед мога да прибера трупа на Джени.

— Така ли?

— Искам да ме придружиш в Ирландия. Разбирам, че сега не е най-удобното време за теб, но моля да ми отделиш само два дни.

— Ами...

— Не мога да замина без теб — нетърпеливо заяви той. — Няма да замина сам. Не бих рискувал да бъда на другия край на света, ако престъпникът отново се опита да те убие. Искам да си до мен. Уредил съм всичко. Можем да тръгнем след час.

Ив се обърна и отиде до прозореца, за да прикрие усмивката си. Навярно би трябвало да му признае, че възнамеряваше да го помоли да замине с нея в Дъблин. Ала беше изкушена от възможността да изиграе ролята на покорна съпруга.

— Много ли държиш да те придружа?

— Да.

Тя се обърна и сдържано се усмихна.

— Тогава ще си приготвя багажа.

— Искам незабавно да получавам постъпващата информация. — Ив кръстосваше кабината на частния самолет на Рурк и се взираше в сериозното лице на Пийбоди на монитора на джобния си видеотелефон. — Изпращай кодираните сведения на адреса на дъблинския ни хотел.

— Открих, че в Ню Йорк има над двеста камионетки от този модел и с тъмни стъкла.

— Провери собствениците им. Всеки един без изключение. — Тя разсеяно приглади косата си и се замисли, защото не искаше да пропусне дори най-малката подробност. — Маратонките на нашия човек изглеждаха нови. Компютърът ще определи номера им. Провери всички магазини за обувки.

— Шегувате ли се?

— Ни най-малко. Провери всички продажби на тази марка маратонки през последните два... или по-добре три месеца. Може би ще имаме късмет.

— Радвам се, че още вярвате в чудеса, лейтенант.

— Важни са подробностите, Пийбоди. Не бива да се пропускат. След като получиш сведенията за продажбите на маратонките, ги съпостави с информацията от магазините за дрехи втора употреба и от

тези, които продават произведения на изкуството, включително статуетки на Дева Мария. Макнаб работи ли върху откриването на фирмата, производителка на заглушителя?

— Твърди, че се труди усърдно — заяви Пийбоди с леден тон. — Не се е обаждал повече от два часа. Предполагам, че разговаря с човека от института по електроника, с когото го свърза Рурк.

— Съобщи му, че също трябва да ми изпраща сведенията закодирани.

— Слушам, лейтенант. Мейвис се обажда вече няколко пъти. Съмърсет ѝ обясни, че си почиваш и че лекарят ти е забранил да приемаш посетители. Доктор Майра също се обади и изпрати цветя.

— Така ли? — Ив замълча, смаяна от неочакваното внимание на психиатърката. — Може би трябва да ѝ благодариш от мое име. По дяволите, омръзна ми да се преструвам на тежко болна. Онзи мръсник сигурно умира от радост, но скоро усмивката му ще помръкне. Връщам се след четирийсет и осем часа и искам да го заловим.

— Вече подготвям примката, лейтенант.

— Внимавай да не се удушиш с нея — предупреди я Ив и прекъсна връзката. Пъхна видеотелефона обратно в джоба си и погледна към Рурк, който по време на полета беше потънал в мисли и почти не обелваше дума. Тя се запита дали не е време да му съобщи, че вече се е свързала с дъблинската полиция и има уговорена среща с някоя си инспектор Фаръл.

Седна до съпруга си и забарабани с пръсти по коляното си.

— Слушай, ще ме разведеш ли из кръчмите, които си посещавал като млад?

Думите ѝ не го накарах да се усмихне, както се беше надявала, но все пак той извърна поглед към нея.

— Едва ли ще ти харесат.

— Може би не са особено привлекателни за туристите, но смятам, че е полезно да се запозная с твои приятели и познати.

— Трима от тях вече са мъртви.

— Слушай, Рурк...

Разгневен от собственото си поведение, той вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Права си, трябва да прогоня черните мисли. Ще те заведа в „Пени пиг“.

— В „Пени пиг“ ли? — любопитно попита тя. — Съпругата на Бренън спомена, че той е посещавал това заведение. Какво е то — бар ли?

— Кръчма. — Сега Рурк наистина се усмихна. — Обществен и културен център на раса, която директно минава от майчиното мляко на бира. Непременно трябва да видиш улица „Графтън“, където претърсвах джобовите на хората. Ще надникнем и в южния квартал с тесните му улички, където устройвах хазартни игри, докато пренесох подвижното си казино в задната стаичка на месарницата на Джими О’Нийл.

— Съчетавал си правенето на наденици с измама на невинни жертви, които не са подозирали, че от едната страна на заровете има тежест.

— Така е. Освен това се занимавах с контрабанда — доста рискована, но добре платена работа, която ми помогна да основа „Рурк Индъстрийс“. — Той се наведе и закопча предпазния ѝ колан. — Невероятно е, че след толкова „богат опит“ позволих на едно ченге да откридне сърцето ми и промених обичаите си.

— Само някои.

Рурк се засмя и се загледа през люка.

— Права си. Погледни... ето река Лифи, а мостовете са озарени от последните слънчеви лъчи. Ах, колко прекрасен е Дъблин вечер!

Докато пътуваха с лимузината през града, Ив си помисли, че възхищението на мъжа ѝ е оправдано. Очакваше улиците на Дъблин да бъдат изпълнени с шумни и нетърпеливи хора и не остана излъгана. Но за разлика от жителите на Ню Йорк, забързаните дъблинчани винаги бяха в добро настроение.

Вратите на сградите бяха украсени с колоритни елементи, извитите мостове придаваха странно очарование на града. Въпреки че беше средата на ноември, в саксиите на первазите на прозорците цъфтяха цветя.

Хотелът беше великолепна каменна постройка със сводести прозорци, напомнящи на замък. Докато прекосяваха огромното, разкошно обзаведено фоайе, Ив забеляза високия таван и тъмната ламперия. Веднага ги отведоха в апартамента им. Хора като Рурк не си правеха труда да се регистрират на рецепцията. Всичко беше подготвено за пристигането им. Апартаментът беше украсен с огромни

вази с цветя, на масата имаше кошница с плодове и бутилка от най-хубавото ирландско уиски. През сводестите прозорци проникваха червеникавозлатистите лъчи на залязващото слънце.

— Реших, че ще предпочетеш стая откъм улицата, за да се наслаждаваш на гледката — промълви Рурк.

— О, много ти благодаря. — Тя вече стоеше до прозореца, пъхнала ръце в задните джобове на панталоните си. — Всичко е толкова красиво... все едно, че гледам оживяла картина. Видя ли подвижните павилиони за храна? Всички до един са боядисани в ярки цветове, чадърите им са опънати и чисти. Дори канавките изглеждат като току-що почистени.

— В Ирландия все още раздават награди за образцово поддържано селище.

Ив се разсмя, а той продължи:

— За мнозина поддържането на чистотата и реда са въпрос на чест и опит да се запазят традициите. В провинцията още се срещат каменни сгради и тъмнозелени морави, къщички и колиби със сламени покриви. В дворовете се палят огънове, като се използва торф, отглеждат се цветя. Ирландците здраво са се вкопчили в обичаите си.

— Защо си напуснал тази прекрасна страна?

— Защото моите традиции не бяха толкова привлекателни и полесно можех да се откажа от тях. — Той измъкна от букета светложълтата маргарита и ѝ я подаде. — Ще взема душ, после ще те разведе из града.

Ив отново се обърна към прозореца и се запита какво ли още щеше да разбере до края на вечерта за човека, за когото се беше омъжила.

Рурк я отведе в квартали, които изобщо не бяха живописни. Това беше търбухът на Дъблин; пешеходците вървяха бързо, с приведени рамене и очите им се стрелкаха във всички посоки. Дочуваше се смях, в който се прокрадваха отчаяни нотки, някъде пицеше гладно бебе. Улиците воняха на загниващи боклуци, а в сенките на сградите се криеха измършавели котки.

Разминаха се с група момчета, най-голямото от които изглеждаше десетгодишно. Хлапетата вървяха престорено нехайно, но

Ив забеляза студените им, пресметливи очи. Хрумна ѝ, че ако носеше оръжието си, машинално би посегнала към него. Този квартал принадлежеше на уличните банди и момчетата имаха самочувствието на негови господари.

Един от хлапаците се блъсна в Рурк.

— Извинявай... — изрече, после грозно изпсува, защото младият мъж го сграбчи за яката.

— Не обичам някой да бърка в джобовете ми, момченце.

— Пусни ме! — Момчето замагна, но Рурк успя да избегне удара. — Гадно копеле, не съм ти откраднал нищо.

— Само защото си некадърен. Дори на шест бях по-сръчен от теб. — Разгърси момчето, сякаш повече се възмущаваше от несръчността му, отколкото от опита му за кражба. — Дори пиян турист би усетил, че го пребъркваш, пък и физиономията ти те издава. — Погледна изкривеното му от гняв лице и поклати глава. — От теб няма да излезе апаш; по-добре се специализирай в продажбата на крадени вещи.

— И таз хубава, Рурк, защо не му предадеш няколко урока по обирджийство?

Като чу думите на Ив момчето присви очи, престана да се съпротивлява и промълви:

— Тук се носят легенди за някой си Рурк, който живеел в коптор и натрупал състояние благодарение на сръчните си пръсти и смелостта си.

— Смел си, но не си сръчен.

— Досега съм се справял. — Хлапето се поотпусна и се усмихна. — Пък ако закъсам, винаги мога да надбягам всяко ченге.

Рурк се наведе и му прошепна:

— Това е съпругата ми, глупчо, и тя е ченге.

— Да му се не види и късметът!

— Много си точен. — Той извади от джоба си шепа монети и му ги подаде. — На твоето място ще задържа всичките. Приятелите ти избягаха като плъхове и не заслужават нито цент.

— Нямах намерение да разделям плячката с тях. — Монетите издрънчаха в джоба му. — Приятно ми беше да се запозная с вас, сър. — Погледна към Ив и кимна с изненадващо достойнство. —

Довиждане, госпожо. — Обърна се и побягна в мрака като подплашен заек.

— Колко му даде? — поинтересува се тя.

— Достатъчно, за да не го обидя. — Прегърна я през кръста и отново я поведе по улицата.

— Сигурно ти напомня на някого.

— Не. — Внезапно Рурк почувства, че му олеква на сърцето и искрено се разсмя. — Никога не са ме залавяли на местопрестъплението.

— Смятам, че това не е нещо, с което да се хвалиш. Мисля, че вече не си толкова умел.

— Нищо чудно. С възрастта човек загубва сръчността си. — Без да престава да се усмихва, той ѝ подаде значката, която незабелязано беше измъкнал от джоба ѝ.

Ив я сграбчи и се постара да не издаде възхищението си.

— Фукльо!

— Не можах да се сдържа, когато се усъмни в репутацията ми. Ето че стигнахме. — Огледа сградата и промълви: — „Пени пиг“... Не се е променила... само че отвън изглежда по-чиста.

— Може би собствениците искат да се включат в съревнованието за образцово поддържано селище.

Сградата изглеждаше съвсем обикновена. На витрината, предпазена от решетки, беше изрисувано бяло прасе с лукави очички. По первазите нямаше сандъчета с цветя, но прозорците и тротоарът бяха чисти.

Рурк отвори вратата и Ив усети как я лъхна топла вълна, усети миризмата на бира и тютюнев дим, дочу гласове и музика.

Залата беше дълга и тясна. Край старомодния дървен бар бяха насядали мъже. Другите посетители, включително жени и малки деца, седяха пред маси, отрупани с чаши. В дъното на залата имаше сепаре, в което един мъж свиреше на цигулка, а друг въртеше ръчката на малка кутия, от която се разнасяше игрива мелодия.

Високо на стената беше прикрепен телевизор, който работеше, но звукът му беше изключен. Някакъв клоун караше велосипед по пътеката между масите и непрекъснато падаше, но никой не му обръщаше внимание.

Барът се обслужваше от двама мъже, които пълнеха халби с бира и наливаха питиета. Когато Ив и Рурк влязоха, неколцина посетители погледнаха към тях, но разговорите не стихнаха.

Рурк позна единия барман, който беше негов връстник, въпреки че човекът беше доста напълнял. Докато чакаше да вземат поръчката му, той разсеяно вдигна ръка и потърка рамото на Ив. Радваше се, че го е придружила при това кратко пътуване в миналото.

— Една пинта „Гинес“ и чаша, ако обичате.

— Веднага, сър.

— Какво е това? — попита Ив.

— Типична ирландска напитка. Ако не ти хареса, ще ти поръчам „Харп“.

Ив присви очи срещу дима и промърмори:

— Не знаят ли, че тютюнопушенето е забранено на обществени места?

— Забраната не се отнася до ирландските кръчми.

Барманът донесе поръчката. Ив отпи от чашата си, докато Рурк извади още монети от джоба си. При първата глътка тя смръщи чело, а при втората поклати глава и промълви:

— Има вкус на... дъвка.

Рурк се изсмя, а барманът се ухили и възкликна:

— Значи сте американка. За първи път ли пиете „Гинес“?

— Да. — Тя се втренчи в чашата и разклати тъмнокафявата течност, върху която имаше дебел слой пяна.

— И сигурно за последен, а? — изкиска се барманът.

Тя отново отпи, за момент задържа бирата в устата си, преглътна и заяви:

— Напротив. Започва да ми харесва.

— Браво. — Барманът се усмихна още по-широко и побутна монетите обратно към Рурк. — Първото питие е от мен.

— Много си любезен, Брайън.

Човекът, който възхитено наблюдаваше Ив, рязко извърна поглед към Рурк.

— Познаваме ли се? Струва ми се, че съм ви виждал някъде, но не мога да си спомня къде.

— Не сме се виждали от петнайсетина години и може би си ме забравил, въпреки че едно време бяхме добри приятели. А пък аз

веднага те познах, Брайън Кели, макар да си понапълнял. — Рурк се усмихна и барманът се плесна по челото.

— Дявол те взел, трябва да заключим жените си. Рурк се е върнал! — Устните му се разтегнаха в широка усмивка и той заби юмрука си в челюстта на стария си приятел.

— Исусе Христе! — възкликна Рурк, успя да запази равновесие и тръсна глава, за да проясни съзнанието си.

— Левашки удар — отбеляза Ив и отпи от бирата си. — Приятелите ти са истински симпатяги, Рурк.

— Заслужил си го! — Брайън размаха пръст. — Навремето изчезна със стоте лири, дето бяха моят дял от продажбата на стоката.

Рурк спокойно избърса с опакото на дланта си кръвта от разсечената си устна. Посетителите, които за миг бяха замлъкнали, спокойно продължиха разговорите си, музикантите отново засвириха.

— Ако тогава се бях върнал с твоите сто лири, полицаите щяха да ме пипнат. — Рурк вдигна бутилката и разкваси наранените си устни. — Мислех, че съм ти ги изпратил.

— Изпратил си ги — друг път. Но една стотачка не може да развали истинското приятелство. — Брайън гръмко се разсмя, сграбчи Рурк за раменете и го целуна право в устата. — Добре дошъл, скапан негоднико! Хей, вие — махна той на музикантите. — Изсвирете „Старият скитник“ за стария ми приятел. Чух, че парата го биела и че можел да почерпи всички нас.

Клиентите нададоха одобрителни възгласи, музикантите засвириха бърза мелодия.

— Ще почерпя всички, Брай, ако отделиш няколко минути на мен и съпругата ми... в „капанчето“.

— Съпруга, а? — Той отново се изсмя, придърпа Ив към себе си и сърдечно я целуна. — Светата Дева да бди над всички ни! Ще ви отделя колкото време искате, защото сега аз съм собственик на заведението. Майкъл О’Туул, ела тук и помогни на Джони да обслужва бара. Искам да си поговоря с един стар приятел.

Натисна някакъв бутон под плота и вратата зад него се отвори.

„Капанчето“ беше тясна, слабо осветена стаичка, обзаведена само с маса и с няколко стола, която беше безупречно чиста и подът блестеше като огледало. През затворената врата приглушено долиташе музиката от залата.

— Значи действително сте омъжена за този негодник — обърна се Брайън към Ив и с въздишка се отпусна на стола.

— Да, омъжих се за него, защото падна на колене и ме помоли.

— Хубава женичка си избрал, момче. Стройна е, а очите ѝ са с цвета на най-хубавото ирландско уиски.

— И на мен ми харесва. — Рурк извади цигарите си и предложи на бармана.

— Американски, а? — Брайън с наслада притвори очи, когато дръпна от цигарата. — Тук още не се намират.

— Ще ти изпратя цял кашон, за да компенсирам стотачката, която ти дължа.

— А пък аз ще го продам за хилядарка — ухили се барманът. — Изпрати го, няма да ти откажа. Какво те води в „Пени пиг“? Чувам, че от време на време идваш по работа в Дъблин, но богатashi като теб не се отбиват в долнопробни кръчми.

— Грешеш, никога не съм се връщал. — Рурк го погледна право в очите. — Хората, които са ти го казали, сигурно са видели призрак.

— Аха — кимна Брайън и му намигна в знак, че го разбира. — По улиците е пълно с призраци. Но ето те сега — дошъл си с хубавата си жена.

— Трябваше да дойда. Научи ли какво се е случило с Томи Бренън и с другите двама?

— Убили са ги. — Брайън наля уиски от бутилката, която беше донесъл от бара. — Години наред Томи се отбиваше да ме види. Не идваше често, но винаги се забавлявахме отлично. Веднъж го видях да върви по улица „Графтън“ с жена си и с децата. И той ме забеляза, но не се спря да поговорим. Явно се срамуваше от мен и не искаше семейството му да разбере за миналото му. — Той вдигна чашата си. — А пък Шон беше истински чешит. Пишеше ми, че има страхотни работи в Ню Йорк и обещаваше да се върне, щом спечели един куп пари. Умееше да лъже нашият Шон. — Той вдигна тост за стария си приятел.

— Докарах тялото на Джени.

— Така ли? — Лицето на Брайън помръкна и той замислено кимна. — Постъпил си правилно. Тя щеше да иска да бъде погребана на родна земя. Добро момиче беше Джени. Надявам се да пипнат мръсника, дето я е очистил.

— Затова сме тук — надяваме се да ни помогнеш.

— Как да ви помогна като убийствата са извършени в град, който е на другия край на света?

— Всичко започва оттук със смъртта на Марлена. — Рурк хвана ръката на Ив. — Не те запознах официално със съпругата ми, Брайън. Това е Ив. Лейтенант Ив Далас от нюйоркската полиция.

Барманът за малко щеше да се задави с уискито си. Заудря се по гърдите, очите му се насълзиха.

— Не мога да повярвам, че си се оженил за ченге!

— А пък аз се омъжих за престъпник, но никой не си спомня за това.

— Грещиш, скъпа! — развеселено възкликна Рурк и целуна ръката ѝ. — Нито за миг не го забравям.

Барманът отново гръмогласно се засмя и допълни чашите им.

— Пия във ваша чест. И нищо чудно да повярвам, че налъмите могат да цъфтят.

Налагаше се да почака.

Обърна се към Всевишния с молба да го дари с търпение. Та нали и така беше чакал прекалено дълго. Ала Бог му даваше знак, че се е отклонил от правия път, подчинявайки се на своите желаня и поставяйки бомба в колата на онази жена.

Беше съгрешил и сега молеше Бог да му прости и да го направи по-търпелив. Трябваше да се подчинява само на Него, ето защо се разкайваше за стореното. Погледът му се замъгли от сълзи, когато той коленичи, приемайки наказанието заради своята самонадеяност и надменност.

Също като Мойсей той се беше провинил и беше поставил на изпитание търпението на Всевишния.

Зърната на броеницата мелодично потракваха, докато човекът шепнеше:

— Аве Мария, пълни с благодат...

Коленичеше върху голия под, защото го бяха учили, че трябва да изпита болка, за да получи опрощение. Без страдание нямаше пречистване. Пламъчетата на белите обредни свещи, символизиращи чистотата, потрепваха и разнасяха миризмата на разтопен восък.

Статуетката на Светата Дева, поставена между свещите, мълчаливо го наблюдаваше и изражението ѝ подсказваше, че тя му прощава.

Лицето му беше в сянка, но мисълта за спасението му сякаш озаряваше чертите му.

— Благословена бъди...

Това беше любимата му молитва към божията майка и произнасянето ѝ го успокояваше.

Като приключи с петата от деветте молитви, които трябваше да каже в знак на покаяние, той освободи съзнанието си от земните грижи и от плътските помисли.

Също като Мария и той беше девствен. Бяха го учили, че невинността му и непорочността му ще го изведат на пътя към славата. Всеки път, когато похотта караше кръвта му да кипи, той с всички сили се съпротивляваше срещу демона, който му нашепваше примамливи думи. Защото великолепното му тяло и умът му, остър като бръснач, бяха отдадени на неговата вяра.

А семената на тази вяра бяха засети сред кръв, бяха покълнали сред отмъщение и разцъфнаха сред смърт.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив се събуди и чу как говорителят четеше новините по телевизията. Чувстваше се ужасно поради голямата часова разлика. Сега в Ню Йорк беше едва полунощ, а тук вече се съмваше и през прозореца се виждаше сивото, покрито с облаци небе.

Рурк също беше спал много малко, но организмът му като че ли почти не се нуждаеше от сън. Когато се бяха върнали в хотела след посещението в „Пени пиг“, той беше много мълчалив.

Беше я любил като човек, който отчаяно се опитва да открие или да забрави нещо, а на Ив не оставаше друго, освен да се подчини на изгарящата му, всепоглъщаща страст.

Навярно вече беше на крак и беше зает с проучване на борсовата информация и с делови разговори по видеотелефона. Ив реши да го остави да поработи, докато съзнанието ѝ се избистри.

Отиде в банята и критично огледа душа, който беше монтиран в нещо подобно на ниша. Ив напразно търси механизъм, който да затваря „кабината“. Пусна горещата вода и докато се насапунисваше, се опита да забрави, че кабинката няма врата.

Брайън едва ли можеше да им помогне, мислеше си тя, макар да беше обещал дискретно да поразпита и да събере информация за семействата на хората, които бяха убили Марлена. Беше заявил, че лично познава неколцина от тях и твърдеше, че нито един няма способността, ума или смелостта да организира серия от убийства в Ню Йорк.

Ив предпочиташе да прегледа полицейските досиета и да чуе професионалното мнение на свой колега. Трябваше само да се отърве от Рурк и да прекара сутринта в разговор с инспектор Фаръл. Беше уверена, че лесно ще успее да заблуди съпруга си.

Спря душа и понечи да излезе от кабинката, но изпищя като попарена.

Рурк беше се облегал на стената, небрежно пъхнал ръце в джобовете си.

— Дявол да те вземе, какво правиш тук?

— Чакам да се изкъпеш, за да ти подам пешкир. — Той взе кърпата, но вместо да ѝ я подаде, попита: — Как спа?

— Горедолу.

— Поръчах закуска като чух, че си вземаш душ. Гарантирам ти, че типично ирландската закуска ще ти хареса.

Тя отметна мократа си коса от очите си.

— Добре. А сега ми дай кърпата.

— Ще си помисля. В колко часа е срещата ти с „гарда“?

Ив понечи да грабне пешкира, но отдръпна ръка и враждебно го изгледа.

— С кого?

— Така се нарича ирландската полиция, лейтенант. Знам, че имаш среща днес сутринта. За колко часа е насрочена? Мисля, че за девет.

Тя се обърна и се опита да закрие с длани гърдите си.

— Изобщо не съм споменавала, че имам среща. — Рурк само повдигна вежда, а тя изруга, после каза: — Простосмъртните хора обикновено мразят многознайковците. Подай ми проклетия пешкир.

— Не съм многознайко, но те познавам. С определен човек ли имаш среща?

— Отказвам да разговарям, докато съм гола.

— А пък на мен ми доставя удоволствие.

— Защото си извратен. Хайде, дай ми кърпата.

Той хвана пешкира с два пръста и очите му дяволито проблеснаха.

— Ела да си го вземеш.

— Няма, защото ще се опиташ да ме вкараш обратно в леглото.

Рурк широко се усмихна и пристъпи към нея.

— Може би няма да стигнем чак до леглото.

— Отдръпни се! — Ив вдигна ръка и замахна във въздуха. — Иначе лошо ти се пише.

— Обичам да ме заплашваш — възбуждаш ме още по-силно...

— Щом искаш възбуда, ще ти я осигуря — закани се тя.

Точно когато реши да се промъкне покрай него и да избяга от банята, Рурк ѝ подхвърли пешкира. Ив понечи да го хване, но в този

момент съпругът ѝ я прегърна през кръста и я притисна до стената. Младата жена не знаеше дали да се засмее, или да изругае.

— Нямам намерение да се съпротивлявам. Известно е, че именно в банята хората най-често си чупят крайниците или се нараняват. Това помещение е истински капан.

— Този път ще рискувам. — Рурк вдигна ръцете ѝ над главата и леко я ухапа по шията, като прошепна:

— Ммм, колко си сладка.

Кръвта ѝ забушува, мускулите ѝ се отпуснаха. Помисли си: „Защо пък не? Имам цели два часа на разположение“. Извърна глава и леко го целуна, сетне промълви:

— Но ти си с дрехи... — Направи светкавична маневра, при която съпругът ѝ се оказа облегат на стената. Нежно му се усмихна и прошепна: — Позволи ми да ти помогна да се съблечеш.

Ив реши, че не е зле денят да започва с необуздан секс; а когато ѝ поднесоха така наречената „ирландска“ закуска, блаженството беше пълно.

Закуската се състоеше от бъркани яйца, картофи, задушени с лук, наденици, бекон и дебели филии, намазани с прясно масло, освен това имаше и цяла кана с кафе.

Когато чинията ѝ беше почти празна, тя избърбори с пълна уста:

— Не може да бъде...

— Какво, скъпа?

— Невъзможно е ирландците всеки ден да се тъпчат с толкова много храна, защото в най-скоро време цялата им нация ще загине.

Рурк винаги изпитваше удоволствие, докато я наблюдаваше да се храни. Тялото ѝ сякаш беше двигател, за който храната беше като гориво.

— Права си, но ирландците не си угаждат така всеки ден, а само през празничните дни.

— Радвам се да го чуя... Ммм, колко е вкусно... Какво е това?

Той погледна нарязаната кървавица и поклати глава.

— Ще ми бъдеш благодарна, ако не ти отговоря. Яж, щом ти харесва.

Ив престана да се храни, за да си поеме въздух. Погледна изпод око съпруга си и въздъхна.

— В девет имам среща с инспектор Фаръл. Съжалявам, че не го споделих с теб.

— Добре, че ми го каза. — Той хвърли поглед към часовника. — Имам достатъчно време да свърша още нещо, преди да тръгнем.

— Да тръгнем ли? — Ив остави вилницата; усещаше, че ако изяде още една хапка, ще се пръсне. — Инспектор Фаръл ми прави услуги като на колежка. Обзалагам се, че няма да доведе съпруга си.

Рурк, който проверяваше ангажиментите си в електронния си бележник, вдигна глава и се усмихна.

— Да разбирам ли, че се опитваш да ме поставиш на мястото ми?

— Сам прецени.

— А пък ти размисли върху следното. — Без да бърза, той допълни чашите с кафе. После я погледна в очите и продължи: — Можеш да продължиш разследването по твоя метод, а пък аз да действам по свое усмотрение. Но недей да се сърдиш на никого, ако открия престъпника преди теб.

Ив знаеше, че съпругът ѝ може да бъде безмилостен. Освен това беше изключително интелигентен и умен. Накратко — по-добре бе да го има за съюзник, отколкото за противник. Ето защо заяви:

— Добре, тръгваме след двамадесет минути.

— Ще бъда готов.

Инспектор Катрин Фаръл беше поразително красива жена на около четирийсет и пет години. Меднорусата ѝ коса беше прибрана на тила ѝ. Имаше лебедова шия и зелени очи, кожата ѝ беше бяла, а тясната пола подчертаваше красивите ѝ крака. Ръкува се с новодошлите, предложи им чай и се обърна към Ив:

— За първи път ли посещавате Ирландия, лейтенант Далас?

— Да.

Въпреки че кабинетът ѝ беше обзаведен с автоготвач, инспектор Фаръл приготви чая в порцеланов чайник. Това беше едно от малките ѝ удоволствия, което ѝ даде възможност да огледа и да прецени американската си колежка и човека, когото всички наричаха само Рурк.

— Надявам се, че ще имате време да посетите и други градове.

— Боя се, че този път ще бъде невъзможно.

— Жалко. — Тя им поднесе чая, а мислено си каза, че Ив се различава от предварителната представа, която имаше за нея. Не приличаше на бездушните американски полицаи; едновременно изглеждаше жена с желязна воля, което се потвърждаваше и от факта, че се беше омъжила за човек с тъмно минало. — Разбрах, че сте роден в Дъблин — обърна се тя към Рурк.

Младият мъж забеляза любопитния ѝ поглед и разбра, че тя знае за репутацията му, макар в полицията да нямаше досие за него. В този град хората имаха добра памет.

— Израснах в бордеите на южните квартали.

— Дори и днес този район е населен предимно с бедняци. — Фаръл седна и кръстоса великолепните си крака. — Разбирам, че тук имате няколко... предприятия.

— Да.

— Чуждестранните инвестиции са добре дошли за икономиката ни. Казаха ми, че сте докарал тялото на Джени О'Лиъри, за да бъде погребано тук.

— Така е. Поклонението ще се състои довечера.

Фаръл кимна и отпи от чая си.

— Моя братовчедка веднъж гостува в пансиона на Джени. Казваше, че бил много чист и уютен. Бил ли сте някога в Уикло?

— Не. — Рурк наклони глава, разбирайки накъде бие тя. — Не бях виждал Джени повече от дванайсет години.

— Обаче сте се свързал с нея, преди да замине за Ню Йорк.

Ив рязко остави чашата си на масата.

— Инспектор Фаръл, разследването на трите убийства е поверено на мен. Нямате право да разпитвате Рурк.

„Жена с желязна воля — отново си помисли инспекторката. — Обича да брани територията си. Но същото се отнася и за мен.“

— Тримата убити са ирландски поданици. Ние проявяваме голям интерес към хода на разследването.

— Позволете ми да обясня — намеси се Рурк, за да предотврати ново избухване на съпругата си. — Обадох се на Джени след убийството на Шон Конрой. Страхувах се за нея.

— Защо точно за нея?

— Защото тя беше измежду хората, с които бях близък, преди да напусна Дъблин.

— Предлагам да изясним нещата — заговори Ив, стараейки се да отвлече вниманието ѝ от Рурк. — Някакъв човек ми се обади по видеотелефона; сигналът беше заглушен чрез специално приспособление и все още не сме проследили обаждането. Непознатият заяви, че Бог го е упълномощил да откъщава и че той е избрал мен за опонент в безумната си игра. Цитира ми пасаж от Библията и ми зададе гатанка. Когато я разгадах, разбрах, че трябва да отида в Лакшъри Тауърс, а в апартамента на Томас Бренън открих обезобразеното му тяло. По-късно научих, че Рурк е познавал убития от времето, когато и двамата са живеели в Дъблин...

— Разговарях с вдовицата му — прекъсна я Фаръл. — Каза ми, че сте била много мила с нея.

Ив повдигна вежда.

— Вече не пребиваваме от бой вдовиците, защото вреди на имиджа на нийоркската полиция.

Инспекторката въздъхна и замълча, докато два боядисани в зелено и бяло туристически трамвая преминаха по улицата. После промълви:

— Разбрах намека ви, лейтенант.

— Радвам се. И така, на следващия ден онзи отново се обади и ми зададе нова гатанка. Тръгнах по следите и открих тялото на Шон Конрой. Фактът, че второто убийство е било извършено в къща, принадлежаща на съпруга ми, подсказваше, че престъпникът иска да се добере до Рурк...

— Последвало е ново обаждане, след което сте намерила Джени О'Лиъри обесена в хотел, който също е собственост на Рурк.

— Точно така. Човек от нашия отдел по електроника установи, че обаждането последователно е било прехвърлено на различни точки от земното кълбо; дори имаше данни, потвърждаващи, че престъпникът се е обаждал от нашия дом. По-късно се разбра, че това е само отражение на сигнала... „ехо“, както го наричат специалистите. В момента „ехото“ се анализира и съм сигурна, че скоро ще установим откъде се е обаждал убиецът.

— Добре, но в момента главният заподозрян е служител на Рурк, който също е живее в Дъблин. — Тя лукаво се усмихна на Рурк. — Не

открихме почти никаква информация за този Съмърсет.

— Сведенията ви не са точни, инспектор — сухо каза Ив. — Разследването разполага с факти, които доказват, че Съмърсет е бил използван, за да бъде заблудена полицията.

— Все пак всички следи водят към Дъблин, поради което и вие сте тук.

— Рурк и Съмърсет ми разкриха тайна от миналото си. Убедена съм, че мотивите за трите престъпления трябва да се търсят в изнасилването и убийството на малолетната дъщеря на иконома, извършени преди близо двайсет години. Девојката на име Марлена е била похитена от хора, които са я заплашвали с убийство, ако Рурк не се подчини на заповедите им. Въпреки че той е предложил да се предаде в ръцете им, трупът на момичето бил захвърлен пред дома му.

— Това се е случило в Дъблин, така ли?

— Кръв се е проливала и все още се пролива в красивия ви град, инспектор — студено отбеляза Рурк.

Фаръл сурово го изгледа и се обърна към компютъра си.

— Кога се е случило?

Той ѝ съобщи годината, месеца, деня и дори точния час.

— Ще търся досието на Марлена Съмърсет.

— Не. Фамилията ѝ беше Колчак — поправи я Рурк и си помисли, че по онова време Съмърсет се беше подвизавал под името Бейзъл Колчак, но за щастие досието му отдавна беше унищожено. — Не всички деца използват фамилните имена на бащите си.

Фаръл безмълвно се втренчи в него, после издири файла на Марлена.

— Случаят е бил разследван и заключението е, че момичето е загинало при нещастен случай. Полицията, който се е занимавал с разследването, е бил... — Тя замълча, въздъхна и добави: — Инспектор Магуайър. Познавахте ли го? — запита Рурк.

— Да.

— Не го познавам лично, но репутацията му позори нашия отдел. Ваши познати са били и убийците на Марлена.

— Да. Те вече не са между живите.

— Ясно. — В очите ѝ проблеснаха искрици. — Кажете ми имената им.

Докато Рурк ги изреждаше, инспекторката откриваше съответните файлове, след което набързо ги прегледа, и промълви:

— Не са били измежду примерните граждани на Дъблин. Ала са умрели по жесток начин. Бих казала, че някой е искал да им отмъсти.

— Имате право — съгласи се той.

— Хората, които са избрали този начин на живот често биват зверски убити — намеси се Ив. — Убиецът се е заел да отмъщава за смъртта им, вярвайки, че са били ликвидирани от Рурк. Жертвите му са познавали Марлена, знаели са истинските обстоятелства, при които е загинала. А Съмърсет е неин баща, който е продължил приятелството си с Рурк. Успях временно да отвлека вниманието на престъпника, но съм уверена, че само след ден-два той ще нанесе нов удар.

— Имате ли представа кого е набелязал като следваща жертва?

— От убийството на Марлена са изминали деветнайсет години, инспекторе — отговори Рурк. — Опитах се да предупредя всички евентуални жертви, но не можах да спася дори Джени.

— Мога да изискам официални сведения за семействата на шестимата убийци — започна Ив, — но това не е достатъчно. Необходимо ми е мнението на професионалист, на полицай, който познава тези хора, известно му е как разсъждават. Трябва ми списък на заподозрените.

— Изготвихте ли психологически профил на вашия човек?

— Да.

Фаръл кимна.

— Тогава да се залавяме за работа.

— Това са професионални престъпници — заяви Фаръл, която разсеяно потупваше с показалката дланта си. Бяха се прехвърлили в малка зала за съвещания без прозорци; на стената бяха монтирани три монитора. Тя посочи към първата снимка. — Райън го познавам добре. Преди пет години го изпратих в затвора заради въоръжен грабеж. Изключително жесток е, но е страхливец. От шест месеца е на свобода, но едва ли ще остане дълго извън затвора. Не отговаря на вашия профил.

Ив прикрепваше снимките към таблото в дъното на залата, като поставяше в лявата ѝ част жертвите, а в дясната — евентуалните

заподозрени. След като чу мнението на Фаръл, махна снимката на Райън.

— Майкъл О'Мали.

— Бил е в ареста в нощта, когато е бил убит Конрой. — Ив намръщено прочете информацията до снимката. — Прибрали са го за шофиране в нетрезво състояние.

— Изглежда, че прекалено често надига бутилката. — Фаръл, която се взираше в монитора, забеляза, че Майкъл О'Мали многократно е бил арестуван за пиянство и за нарушаване на обществения ред. — Освен това редовно пребива жена си. Истински сладур.

— Спомням си, че като се напиеше, започваше да бие момичето, с което ходеше... мисля, че се казваше Ани.

— Да. Ани Мърви. Сега му е съпруга и яде пердах всеки ден — въздъхна Фаръл.

— Мръсник е, но не е човекът, когото търсим. — Ив махна и тази снимка от таблото. — Какво ще кажете за симпатяга номер три?

— Нищо чудно да е вашият човек. Имала съм вземане-даване с Джейми Роуън и знам, че не е глупак. Освен това е хитър и лукав. Майка му е от богато семейство, което му позволи да получи добро образование. Той обича лука.

— Хубавец е — промълви Ив.

— Вярно е и той знае как да се възползва от чара си. Пада си по хазарта и ако длъжниците не му платят веднага, изпраща при тях някого от биячите си. Миналата година го арестувахме за съучастие в убийство. Знаехме, че един от хората му е действал по негово нареждане, но не успяхме да го докажем и освободихме Джейми.

— А той дали е пребивал до смърт някого?

— Дори да го е правил, нямаме доказателства.

— Ще го имам предвид, но ми се струва, че е прекалено пресметлив и хладнокръвен и че предпочита други да вадят кестените от огъня. Познаваш ли го, Рурк?

— Запознахме се, когато му насиних окото и му разклатих няколко зъба. — Той се усмихна и запали цигара. — Сигурно сме били по на дванайсет. Джейми се опита да ме измами, но си получи заслуженото.

— Това бяха последните трима от списъка на най-вероятните извършители на престъпленията в Ню Йорк. Да видим колко останаха. — Фаръл преброи снимките на таблото. — Дванайсет души... Склонна съм да вярвам, че виновникът е Роуън или Черния Райли. Те са най-умните от цялата шайка.

— Тогава ще ги поставим на първо място в списъка. Но човека, когото търсим, не е само изключително интелигентен — продължи Ив и заобиколи масата. — Темпераментен е и същевременно търпелив, има голямо самочувствие. Не бива да забравяме, че е и религиозен фанатик.

— Предполагам, че е католик, ако е член на някое от семействата, които току-що обсъдихме. Повечето от тях не пропускат неделната литургия, след като в съботната нощ са се отдавали на разврат и на разгул.

— Не познавам нито католическата, нито другите религии, но по време на едно от обажданията и престъпникът използва музика от католическа погребална литургия, освен това винаги оставя на местопрестъплението статуетка на Дева Мария. Ето защо предполагам, че е католик. — Ив извади значката от джоба си. — Оставя и този „сувенир“. Сигурно означава нещо за него.

— Предполага се, че детелината носи късмет — добър или лош — отговори Фаръл. — Дори една от местните художнички вместо подпис поставя детелина на картините си. — Тя обърна значката и се намръщи. — А рибата символизира християнството. Вече съм убедена, че престъпникът е ирландец. Дано да имаме късмет и да открием самоличността му.

Ив пхна значката в джоба си и попита:

— Възможно ли е да повикате на разпит тези дванайсет души? Все ще намерите някакъв повод.

Фаръл горчиво се засмя.

— Поводи колкото щещ. Ако не привикаме тези типове поне веднъж месечно, започват да се чувстват пренебрегнати. Предлагам набързо да хапнем нещо, след което ще извикам за разпит всички заподозрени.

— Много съм ви задължена. Ще мога ли да присъствам?

— Да, но ви забранявам да задавате въпроси.

— Съгласна съм.

— Нарушавам правилника, като допускам присъствието на лейтенант Далас — обърна се Фаръл към Рурк, — но не мога да разреша на цивилен да се намесва в работата на полицията. Няма да е лошо да потърсите старите си приятели и да ги почерпите по една бира.

— Ясно. Благодаря, че ни приехте.

Тя пое протегнатата му ръка, задържа я за миг и го погледна в очите.

— Когато бях начинаещо ченге, веднъж си имах работа с баща ви. Той не можеше да преживее факта, че го е арестувала жена... нарече ме какво ли не... Още бях неопитна и той успя да разцепи устната ми, преди да го усмиря с юмрук в челюстта.

Лицето на Рурк стана безизразно, в очите му проблеснаха гневни пламъчета и той побърза да освободи ръката си.

— Съжалявам.

— Вие не сте виновен. Работата е там, че ченгетата никога не забравят първите си грешки... затова си спомням баща ви. Очаквах, че ще приличате на баща си. Но вие нямате нищо общо с него. Довиждане, Рурк.

— Довиждане, инспекторе.

Когато Ив се прибра в хотела, беше гладна и ѝ се виеше свят. Очевидно часовата разлика оказваше въздействие върху организма ѝ. Рурк го нямаше, но в апартамента я очакваха шест закодирани съобщения, изпратени по факса. Докато ги четеше, тя си наля чаша кафе с надеждата, че ще я разсъни. После се свърза с Пийбоди по портативния видеотелефон. На монитора изплува лицето на сътрудничката ѝ, която възкликна:

— Лейтенант Далас!

— Току-що се прибрах. „Метачите“ приключиха ли огледа на бялата камионетка, която полицията откри изоставена в центъра на града?

— Да, лейтенант. Обаче това беше погрешна следа. Оказа се, че камионетката е била използвана за извършване на обир в Джърси. Ще ми отнеме време, докато проверя всички превозни средства от тази

марка и този модел. Открих и таксиметровия шофьор, но той дори не беше забелязал, че регистрационните му табелки са били откраднати.

— Макнаб напредва ли със заглушителя?

Пийбоди презрително изсумтя, после се овладя и отвърна:

— Твърди, че бил постигнал известен успех, но използва технически термини, които изобщо не разбирам. Работи заедно с някакъв компютърен гений от отдела на Рурк и очевидно добре се забавлява. Мисля, че двамата са влюбени един в друг.

— Много си жлъчна, Пийбоди.

— Мога да бъда и по-злобна. Нашият човек не се е обаждал и навярно събира сили за нови подвизи. Макнаб ще прекара нощта в кабинета ви, за да бъде на линия, ако престъпникът реши да се свърже с вас. Аз също ще остана.

— Да разбирам ли, че двамата ще се разполагате в кабинета ми?

— Щом му е разрешено да остане, значи е разрешено и на мен.

Освен това храната е страхотна.

— Дано с Макнаб да не се хванете за гушите.

— Ще се постарая да обуздая чувствата си към него.

— Така и трябва. Съмърсет държи ли се прилично?

— Днес отиде на курс по рисуване, след това бил на кафе с приятелката си — знам го със сигурност, защото накарах да го проследят. Прибра се преди двайсет минути.

— Погрижи се повече да не излиза.

— Не се безпокойте. А вие напредвате ли?

— Още не знам. Имам списък на възможни убийци, като половината имена отпаднаха след проведените разпити. Ще се съсредоточа върху останалите шестима, единият от които е в Ню Йорк, а за другия се предполага, че е в Бостън. Връщаме се утре по обяд и веднага ще се заловя да ги проверявам.

— Ще ви очакваме с нетърпение, лейтенант.

— По-добре намери проклетата камионетка, Пийбоди — сопна й се Ив и прекъсна връзката.

Знаеше, че е глупаво и безполезно да идва тук, но не успя да преодолее желанието си. Бедняшкият квартал почти не се беше променил от времето, когато Рурк беше малко момче и отчаяно се

опитваше да се измъкне от мизерията. Тук все още се издигаха грозните жилищни блокове с олющена мазилка, течащи покриви и прозорци с изпочупени стъкла. Пред блока, където той беше живял преди години, някой наивник беше засадил градинка с цветя.

Но ароматът им не можеше да прикрие вонята на урина и повръщано, а пъстрите им багри не успяваха да разсеят впечатлението за някаква обреченост.

Импулсивно блъсна вратата и се озова в тъмен коридор с мръсен под и олющени стени. Вдигна поглед към стълбището, от което някога баща му го беше хвърлил, защото не беше изпълнил „нормата“ си по откраднати портфейли.

Горчиво се усмихна. По онова време беше готов да понесе най-тежкия побой, стига да скрие част от плячката. Баща му вечно беше пиян, пък и беше прекалено глупав, за да се досети какво се случва зад гърба му. Малко по малко Рурк беше събрал солидна сума и беше твърдо решен да опита късмета си и завинаги да напусне бедняшкия квартал.

— Дори да не го мамех, пак щеше да ме бие — промърмори той и се послуша. Някакъв мъж ругаеше, дочуваше се женски плач. Усети, че му се повдига от миризмата на варено зеле, която изпълваше коридора, затова побърза да излезе. Застана на тротоара и дълбоко си пое въздух. Внезапно срещна погледа на някакъв юноша с тесни черни панталони и дълга руса коса. Момиченцата, които разчертаваха отсрещния тротоар, за да играят на „дама“, се изправиха и любопитно загледаха непознатия мъж. Рурк ги отмина, ала усещаше, че от прозорците го дебнат враждебни погледи.

В този квартал не идваха добре облечени хора и за жителите му появата на елегантен мъж беше равнозначна на подигравка с бедността им.

Момчето изпсува на галски. Рурк се обърна и забеляза подигравателното му изражение.

— Ела с мен зад блока — извика му на същия език и с изненада установи, че не е забравил нито дума. — Тъкмо съм в настроение да пребия някого. Защо не и теб?

— Много хора са намирали смъртта си на задната уличка — извика в отговор хлапакът. — Защо не и ти?

— Давай да си премерим силите — усмихна се Рурк. — Но знаеш ли какво се говори за мен? Че когато съм бил наполовина на твоята възраст, съм заклал там баща си. Заклал съм го като прасе.

Момчето смутено запристъпва от крак на крак и предизвикателството в погледа се замени от уважение.

— Сигурно ти си онзи Рурк...

— Сигурно. Не ми се изпречвай на пътя и ще доживееш до дълбока старост.

— Ще се измъкна от тук — извика хлапакът след него. — Ще се спася като теб и ще нося шикозни дрехи. Проклет да бъда, ако кракът ми отново стъпи тук.

— И аз си мисля, че никога няма да се върна — въздъхна Рурк и пристъпи в тясната алея между двата жилищни блока.

Устройството за рециклиране на сметта беше повредено. Всъщност, откакто Рурк се помнеше, то никога не беше работило. Както винаги върху разбития асфалт се търкаляха какви ли не отпадъци. Леденият вятър развяваше палтото и косата на Рурк, който се взираше в мястото, където беше лежал мъртвият му баща.

Но той не беше забил ножа в гърдите му, въпреки че беше мечтал да го стори всеки път, когато понасяше жесток побой. Когато баща му беше убит, Рурк беше едва на дванайсет и още не беше отнел ничий живот.

Беше успял да изпълзи от тази помийна яма. Беше оцелял, дори нещо повече — беше преуспял в живота. А сега може би за първи път осъзнаваше, че се е променил.

Никога повече нямаше да прилича на хлапака, който преди малко го беше предизвикал. Със собствени усилия беше съградил живота си и се беше научил да му се наслаждава не само защото сега битието му коренно се различаваше от годините, прекарани в мизерия.

Сърцето му се стопляше от страстната му любов към една жена, искреното чувство никога нямаше да се породи в предишния Рурк, който беше завладян от омразата.

Страхуваше се, че завръщането му в Ирландия ще възкреси призраците от миналото, но се оказа, че най-сетне душата му беше намерила покой.

— Върви по дяволите, мръсник такъв — прошепна той и внезапно изпита странно облекчение. — Не успя да ме сломиш.

Обърна се и загърби миналото, отправил взор към онова, което го очакваше. После бавно се отдалечи, а дъждовните капки се стичаха по лицето му като сълзи.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Никога досега Ив не беше присъствала на типичното за ирландците заупокойно „празненство“, защото това действително беше празненство. Рурк го беше организирал в „Пени пиг“. Кръчмата беше затворена за клиенти, но все пак беше претъпкана, защото Джени беше имала много приятели. Звучеше музика, присъстващите шумно разговаряха и консумираха огромни количества уиски и бира.

Ив си спомни за едно поклонение, на което беше присъствала само преди месец и което беше последвано от нови убийства и насилие. Мъртвата беше положена в прозрачен ковчег и залата бе украсена с тежки червени драперии и много цветя. Опечалените разговаряха шепнешком.

А тук поклонението пред паметта на мъртвите напомняше празненство.

— Добро момиче беше Джени — гръмогласно се провикна човек, който седеше на бара и вдигна чаша. — Никога не кръщаваше с вода уискито и не се скъпеше, като го наливаше. А усмивката ѝ сгряваше като питиетата, които тя поднасяше.

— Да пием за Джени. — Всички вдигнаха чаши.

Разказваха различни истории, които възхваляваха добродетелите на покойната, но постепенно започнаха да се пускат шеги за присъстващите и най-вече за Рурк.

— Спомням си една вечер — започна Брайън — преди много години, когато Джени беше хубава девойка и работеше тук като сервитьорка. По онова време кръчмата беше собственост на Малони — Бог да го прости този кождер — а аз обслужвах бара срещу нищожно заплащане. — Замълча, отпи от уискито и дръпна от пурата, която му беше дал Рурк. — Бях хвърлил око на Джени... Както би сторил всеки нормален младеж... но тя не ми обръщаше внимание. Интересуваше я само Рурк. През онази вечер кръчмата беше препълнена и всички млади мъже се надпреварваха да спечелят

благоволенияето на Джени. Хвърлях ѝ любовни погледи, тя обаче не ме забелязваше.

Той сложи ръка на сърцето си и тежко въздъхна.

Всички избухнаха в смях и заръкопляскаха.

— Не ме забелязваше — повтори Брайън, — защото виждаше само Рурк. Той седеше хей там, може би на същата маса, където седи тази вечер; обаче не беше облечен толкова шикозно и се обзалагам, че не е ухаел толкова хубаво. Джени се въртеше около него, облягаше се на масата и се навеждаше към него, а сърцето ми затуптяваше по-силно, като си помислех каква гледка се разкрива от деколтето ѝ. После го питаше дали да му занесе още бира. — Той отново въздъхна и разкваси гърлото си с уиски. — Но Рурк сякаш не чуваше гласа ѝ, не забелязваше гальовния ѝ поглед. Момичето на моите мечти му предлагаше да го отведе в рая, а той продължаваше да изписва колони цифри, да ги сумира и да изчислява печалбите си. Още тогава си личеше, че ще стане бизнесмен. Джени обаче не беше от момичетата, дето си оставят магарето в калта — винаги вършеше онова, което си беше наумила. Помоли Рурк да ѝ помогне да вземе нещо от склада. Не можела да достигне най-горната полица, а той бил толкова висок, толкова силен...

Брайън забели очи, а някаква жена се приведе към Рурк и шеговито опипа бицепсите му.

— Въпреки че се занимаваше с тъмни сделки, момчето беше истински кавалер — продължи разказа си барманът. — Прибра бележката в джоба си и последва Джени в склада. Останаха там цяла вечност, а аз стоях зад бара с разбито сърце. Когато все пак излязоха, лицата им бяха зачервени, а дрехите им някак раздърпани. Разбрах, че съм загубил Джени, защото младежът не носеше нищо, а нали уж беше отишъл в склада да ѝ помогне... Той седна и закачливо ѝ намигна, после отново извади бележника си и запресмята печалбата си.

— И тримата бяхме по на шестнайсет, мечтаехме за бъдещето и се питахме какъв ли ще бъде животът ни след години. Сега кръчмата на Малони е моя, Рурк има толкова големи печалби, че не успява да ги пресметне, а Джени, моята сладка Джени е на небето при ангелите...

В кръчмата беше настъпила тишина, няколко жени подсмърчаха. След малко разговорите се подновиха, но хората снижаваха гласовете си. Брайън взе чашата си и седна в сепарето при Ив и Рурк.

— Спомняш ли си онази вечер?

— Да. Думите ти ме развълнуваха.

— Може би не постъпих много тактично. Надявам се да не съм ви засегнал, лейтенант.

— Да не мислите, че имам камък вместо сърце? — Музиката и напевните ирландски гласове бяха разнежили Ив. — Тя знаеше ли за чувствата ти към нея?

— По онова време дори не подозираше колко я обичам. — Брайън поклати глава и избърса насълзените си очи. — А по-късно станахме прекалено добри приятели, за да ѝ предложи да се любим. Никога не престанах да я обичам, но с течение на времето обичта ми стана по-различна. Струва ми се, че бях влюбен в представата, която си бях създал за нея... — Той тръсна глава и посочи чашата на Рурк. — Почти не си го докоснал. Може би животът сред янките те е направил мекушав.

— Винаги съм бил по-мъжко момче от теб. И съм издържал на пиене.

— Така е — призна Брайън. — Иска ми се обаче да ти припомня нещо. Помниш ли какво се случи в нощта, след като продаде пратката скъпо френско бордо, която беше внесъл контрабандно... Извинете ме, скъпа госпожо лейтенант.

Рурк лукаво се усмихна и погали Ив по косата.

— По време на бурната ми кариера съм вкарвал контрабандно доста пратки френско вино.

— Безсъмнено, но през онази нощ остави за нас шест бутилки. Спомням си, че беше в особено добро настроение. Предложи да поиграем на покер с Джак Бодин и с онзи глупак Майк Конъли, дето се остави да го наръгат с нож преди четири години. Изпихме виното до капка; вашият съпруг, госпожо лейтенант, се напи като мотика и все пак обра парите на всички.

Рурк отпи от уискито си и заяви:

— А пък аз си спомням, че когато сутринта се събудих, джобовете ми бяха празни.

Брайън се ухили.

— Какво можеш да очакваш, като се напиваш в компанията на крадци? Виното обаче си го биваше, Рурк... А сега ще помоля да изсвирят „Черна копринена панделка“. Ще я изпееш ли?

— Не.

— Да я изпее ли? — Ив наостри уши. — Ама той може ли да пее?

— Не — отново отсече Рурк, а барманът се засмя и заяви:

— Ако го помолиш много настоятелно и непрекъснато пълниш чашата му, ще разбереш, че има хубав глас.

— Но той дори не си тананика под душа. — Ив любопитно изглежда съпруга си. — Наистина ли можеш да пееш?

Чувствайки се едновременно развеселен и смутен, той поклати глава и вдигна чашата си.

— Нямам намерение да се напия дотолкова, че да ме уличите в лъжа.

— Ще видим дали ще удържиш на обещанието си. — Брайън намигна на Ив и се изправи. — Ще помоля да изсвирят рил. Ще танцувате ли с мен, госпожо лейтенант?

— С удоволствие. — Тя го изпрати с поглед и любопитно изглежда съпруга си. — Научавам за неподозирани твои способности: да се напиваш, да натискаш барманките и да пееш в кръчмите.

— Щом обърнеш няколко чашки, останалото идва от само себе си.

— Копнея да те видя пьян. — Тя нежно докосна страната му и забеляза, че очите му вече не са печални. Не искаше да знае къде е бил следобеда, но имаше усещането, че от плещите му се е смъкнало тежко бреме.

Рурк се наведе и нежно я целуна по устните.

— Сигурно искаш да се напия, за да започна да те натискам. Ето, вече свирят рил — добави той, когато зазвуча игрива мелодия.

Ив вдигна поглед и забеляза как Брайън се приближава, като танцува в такт с музиката.

— Симпатичен ми е — прошепна тя на Рурк.

— И на мен. Дори много.

Валеше дъжд, но слънчевите лъчи се опитваха да проникнат през сивите облаци, придавайки седефен оттенък на дневната светлина. Старинните каменни кръстове в двора на църквата не бяха пощадени

от бурните ветрове и от времето. Мъртъвците — събратя по съдба — почиваха близо един до друг.

Изад стръмните скали се дочуваше грохотът на прибоя, който подсещаше, че времето тече дори и тук.

Небесната синева беше закрыта от облаци, напомнящи сгънати сиви одеяла. Нямаше ги характерните за Ню Йорк въздушни автобуси. Тревата, която покриваше високите, устремени към небето хълмове, беше смарагдовозелена като в мечтите и в сънищата.

Ив имаше чувството, че гледа архивен филм или холограмна програма.

Свещеникът носеше традиционното дълго расо и говореше на галски. Погребването на мъртвите беше ритуал, който само богатите можеха да си позволят. Подобно нещо не се случваше всеки ден, затова отвън се бяха събрали множество любопитни, които почтително мълчаха, докато гробарите спускаха ковчега в прясно изкопания гроб.

Рурк притисна до себе си Ив, сякаш търсеше утеха, а опечалените се прекръстиха. Той знаеше, че погребва не само приятелка, а и миналото си, което беше смятал за отдавна погребано.

— Извини ме за момент, трябва да поговоря със свещеника — прошепна на Ив.

Тя докосна ръката му, която лежеше върху рамото ѝ и отговори:

— Ще те почакам тук.

След малко Брайън застана до нея.

— Добро момче е Рурк... погрижил се е за Джени. Тя би искала да бъде погребана тук, под ясеновото дърво, което ще ѝ пази сянка през лятото. Всяка неделя звънарят бие църковните камбани и те сякаш пеят...

— Обичал я е — промълви Ив.

— Няма нищо по-сладко от първата любов между две много млади и много самотни същества. Спомняте ли си детството си, скъпа?

— Не съм имала детство. Но разбирам какво са чувствали Рурк и Джени.

Брайън сложи ръка на рамото ѝ:

— Извадил е късмет с вас, мила госпожо, въпреки че сте имала неблагоприятното да станете ченге. Добра ли сте в професията, лейтенант?

— Да. — Тонът му ѝ се стори особен и тя го погледна в очите. — Мисля, че най-добре се справям с полицейската работа.

Брайън кимна, сетне промълви:

— Бог знае каква сума има в плика, който Рурк даде на свещеника.

— Завиждаш ли му, задето е богат?

— Никак. — Той се позасмя. — Не че и аз не мечтая за същото. Съпругът ви е много предприемчив човек и непрекъснато се стремеше към нещо ново, което ще му донесе по-големи печалби. А пък аз само мечтаех да притежавам кръчмата и щом желанието ми се е сбъднало, също съм богат. — Изглежда тясната ѝ черна пола и елегантните ѝ обувки. — Виждам, че не сте облечена подходящо за катерене по скали, но ако ме хванете под ръка, ще ви предложи малка разходка.

— Съгласна съм. — Ив знаеше, че иска да ѝ каже нещо, но предпочиташе да останат насаме.

— Знаете ли, че никога не съм бил в Англия? — започна той, докато бавно вървяха по каменистата поляна. — Никога не съм имал желание да отида там. В днешно време можеш да се озовеш в която и да е точка на Земята по-бързо, отколкото да си го помислиш, но аз никога не съм напускал този остров. Виждате ли онези корабчета?

Ив надзърна над скалите към бурното море. Корабчета с реактивни двигатели пореха вълните като огромни акули.

— Навярно се използват от туристи и местни хора, които работят в Англия.

— Да, пътуват до там и обратно ден след ден, година след година. Ирландия все още е бедна страна и по-амбициозните ми сънародници предпочитат да работят в някоя от съседните страни, като се придвижват с корабчетата, а по-богатите — с въздушните автобуси. Тъй като живеят в една държава, а работят в друга, от заплатите им се удържат десет процента... Управниците винаги намират начин да бръкнат в джобовете на хората. Питам се има ли смисъл да прекараш по-голямата част от живота си, пътувайки напред-назад? — Той сви рамене. — Предпочитам да си стоя тук и да наблюдавам парада.

— Слушай, престани да увърташ. Чувствам, че искаш да ми кажеш нещо.

— Много неща, скъпа госпожо лейтенант.

Докато вървеше към тях, Рурк си спомни, че се беше запознал с Ив на погребението на жена, чийто живот беше насилствено прекъснат. Спомняше си още, че денят беше мразовит, а Ив беше забравила ръкавиците си. Тя носеше грозен сив костюм, а едно от копчетата на сакото ѝ висеше на конците. Рурк пъкна ръка в джоба си и докосна копчето, което в края на краищата се беше откъснало.

— Май се опитваш да флиртуваш с жена ми, Брайън.

— О, непременно щях да пробвам, но се боя, че нямам никакъв шанс. Всъщност исках да споделя с нея нещо, което ще заинтересува и двама ви. Рано тази сутрин ми се обади Съмърсет.

— Не думай. И какво ти каза?

— Че трябва спешно да замина за Ню Йорк, а ти си поемал всичките ми разходи.

— Кога ти се обади? — Ив бързо извади портативния си видеотелефон, за да се свърже с Пийбоди.

— В осем. Съобщи ми, че въпросът бил много важен и че трябвало лично да го обсъдим. Трябвало незабавно да взема самолета от летището да отида в хотел „Сентрал Парк“, където на мое име бил запазен апартамент, и да чакам ново обаждане.

— Сигурен ли си, че е бил Съмърсет? — попита Рурк.

— Разбира се, че беше той. Познах го веднага, пък и гласът му беше същият като едно време. Стори ми се малко надменен и поостарял, но безсъмнено беше той. Отказа да отговори на въпросите ми и прекъсна връзката, щом се опитах да го притисна.

— Пийбоди! — извика Ив. — Събуди се!

— Моля? — На екрана се появи подпухналото от съня лице на сътрудничката ѝ, която широко се прозина. — Извинете... Слушам, лейтенант. Вече съм будна.

— Изритай Макнаб от леглото и го накарай да провери видеотелефоните в дома ни. Интересува ме дали някой е разговарял с Ирландия в... по дяволите, каква беше часовата разлика? Да речем в три след полунощ.

— С удоволствие ще изпълня заповедта ви за изритването, лейтенант.

— Обади ми се, веднага щом проверите. — Тя се обърна към Брайън: — Ще те моля да ни предоставиш като веществено

доказателство записа на обаждането. Ще направим копие и за инспектор Фаръл, но на мен ми е необходим оригиналът.

— Досетих се, че ще го поискате. — Той извади някакъв диск от джоба си.

— Браво. Какво каза на човека, който ти се обади?

— Че не мога току-така да зарежа кръчмата и да отпътувам на другия край на света. Опитах се да блъфирам, попитах къде е Рурк. Но той все повтаряше, че незабавно трябва да замина за Ню Йорк и че Рурк богато ще ме възнагради. — Той кисело се усмихна и добави: — Предложението беше много съблазнително — пътуване в първа класа, апартамент в луксозен хотел и двайсет хиляди лири за всеки ден от престоя ми в Ню Йорк. Трябва да съм луд, за да откажа.

— Няма да мърдаш от Дъблин! — гневно се сопна Рурк и Брайън стреснато подскочи, сетне изпъна рамене и заяви:

— Решил съм да замина за Ню Йорк и да му дам да разбере на този мръсник. Ще види той кой е Брайън Кели!

— Забранявам ти да напускаш Дъблин — извика Рурк. Очите му бяха гневно присвити, беше свил дланите си в юмруци и бе готов да се нахвърли върху стария си приятел. — Готов съм да те пребия, но няма да ти позволя да заминеш.

— Въобразяваш си, че ще ме надвиеш, а? — Брайън понечи да сваля палтото си. — Хайде, опитай.

— Веднага престанете, идиоти такива! — Ив застана между тях, за да ги разтърве, ако се наложеше. — Оставаш в Дъблин, Брайън, и точка по въпроса. Ще блокирам пътническата ти виза и ако се опиташ да напуснеш страната, ще прекараш доста време в затвора.

— Не може да ме спре някаква си виза...

— Млъкни! А ти се отдръпни — обърна се тя към Рурк. — Не мога да повярвам, че само от два дни си в Ирландия, а вече гледаш да се сбиеш с някого. Навярно климатът ти влияе зле.

Видеотелефонът ѝ иззвъня.

— Сигурно е Пийбоди. А вие двамата запомнете: ако не искате да се държат с вас като със слабоумни, дръжте се като нормални хора.

Тя се отдалечи, за да разговаря насаме със сътрудничката си.

Брайън се ухили и удари Рурк по гърба.

— Каква жена, а?

— Моята Ив е деликатна и крехка като цвете и има добър нрав.
— Усмихна се като я чу да ругае и допълни: — А гласът ѝ е като сребърна флейта.

— Личи си, че си лудо влюбен в нея.

— Не отричам. — Замълча за миг, после настоятелно заговори:
— Остани в Дъблин, Брайън. Знаем, че много лесно ще се добереш до нова виза, но те моля да не заминаваш. Току-що погребяхме Джени, не искам да загубя и теб.

Брайън въздъхна.

— Нима ме мислиш за толкова глупав, че да повярвам на щедрите обещания?

Ив се върна при тях и гневно възкликна:

— Представете си само, онзи мръсник ми е изпратил цветя! — Рурк понечи да я прегърне, но тя отблъсна ръката му и се намръщи.

— Обясни ни какво се е случило, скъпа.

— Пийбоди ми съобщи, че току-що куриер бил донесъл две дузини рози. Букетът бил придружен с картичка, с която изпращачът ми пожелавал скорошно оздравяване, за да бъде готова за следващия рунд. Той бил поръчал да прочетат новена (Бог знае какво е това?) за мое здраве. Пийбоди каза, че повикала специалист да провери дали в букета няма бомба, освен това е задържала и куриера. Съобщи ми още, че през нощта никой не е разговарял по видеотелефоните в дома ни. Макнаб бил поръчал да му занесем диска със записа, който е направил Брайън, за да провери откъде е обаждането. — Тя се поуспокои и когато този път Рурк понечи да я прегърне, не го отблъсна.

— Трябва незабавно да се върнем в Ню Йорк — заяви той и се обърна към стария си приятел: — Да те закараме ли до дома ти, Брайън?

— Не, дошъл съм с кола. Пази се, Рурк. — Той сърдечно го прегърна. — Отново ела в Ирландия.

— Непременно.

— Доведи и хубавата си жена. — Ив изненадано примигна, когато Брайън прегърна и нея, после я целуна по челото.

Благодарение на свръхзвуковия самолет на Рурк след два часа вече бяха в Ню Йорк и Ив разпитваше момчето от цветарския магазин,

което беше доставило букета в дома ѝ.

— Полицай Пийбоди е конфискувала пейджъра ти.

— Не го е конфискувала, ами доброволно ѝ го връчих.

— Отново те питам — ти ли постави букета в кутията?

— Разбира се. Това е фасулска работа. Слагаш няколко клончета аспарагус и от онези, с белите цветчета, после поставяш розите. Леля ми е подредила кутиите и панделките на едно място, та да не се бавим с изпълнението на поръчките. Вашата полицайка може да се обади на леля ми, за да се увери, че казвам истината. Ще трябва ли да си намеря адвокат?

— Не е необходимо, Боби. Благодаря ти, че търпеливо изчака да се освободя, за да говоря с теб.

— Какво, свободен ли съм?

— Разбира се.

Боби се изправи и колебливо се усмихна.

— Досега не бях разговарял с ченге, ама се оказа, че не било толкова страшно.

— Напоследък престанахме да изтезваме свидетелите.

Той пребледня, после я изгледа и се засмя.

— Шегувате се, нали?

— Абсолютно. Изчезвай, Боби. — Ив поклати глава, сетне повика сътрудничката си. — Какво научи Макнаб от пейджъра?

— Поръчката е била направена от обществен телефон в централната гара на метрото и е била платена в брой чрез електронен трансфер. За нищо на света не можем да се доберем до нашия човек.

— Не подозирах, че толкова скоро ще предприеме нов ход. Открихте ли нещо за камионетката?

— Не още. Проверявам и магазините за обувки. Компютърът изчисли, че маратонките на непознатия са приблизително четирийсети номер — учудващо малък размер за мъжка обувка. Този модел е бил пуснат на пазара само пред шест месеца и цената му е доста висока. Засега съм установила, че магазините в целия град са продали шестстотин и осем чифта.

— Остава да разберем кои са купувачите и да ги проверим. Ами палтото?

— През последните три месеца са били продадени само трийсет, но засега имената на купувачите не съвпадат с имената на онези, които

са се сдобили с модерните маратонки, нито с хората, купили си статуетки на Дева Мария.

— Добре, повикай Макнаб.

След секунди младежът надникна през откренатата врата.

— Макнаб на вашите заповеди, лейтенант.

— Подробно докладвай какво си свършил.

— Да започнем със заглушителя. — Той безцеремонно седна на бюрото. — Имам усещането, че скоро ще ни излезе късметът. Електронният инженер, дето го препоръча Рурк е истински факир. Ей Ей ми събщи, че в „Трайдънт секюрити“ от година работят върху подобен модел и вече са постигнали значителни успехи.

— Кой е този Ей Ей?

— Геният, който работи за Рурк — дяволски е умен. Смята, че ако имаш късмет, устройството ще бъде готово след шест месеца. Носело се слух, че и други фирми работят в същата насока; една от тях е собственост на Бренън. Хората от отдела по промишлен шпионаж били убедени, че неговото предприятие е най-сериозният конкурент на „Трайдънт секюрити“.

— Имат ли готов прототип?

— Да. Ей Ей ми го показа. Добър е, но действа само от много близко разстояние. Все още не могат да го усъвършенстват и това им създава големи проблеми.

— Но очевидно престъпникът няма подобни проблеми — добрал се е до напълно усъвършенстван модел.

— Уместен въпрос. Мисля, че нашият човек известно време е работел в конструкторския отдел на „Рурк Индъстрийс“.

— Предполагането ти е логично. Ще проверим заподозрените по списъка на инспектор Фаръл — нищо чудно да имаме късмет.

— Питам се дали заглушителят, който онзи е използвал, не е за еднократна употреба.

Ив присви очи и се замисли.

— Ако е така, какво правиш след използването му? Изхвърляш ли го, презареждаш ли го или променяш конфигурацията му?

— По-вероятни са последните две възможности. С Ей Ей работим върху тях.

— Добре, продължавайте. Откри ли нещо, свързано с „ехото“?

— Не мога да намеря оригиналния източник и това ме подлудява. Успях обаче да смъкна леърите от диска, който донесохте от Ирландия. Изображението на Съмърсет е било холограмно.

— Сигурен ли си?

— Нима изглеждам неуверен? — Нахаканата му усмивка помръкна под студения поглед на Ив. — Да, беше холограма. Дяволски добра, но направих увеличение и различни измервания. Изображението е било проектирано.

— Добре. — Това беше още един аргумент в полза на теорията й, че убиецът се опитва да zlepостави Съмърсет. — Докъде стигнахте с анализирането на записките, направени от охранителната камера в Лакшъри Тауърс?

— От отдела ми правят въртели. Позволих си да говоря от ваше име и ги накарах да ми обещаят, че ще имаме резултатите след четирийсет и осем часа.

„Ах, Фийни, колко си ми необходим точно сега“ — помисли си Ив и строго погледна Макнаб.

— Имаш ли да ми докладваш още нещо?

— Например това: имам доказателства, че човекът, когото търсим, се е обаждал в Ирландия — ехото съвпада.

— Браво. А сега открий източника. — Тя се изправи. — Време е отново да изляза на ринга. Ще покажа на онзи мръсник, че съм готова за следващия рунд. Пийбоди, искам те неотлъчно до мен.

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие.

— Престани да се подмазваш. — На излизане тя извади портативния си видеотелефон и се свърза с Надин Фарст.

— Хей, Далас, изглеждаш прекрасно за тежко болен човек — възкликна репортерката.

— Искам да съобщиш по новините следното: лейтенант Ив Далас се е възстановила от нараняванията си и ще продължи разследването на убийствата на Бренън, Конрой и О'Лиъри. Тя е убедена, че много скоро престъпникът ще бъде арестуван.

— Почакай да взема записващото устройство.

— Това е всичко, приятелко. Постарай се да го излъчите по време на най-гледаната новинарска емисия. — Тя прекъсна връзката и изтича надолу по стълбата... и онемя от удивление. На перилото беше праметнато великолепно кожено яке. Цветът му беше златистокафяв

като очите ѝ. — Опасен човек е Рурк, не пропуска нищо — промълви тя, взе якето и побърза да го облече.

— Прекрасно е! — възкликна Пийбоди и не издържа на изкушението да прекара длан по ръкава.

— Навярно е десет пъти по-скъпо от старата ми любима дреха, а след седмица вече ще бъде съсипано. Чудя се защо той... По дяволите, къде е грижовният ми съпруг? Открий Рурк — обърна се тя към домашния компютър.

В момента отсъства от дома си.

— Да му се не види! Къде ли е отишъл? Дано да е зает с купуването на някоя планета; боя се обаче, че отново си пъха носа в полицейските работи.

— Наистина ли купува планети? — полюбопитства Пийбоди.

— Откъде да знам? За разлика от него, не се бъркам в работата му... — Внезапно ѝ хрумна нещо и тя възкликна: — Хотел „Сентръл Парк“! Ето къде е отишъл!

Когато излязоха от къщата, машинално потърси с поглед колата си, която винаги паркираше пред входа, за да дразни Съмърсет, и изруга.

— По дяволите, нямам превозно средство!

— Заявката ви още не е изпълнена. Резервният вариант е лично да изискате да ви бъде предоставен автомобил.

— Разбира се. Какво от това, че ще чакам само една-две седмици? Дяволска работа! — Тя нервно пъхна ръце в джобовете на новото яке и забърза към гаража, който беше пристроен така, че да не дразни окото. Масивните дървени врати бяха с железен обков и с дръжки от пиринч, а високите сводести прозорци бяха с тъмни стъкла, за да се предпази боята на колите в огромното помещение. Целогодишно климатичната инсталация поддържаше температура от двайсет и пет градуса.

Ив разкодира ключалките и притисна длан към специалната пластина.

Вратите зейнаха, Пийбоди — също. Едва след няколко секунди успя да прошепне:

— Невероятно!

— По-скоро е прекалено и дори нелепо — презрително изрече Ив. — Точно каквото може да се очаква от един богат мъж — да

колекционира скъпи играчки.

— Според мен е... върхът — благоговейно промълви сътрудничката ѝ.

Автомобилите бяха в индивидуални клетки, разположени на две нива. Тук имаше спортни модели, лимузини, въздушни велосипеди, джипове, обикновени седани и едноместни авиомобили с аеродинамични форми. Някои бяха боядисани в крещящи цветове, други — в сиво и черно. Пийбоди замечтано се загледа във въздушен велосипед за двама и си представи как се носи в небето, вятърът си играе с косите ѝ, а до нея седи мускулест красавец.

Ала бързо се върна на земята, като забеляза как Ив се запъти към малка сива кола.

— Лейтенант, предлагам да вземем този. — Тя посочи син спортен модел със сребристи джанти. Решетката на радиатора беше истинско произведение на автомобилното изкуство.

— Това е кола за фукльовци — отсече Ив.

— Може би, но не можете да отречете, че е много бърза и сигурно е заредена с гориво. — Пийбоди подкупващо се усмихна.

— Тук всички автомобили са заредени.

Ив посегна към бутона, за да освободи малкия сив седан, но сътрудничката ѝ възкликна:

— Моля ви, лейтенант, направете един жест заради мен. Изпитайте насладата от бързата кола, защото много скоро отново ще шофирате някоя полицейска таратайка... — В гласа ѝ се прокраднаха плачевни нотки. — Повечето хора до края на живота си дори не могат да докоснат такъв суперавтомобил. Нека вземем него... само този път.

— Престани да хленчиш — промърмори Ив, но все пак реши да изпълни желанието ѝ.

Пийбоди отвори вратата и възкликна:

— Тапицерията е от истинска кожа. — Тя притвори очи, сякаш вдъхваше аромата на скъп парфюм. — О, погледнете таблото — все едно е на реактивен самолет.

— Вземи се в ръце, иначе ще вземем седана.

— За нищо на света! — Пийбоди побърза да се настани на предната седалка. — Няма да мръдна оттук.

— Невероятно е, че жена с твоето пуританско възпитание може да бъде толкова плиткоумна и да проявява слабост към разкоша.

— Доста упорито работих върху себе си, за да променя пуританските си възгледи и смятам, че съм постигнала известен успех. — Тя доволно се усмихна, когато Ив седна до нея. — Лейтенант, чувствам се като на седмото небе. Може ли да пусна радиото?

— Не. Сложи си колана и си затвори устата. — Но Ив не устоя на изкушението — включи двигателя и потегли с бясна скорост.

След по-малко от десет минути спряха пред хотела.

— Забелязахте ли как тази вълшебница взема завоите? Карахте с деветдесет, а дори не се усети. Представяте ли си как лети? Предлагам на връщане да я изпробваме във въздуха. Майчице, мисля, че получих оргазъм, когато завихме по Шейсет и втора!

— Спести ми тези подробности. — Ив слезе и подхвърли ключовете на портиера, който, щом видя значката ѝ, се отказа да поиска бакшиш.

— Искам да я паркираш така, че да не чакам дори трийсет секунди, докато я докараш.

Без да дочака отговора му, тя влезе през автоматичната врата и прекосявайки фойето с мозаечен под, се приближи до рецепцията. Показа на служителя значката си и заяви:

— Един от апартаментите е резервиран за Брайън Кели.

— Да, лейтенант. Очакваме гостът да пристигне днес следобед. Апартаментът заема целия последен етаж.

— Искам да вляза в него.

— Мисля, че в момента там има човек, но ако изчакате...

— Искам да вляза и то незабавно.

— Добре, лейтенант. Частният асансьор е надолу по коридора и вляво. С вашия кодов ключ се отварят всички врати.

— Ако има някакви съобщения или пратки за обитателя на този апартамент, погрижете се моментално да ми бъдат донесени.

— Разбира се.

Когато тя се отдалечи, служителят побърза да се обади на човека, който беше изпреварил Ив и вече беше в апартамента.

— Моля да ме извините, сър, но някоя си лейтенант Далас и униформена полицейска служителка всеки момент ще почукат на вратата ви. Моля? Разбира се, сър, веднага ще се погрижа...

Служителят, който беше смаян от получените нареждания, побърза да се свърже с „обслужване по стайте“ и поръча да занесат в

апартаментата на последния етаж кафе, сандвичи и плодове.

Пред вратата Ив извади оръжието си и направи знак на Пийбоди да стори същото. Пъхна ключа в ключалката и кимна на сътрудничката си.

Влязоха едновременно, готови за най-лошото.

Рурк, който се беше разположил на дивана, тапициран с коприна, широко се усмихна и заяви:

— Не мисля, че трябва да ме заплашваш с оръжие, скъпа. Поръчал съм кафе, а тук обслужват много бързо.

— Заслужаваш хубаво да те разтърся.

— Недей, защото после ще съжаляваш. Здравей, Пийбоди. Изглеждаш много привлекателна с тези кичури, разбъркани от вятъра.

Тя се изчерви и отметна черната си права коса.

— Ами... за няколко минути свалих покрива на спортната ви кола... онази, дето е последен модел.

— Симпатична е, нали? Предлагам да обсъдим как ще устроим капан на нашия човек... или предпочитате първо да си изпиеете кафето?

Ив примирено въздъхна и прибра оръжието си в кобура.

— Ще почакаме да донесат кафето.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Подготвили сме почти всичко, сър. Очакваме обаждането на нашия човек.

— Какво ще се случи, ако той не се обади и не използва същия метод, с който похити О'Лиъри?

— Решил е да действа по същия начин, сър — доказва го разговорът му с Брайън Кели. — Тя направи знак на Макнаб да млъкне и си помисли, че младежът говори едва ли не със светлинна скорост. — Ще го заловим, сър. Но той трябва да предприеме първия ход.

— Дано да е по-бързо, Далас, иначе двамата с теб здраво ще си изпатим.

— Поставила съм примамката и съм сигурна, че той ще влезе в капана.

— Уведоми ме, веднага щом ти се обади.

— Разбира се — промърмори тя, когато екранът потъмня, после възкликна: — Хей, момчета, няма ли да млъкнете? Не съм ви поканила на купон.

Макнаб и двамата служители от отдела по електроника не й обърнаха внимание и продължиха да разговарят, докато монтираха уредите в спалнята, която беше временният им команден център. Ив се безпокоеше дали ще се справят, но нямаше време да осигури поопитни специалисти. Електронната екипировка включваше уреди за проследяване на обажданията, три портативни видеотелефона със слушалки и приспособления за заглушаване на гласа. Записващите устройства щяха автоматично да се включат след първото позвъняване на видеотелефона, който Макнаб беше свързал с апарата в стаята на Ив в полицейското управление.

Апаратурата беше докарана с фургон за доставка на хранителни продукти, в случай че престъпникът наблюдаваше хотела. Той нямаше да види нито униформени полицаи, нито бяло-черни полицейски коли.

Шест ченгета, предрешени като хора от персонала, наблюдаваха файето. Един детектив беше заел мястото на портиера. Двама

дежуреха в кухнята, други двама, преоблечени като камериери, държаха под око последния етаж.

За подготовката на капана беше изразходвана голяма част от бюджета на отдела. Ив знаеше, че ако се провали, ще си има големи неприятности.

Но тя нямаше да допусне провал.

Не я сдържаше на едно място, затова отиде в просторната дневна. Не се притесняваше, че могат да я видят отвън, тъй като щорите бяха спуснати. Само Рурк и управителят на хотела знаеха за присъствието на преоблечените полицаи. В два следобед, един час след приземяването на самолета от Дъблин на летище „Кенеди“ в хотела щеше да пристигне друго ченге и да се представи за Брайън Кели.

Ив знаеше, че планът ѝ е безупречен. Оставаше престъпникът да се обади.

По дяволите, защо не се обаждаше?

Рурк влезе в дневната и забеляза как жена му намръщено се взира в прозореца.

— Не се притеснявай, скъпа, предвидила си всичко до най-малките подробности.

— Сигурна съм, че той незабавно ще се свърже с човека, когото мисли за Брайън. Не бива да рискува гостът от Ирландия да ти се обади и да разбере, че е бил подведен. Когато е разговарял с Джени, я е накарал да му обещае, че няма да съобщава на никого за пристигането си в Ню Йорк. Но Брайън не би бил толкова покорен.

— Ако убиецът го познава, сигурно му е известно, че ирландският барман не се подчинява на никого.

— Точно така, затова ще побърза да си уговори среща с него. Вече е намислил къде ще го убие и не ще поеме никакви рискове. Брайън е едър, мускулест мъж в разцвета на силите си, освен това е кален в безброй улични битки и няма лесно да се даде.

— Следователно трябва да бъде изненадан — съгласи се Рурк.

— Да. Ето защо мисля, че ще действа незабавно, още тук, в хотела. Брайън ще очаква човека, изпратен от теб, затова ще отвори вратата. В този момент убиецът трябва да му сложи упойката и то без Брайън да окаже съпротива.

— Лейтенант — промълви Рурк и ѝ протегна ръка. Ив машинално я пое, а той усмихнато стисна дланта ѝ. — Ако държах мини спринцовка, сега щеше да бъдеш упоена. През двайсетте години на нашия век тези спринцовки бяха изключително популярни в някои райони на планетата, където имаше междуособици, но в повечето случаи съдържаха стрихнин, вместо упойващо вещество. В продължение на няколко години хората бяха престанали да се ръкуват.

— Ти си истински извор на страховити истории.

— Идеални са за забавление на гостите на празненствата, които устройвам.

— Би трябвало вече да се е обадил. — Ив нервно закрочи напред-назад. — Досега винаги се е свързвал с мен непосредствено след извършване на убийството, което теоретично би ме улеснило да го заловя. Този човек обича риска, харесва му да се мисли за неуязвим. Изпитва възбуда, когато знае, че ще бъде по петите му още преди кръвта на жертвите му да е засъхнала.

— Може би възнамерява да се обади оттук, след като е забелязал пристигането на „обекта“ си.

— Помислила съм и за това. Няма значение, пак ще го хванем. Ще поиска да го свържат с този апартамент. Полицаят, който се представя за Брайън, има неговото телосложение и цвят на косата и очите. Макнаб е поставил устройство, което ще промени гласа му и ще направи неясен образа на монитора. Все пак съм сигурна, че няма да предприеме нищо, докато ми се обади и се увери, че съм готова.

Погледна часовника си и изруга.

— По дяволите, след петнайсет минути Джакинсън ще се регистрира в хотела под името Брайън Кели. Къде ли се губи този мръс...

В този миг видеотелефонът в спалнята иззвъня. Тя се втурна вътре и възбудено извика:

— Всички да излязат! Включи холограмното изображение, Макнаб.

— Слушам. — Той кимна, когато около Ив затрептя въображаемо изображение на стаичката ѝ в полицейското управление. — Изглежда напълно автентично, Далас.

— Разбери откъде се обажда — нареди му тя и вдигна слушалката. — Тук лейтенант Далас, отдел „Убийства“.

— Радвам се, че се чувстваш по-добре, лейтенант. — Гласът беше същият, на екрана се завихриха същите цветове.

— Липсвах ли ти? Много мило беше от твоя страна да ми изпратиш цветя, след като не успя да ме взривиш заедно с колата ми.

— Изявлението ти пред пресата дълбоко ме засегна. Невъзпитаното ти поведение ме раздразни. Признай, че се държа доста некоректно.

— Според мен „некоректно“ е да отнемаш живота на хората, приятелче. Тази твоя слабост пък дразни мен.

— Сигурен съм, че можем още дълго да обсъждаме постъпките, които предизвикват нашето раздразнение, но трябва да побързаме — известно ми е, че отчаяно се опитваш да запишеш този разговор, но разполагаш с първобитна техника и необразовани подчинени.

— Познавам двама електронни инженери, работещи в полицията, които биха се засегнали от думите ти.

Той искрено се разсмя, а Ив наостри уши — това беше млад човек.

— При други обстоятелства дори бих се влюбил в теб, лейтенант. Ала не мога да понасям липсата ти на вкус. Какво намираш в онзи ирландски уличен плъх, за когото си се омъжила?

— Страхотен е в леглото. — Тя се облегна назад и се усмихна. — Според твоя профил, който състави нашата психиатърка, теб не те бива по тази част. Препоръчвам ти да използваш хапчетата „Остани твърд“. Има ги във всички аптеки.

Убиецът се задъха от ярост, после процеди:

— Сърцето и тялото ми са непорочни, дал съм обет, че ще остана девствен.

— Мисля, че по този начин прикриваш импотентността си.

— Проклета кучка! Не знаеш нищо за мен. Сигурно си мислиш, че искам да легна с теб, а? Може би ще го направя, когато изпълня мисията си, може би Бог ще го поиска. Защото казано е: „По-добре изливай семето си в утробата на блудница, отколкото на земята“.

— О, разбирам — не можеш дори да мастурбираш. Лоша работа, нали? Препоръчвам ти да не мислиш за майка си, докато го правиш. Тогава ще успяваш да се... освободиш и ще се почувстваш като нов човек.

— Забранявам ти да говориш за майка ми! — пискливо възкликна той.

„Този път уцелих в десетката — помисли си Ив. — Майка му олицетворява женския авторитет.“

— Разкажи ми за скъпата си мамичка, приятелю. Още ли те държи вързан за полата ѝ или си стои сама вкъщи и не подозира с какво се забавляваш през свободното си време? — Спомни си за ритуала, който тази сутрин беше наблюдавала в църквичката до скалистия бряг. — Още ли я придружаваш всяка неделя на литургията? А може би отиваш в черквата, за да се срещнеш с твоя отмъстителен бог?

— Кръвта на моите врагове се стича в ада както виното. Ще разбереш що е болка, преди да те убия.

— Веднъж вече опита и не успя. Предлагам ти да застанем един срещу друг. Но мисля, че не ти стиска.

— И това ще стане, но когато му дойде времето. Думите на една безпътница не ще ме накарат да се отклоня от пътя си. — Гласът му пресекна и Ив наклони глава, опитвайки се да долови промяната. Стори ѝ се, че непознатият плаче.

— Сега е най-подходящият момент.

— Не съм изпълнил мисията си. Аз ще реша кога ще се срещна с теб. Днес четвъртата осъдена душа ще застане пред божествения съдник. Имаш само два часа да откриеш прасето и да го спасиш от закление. Грешниците зло ги преследва, а на праведниците добро ще се въздаде.

— Отново цитираш притчи. Не успя ли да измислиш нещо по-оригинално?

— Цялата житейска мъдрост е събрана в Библията. Тя скоро ще бъде в ръцете ми — квичашо прасе в страната на охранените кучета и зле платените бавачки.

— Тази гатанка не ми подсказва нищо. Мисля, че вече съм по дирите ти, затова се страхуваш да играеш честно.

— Играя честно, но ти си прекалено глупава, за да разгадаеш смисъла на думите ми. Ще ти помогна с още една гатанка: Слънцето залязва и през нощта ще завладее света. Поредният Юда скъпо ще плати за предателството си. Разполагаш с два часа и времето ти започва да тече от този момент. — Той прекъсна връзката.

— Ще ме зарадваш ли, Макнаб? — попита Ив.

Очите на младежа сияеха.

— Пипнах го.

Тя бавно се изправи и изключи холограмата.

— Не се подигравай с мен, момченце.

— Нашият човек се обажда от място, намиращо се в сектор Д.

Ив направи справка с картата на града и възкликна:

— Дявол да го вземе, Лакшъри Тауърс се намира в този сектор.

Мръсникът е в сградата, където уби първата си жертва.

— Няма ли да го заловим докато е още там?

Ив направи знак да замълчи, за да обмисли всички варианти.

След няколко секунди промълви:

— Онзи тип каза, че разполагам с по-малко от два часа. Прави ми впечатление, че не обича да претупва „работата“ си, затова навярно планира да остане в хотела поне час. Сигурна съм, че всеки момент ще бъде тук. Джакинсън дойде ли?

— Чака в съседната стая.

— Прекрасно. Предполагам, че нашият човек няма да бърза. Предварително е подготвил инструментите си, за щото не обича да оставя всичко за последната минута. Ще кара бавно, за да не го спрат за превишена скорост и защото действа според графика си. Нашите хора да обкръжат Лакшъри Тауърс, но да не влизат в сградата, защото ако убиецът има съучастници, положително ще го предупредят.

Извади комуникатора си, свърза се с Уитни и хладнокръвно му обясни стратегията си. Действаше спокойно, без паника. Прекъсна обясненията си, когато факсът сигнализира за постъпващо съобщение.

— Престъпникът се свърза с хотела, сър. Ще ви прочета съобщението, което току-що получих по факса. Той инструктира Брайън Кели, че след петнайсет минути в апартамента ще дойде униформен шофьор. Това потвърждава предположението ми, че възнамерява да го убие в хотела. Съобщава още, че Кели трябва да изпрати асансьора, когато шофьорът му се обади от фойето. Това е всичко. Вероятно всеки момент престъпникът ще бъде тук.

— Нашите хора ще обкръжат Лакшъри Тауърс. Мога да ти дам двама детектива и трима полицаи.

— Трябва да бъдат в цивилно облекло, сър. Необходим ми е и човек от отдела по електроника.

— Имаш вече трима, Далас. Не мога да ти отпусна повече хора.
Тя гневно стисна зъби. Съжеляваше, че не може да бъде едновременно на двете места.

— Ще изпратя Макнаб с втория отряд.

— Ще му осигуря кола с необходимата апаратура. Връзката ще осъществяваме на тази честота.

— Слушам, сър.

— Не мога да повярвам! — обидено възкликна Макнаб. — Изритват ме точно когато започна да става интересно.

— Трябва да откриеш бърлогата му.

— Защо? Нали ще дойде тук? Какво пречи да го арестуваме?

— Трябва да откриеш бърлогата му — повтори тя, — защото ако, не дай боже, ни се изплъзне, ще се върне там. Изпълнявай заповедите ми, детектив.

Младежът грабна палтото си и гневно извика:

— Вие, от отдел „Убийства“ смятате, че електронните инженери стават само за черната работа. Търсите ни, когато изпаднете в безизходно положение, но щом ви помогнем, ни пращате по дяволите.

— Нямам време да слушам оплакванията ти. Престани да правиш фасони, инструктирай двамата си колеги и изчезвай. — Тя побърза да отиде в дневната. — Да излязат всички, с изключение на Джакинсън. Заемете позиции. Настройте оръжията си така, че само да зашеметите престъпника. — Направи знак на Рурк да отиде в съседната стая и посочи мониторите. — Наблюдавай как ще го пипнем.

— Сигурен съм, че представлението ще бъде много интересно, но вече си с един човек по-малко. Ще заместя Макнаб. Моля те, не ми казвай, че това противоречи на правилника. По-добре е да ти помогна, отколкото да бездействам.

Ив знаеше, че той ще се справи с електронните устройства по-добре от двамата техници.

— Отиди в спалнята, за да те държа под око. Джакинсън, отдръпни се от вратата. Когато онзи позвъни, ще изчакаш да ти дам знак. После ще отвориш. Пийбоди, ти отиваш в другата спалня. Стой зад вратата и бъди готова да ни се притечеш на помощ. — Върна се в „контролното помещение“ и се свърза с трите отряда, предупреждавайки ги да заемат позиции.

— Оглеждайте се за униформен шофьор, но не го доближавайте. Заподозреният ще говори по портативния си видеотелефон или по видеотелефона на хотела. После ще вземе асансьора, обслужващ само апартамента на последния етаж. Повтарям — наблюдавайте го, без да се приближавате до него. Искам да се качи тук. Когато го хванем в капана, ще ви дам сигнал да се присъедините към нас.

— Обожавам те, като слушам как командваш подчинените си — прошепна ѝ Рурк.

— Не дрънкай глупости. — Ив застана пред мониторите, за да се убеди, че хората ѝ са по местата си. — Очаквам всеки момент онзи да се появи. Хайде, гад такъв, ела ми в ръцете.

Вид как Макнаб излезе от асансьора във фойето. „Още е бесен“ — помисли си, като забеляза намръщената му физиономия. „Време му е да се научи, че работим съвместно и че в полицията няма място за солови изпълнения.“ Огледа фойето, очаквайки да види човек с шофьорска униформа.

Някакъв дроид извеждаше две красиви афгански хрътки. Жена в строг черен костюм седеше на кръгообразната скамейка, заобикаляща фонтана в центъра на фойето, и гневно говореше по портативния си видеотелефон. Пиколо караше към главния вход електрокар, отрупан с големи куфари. Във фойето влезе дама, която водеше на сребърна каишка елегантно подстриган пудел. Жената и четириногото носеха еднакви сребристи панделки, а по петите им вървеше дроид, натоварен с покупки.

„Богата туристка — помисли си Ив. — Отсега пазарува за Коледа.“

В този миг забеляза убиеца, който влезе непосредствено след дроида. Носеше дългото тъмно палто и ниско нахлупена шофьорска фуражка, а черните очила скриваха очите му.

— Вече е тук — прошепна тя в микрофона. — Мъж, висок около метър и седемдесет, с черно палто, сива фуражка и тъмни очила. Носи черно куфарче.

— Видяхме го, лейтенант. Заподозреният изважда от джоба си портативен видеотелефон... сега заобикаля фонтана...

В този момент всичко се обърка. Ив с ужас видя как пуделът провали грижливо подготвения ѝ план. Залая истерично, отскубна се от каишката си и се втурна към афганските хрътки.

Животните се вкопчиха в люта битка, ръмжаха и се хапеха. Собственичката на пудела, бързайки да се притече на помощ на любимеца си, блъсна жената с черния костюм, която се беше изправила, и за малко не я изпрати в езерцето около фонтана. Портативният видеотелефон изхвъркна от ръката на бизнес дамата и улучи между очите полицаия, преоблечен като пиколо. Той се строполи на пода като отсечено дърво.

Разнасяха се писъци и проклетия, едно от кучетата събори маса, върху която имаше две кристални вази. Трима души от обслужващия персонал се спуснаха да разтървават четириногите, но се отдръпнаха, когато един от тях беше жестоко ухапан. Мъжката хрътка се измъкна от мелето и се втурна навън, препъвайки Макнаб, който политна напред и удари главата си във вратата. Ив видя как един от хората ѝ, преоблечен като портиер, посегна да извади оръжието си.

— По дяволите, скрийте оръжията! — изкрещя тя, без да откъсва поглед от убиеца, но видя, че планът ѝ се е провалил. Той бързо пъкна видеотелефона в джоба си, тревожно се огледа и побягна.

— Разкрити сме. Заподозреният се движи към южния вход. Блокирайте южния вход!

Докато тичаше към асансьора, отново извика в микрофона:

— Повтарям, блокирайте южния вход. Заподозреният знае, че е попаднал в капан, вероятно е въоръжен и готов да използва оръжието си. — Тя не се опита да спре Рурк, който също се качи в асансьора.

— Приближава се до вратата — процеди той и Ив забеляза, че предвидливо е взел един от минимониторите.

— Елсуърт, заподозреният се приближава към теб — извика тя.

— Спокойно, Далас. Ще го пипна.

Ив едва изчака вратите на асансьора да се отворят и тичешком прекоси фойето. Елсуърт лежеше до вратата.

— По дяволите, упоил го е! — Извади оръжието си и изтича на улицата, докато крещеше в микрофона: — Заподозреният е вън от контролирания район. Придвижва се пеш...

Зави зад ъгъла и чу писък. Престъпникът измъкваше някаква жена от колата ѝ. Блъсна я на улицата и седна зад волана в мига, когато Ив извади оръжието си. Тя рязко се обърна и се втурна към спортния си автомобил, който беше паркиран пред централния вход. Рурк я изпревари и извика:

— Аз ще карам. Познавам по-добре колата.

Без да спори, Ив побърза да се настани на дясната седалка.

— Заподозреният открадна автомобил. Движи се на изток по Седемдесет и четвърта улица с бял мини джет с регистрационни табели с надпис „Чарли“. Имам нужда от подкрепление, изпратете и хеликоптер. Престъпникът приближава Лексингтън авеню и е на четири пресечки пред нас.

Рурк включи турбодвигателя и спортната кола сякаш полетя.

— Настигаме го бързо — прошепна тя и за миг затвори очи, когато на косъм избегнаха сблъскването с трамвай.

— Онзи тип не знае да използва предимствата на мини джета — промърмори Рурк, докато се промъкваше между другите превозни средства без нито за миг да използва спирачките. — Скоро ще го настигнем. — В този момент светофарът пред тях превключи на червено. Рурк даде газ и се стрелна през преминаващите коли; шофьорите им рязко удариха спирачки и натискаха клаксоните.

— Ще го настигнем, ако останем живи — промърмори Ив и извика в микрофона: — Заподозреният зави по Лексингтън авеню и се насочва към центъра на града. Къде е проклетият хеликоптер?

— Няколко машини летят в указаната от теб посока — с леден тон отговори командирът. — Полицейските коли са тръгнали от източна и западна посока и ще се включат в преследването на Четирийсет и пета улица и Лексингтън авеню.

— Пътувам с цивилна кола, сър. — Тя описа спортния автомобил и добави: — Бързо настигаме мини джета, който в момента пресича Петдесета улица...

Ив ужасена замлъкна, защото видя, че летят към огромен автобус. Рурк натисна бутона за вертикално излитане и колата рязко се стрелна нагоре, а младата жена почувства, че стомахът ѝ се преобръща. Прелетяха над автобуса и отново се спуснаха на платното, ала мини джетът беше изчезнал.

— По дяволите. Завил е, но в коя посока?

— Надясно — реши Рурк. — Забелязах, че се беше устроил в дясното платно.

— Предполага се, че в момента заподозреният се движи на запад по Четирийсет и девета улица. Полицейските коли да се отправят в тази посока — нареди Ив.

Когато стигнаха до ъгъла, зеленият светофар замига в жълто, но Рурк реши все пак да завие, за да не губи време. Ала с типичната си нетърпеливост пешеходците се втурнаха да пресичат и макар да виждаха синьото торпедо, което се носеше към тях, не отстъпваха нито на сантиметър.

— Тъпанари, кретени... — Тя замлъкна, защото Рурк отново вдигна колата във въздуха, после я спусна, като за малко не преобърна подвижния павилион за храна. Трима евреи с черни куфарчета изплашено отскочиха встрани. Собственикът на павилиона грабна една круша и я запрати след отминаващия автомобил.

В този момент Ив забеляза как мини джетът завива зад ъгъла на Пето авеню. Задницата му поднесе и преобърна втория подвижен павилион, а собственикът му се просна на земята.

— Започваме да изоставяме — извика тя в микрофона. — Той вече се движи по Пето авеню. — Вдигна поглед към небето и гневно стисна устни като забеляза само репортерски хеликоптери. — Сър, къде е въздушното подкрепление?

— Имаме проблеми в контролната кула. Хеликоптерите ще бъдат на местоназначението след пет минути.

— Но ще бъде прекалено късно — промърмори тя и дори не се зарадва, когато чу приближаващия се вой на сирени.

— Нямаме друг изход, освен да полетим — реши Рурк.

Усмихна се студено и натисна бутона за вертикално излитане. Автомобилът се стрелна нагоре като ракета. Ив пребледня като платно и се вкопчи в седалката.

— Господи, как мразя това!

— Дръж се здраво. Ще минем по диагонал и бързо ще го настигнем.

„Но преди това ще трябва да прелетим със сто и шейсет километра в час над няколко дваисететажни сгради“ — помисли си тя.

Вече се движеха сред туристическите аеробуси и Ив имаше възможност за първи път да види отблизо омазните превозни средства, които ежеминутно прелитаха край прозореца на стаята ѝ в управлението. Дочу монотонния механичен глас, който приканваше туристите да посетят прочутите бижутерски магазини в Диамантения квартал.

— Ето го! — изкрещя тя, за да надвика шума и посочи на запад. — Той е в онзи син мини джет. Попаднал е в задръстване между Четирийсет и пета и Четирийсет и шеста улица. — След секунда забеляза още един мини джет на около половин пресечка от първия и гневно изруга. — По дяволите, само това ми липсваше — две еднакви коли. Рурк, приземявай се... ако се наложи, дори върху тротоара. До всички патрулни коли, насочете се към два сини мини джета, попаднали в задръстването на Пето авеню. Блокирайте движението по западното платно на ъгъла на Пето и Четирийсет и трета.

Стомахът ѝ се преобърна, когато Рурк рязко снижи колата и паркира в платното за автобуси точно срещу единия мини джет.

Тя изскочи навън и насочи оръжието си към шофьора.

— Полиция! Излез от колата и вдигни ръце?

Шофьорът беше младеж на около двацет и пет. Носеше жълто-зелено сако и бричове. Когато излезе от колата, по лицето му се стичаха капки пот.

— Моля ви, не използвайте оръжието си — извика той. — Аз съм само пласьор... мъча се да си изкарвам хляба...

— Не мърдай! Обърни се и сложи ръцете си върху колата!

— Моля ви, не желая жена ми да разбере... Искам адвокат — добави, докато тя го претърсваше за оръжие. — Едва от шест месеца съм в този бизнес... Смилете се над мен...

Ив извади белезниците и му ги постави, макар вече да знаеше, че това не е човекът, когото преследваха.

— Само ако си мръднал, хубавичко ще те подреда — заплаши го и хукна към другия мини джет, но забави крачка, щом забеляза, че Рурк вече го е огледал.

— Провери ли другия шофьор. Този тук е пласьор на наркотици с мозък на попова лъжичка.

— Колата е празна — процеди Рурк. — Убиецът е избягал. — Той гневно стисна зъби и се огледа.

Тротоарите гъмжаха от пешеходци, трите елеватора към другите нива бяха претъпкани с хора. Наблизо се намираше и централната станция на метрото.

— Мръсникът успя да ни се изплъзне.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

След два часа повикаха Ив в „Кулата“, както неговите хора наричаха седалището на шефа на полицията Тибъл, за да обясни защо операцията се е провалила.

— Поемам цялата отговорност за неуспеха, сър. Всички полицаи, които участваха в операцията, действаха според инструкциите ми.

— Не е било операция, а истински цирк, Далас. — Тибъл удари с юмрук по бюрото. — Бой на кучета, ранени граждани, а лейтенант Далас се подвизава из града със спортна кола, която струва поне двеста хиляди долара. Репортери, които са пътували с въздушен автобус, са успели да заснемат великия ти полет. Представям си реакцията на зрителите, като видят репортажа. Не допринасяш за издигането на имиджа на нюйоркската полиция, лейтенант.

— Позволете да обърна вниманието ви на факта, че наскоро служебната ми кола беше взривена и че още не съм получила друга. Реших да използвам лично превозно средство, което не е забранено от устава.

Тибъл присви очи.

— По дяволите, защо не са ти дали автомобил?

— Молбата ми не е била придвижена поради кой знае какви причини. Днес сътрудничката ми подаде нова молба, при което ѝ е било отговорено, че все някога ще получа превозно средство.

Тибъл раздражено въздъхна.

— Празноглави бюрократи! В осем часа ще имаш кола.

— Благодаря, сър... Позволете ми да продължа. Безсъмнено днешната операция се провали. Все пак детектив Макнаб успя да разбере, че престъпникът се обажда от Лакшъри Тауърс. Моля да ми разрешите да се включа в групата, която ще участва в претърсването на сградата.

— Нима възнамеряваш да бъдеш навсякъде?

— Да, сър.

— Хрумвало ли ти е, че започваш да губиш обективността си? Че започваш да доказваш на убиеца колко е некадърен и глупав в сравнение с теб? Питам се дали разследваш серия от жестоки убийства, лейтенант, или се забавляваш с играта му?

Ив мислено призна, че Тибъл има право, но реши да не отстъпва.

— Извинете, че ви възразявам, сър, но в момента разследването е свързано с тази... игра. Признавам, че поведението ми е било... нестандартно и обещавам, че това няма да се повтори.

— По дяволите, как да те мъмря, след като винаги ме изпреварваш с извинения. — Той се изправи. — Смятай, че официално си порицана. Но между нас казано, поведението ти не ми се стори „нестандартно“, както благоволи да се изразиш. Гледах видеозапис на операцията и забелязах, че командите ти бяха уместни и изречени без никакво колебание. Планът ти също беше безпогрешен. Откъде се взе този проклет пудел — едва чуто промърмори той. — Отгоре на всичко не си получила исканото подкрепление по въздуха, за което някой в контролната кула ще трябва да отговаря. Приеми, че имаш официалната ми подкрепа. А сега... — Тибъл взе от бюрото малък прозрачен глобус, пълен с проблясваща синя течност и го разклати — повърхността на миниатюрното море се набразди от вълни. — Сега трябва да обмислим стратегията ни. Сигурен съм, че медиите ще раздухат днешния ни неуспех, но ще приемем удара с гордо вдигнати глави. Най-важното е дали нашият човек отново ще те потърси.

— О, непременно ще се обади — не ще се въздържи. Предполагам, че няма да го направи веднага. Ще се цупи, ще получи нервна криза и ще мисли как да ме нарани физически. В болното му съзнание се е загнездила мисълта, че съм го измамила, че съм се опитала да разваля играта му. А да мамииш е грях, затова Бог трябва да ме накаже. Сигурна съм, че е изплашен, но и вбесен. — Поколеба се и реши да бъде откровена. — Не вярвам да се върне в Лакшъри Тауърс. Може да е всякакъв, ала не е глупак. Положително е разбрал, че сме узнали откъде се обажда. Днес усети капана, следователно инстинктивно „надушва“ ченгетата. Беше ни в ръцете, но го изпуснахме. Но ако открием бърлогата и апаратурата му, можем да смятаме, че сме го заловили.

— Тогава не губи време, а действай.

Ив се отби в канцеларията си, за да направи копия от аудио- и видеозаписите на операцията, за да ги проучи много внимателно.

— Нали те помолих да се прибереш вкъщи — промърмори, когато видя, че Рурк я чака.

Той стана и погали страната ѝ.

— Тибъл смъкна ли ти кожата?

— Напротив, беше много мил, като се има предвид неуспехът ми.

— Провалът не беше по твоя вина.

— Не е важно кой е виновен, а кой носи отговорността.

Рурк се засмя и сложи ръце на раменете ѝ.

— Искаш ли да те заведа на истински бой с кучета?

Ив също се засмя.

— Може би ще отидем, но по-късно. Искам да направя копия на записите, после ще се включа в екипа, който ще претърсва Лакшъри Тауърс.

— Днес не си хапвала нито залък.

— Ще си взема нещо от закусвалнята. — Уморено потърка челото си и възкликна: — По дяволите, бяхме на косъм от успеха! На косъм! Недоумявам какво е подсказало на престъпника, че сме му устроили капан. Дали е видял през витрината как Бакстър посяга към оръжието. Или пък някой от нашите хора го е наблюдавал прекалено очевийно? Или пък просто ни е „надушил“?

— Предлагам аз да видя записите... с очите на човек, който години наред се е озъртал за ченгетата.

— Какво пък, няма да навреди. — Тя се обърна към компютъра и поиска да дублира всички оригинални файлове.

— Предполагам, че ще можеш добре да го разгледаш, когато влиза във фоайето. Лицето му почти не се вижда, но има вероятност нещо да ти се стори познато. Сигурна съм, че познаваш този човек, Рурк.

— Ще направя всичко възможно, за да ти помогна.

— Не знам кога ще се прибера. — Ив му подаде копията. — Не ме чакай, легни си.

Взе си от закусвалнята сандвич със сирене, шоколадче и кутия пепси, което предпочете пред отвратителното кафе. Накара да поставят в плик оскъдната ѝ вечеря, взе го и отиде в залата за конференции на втория етаж на Лакшъри Тауърс, където Макнаб беше устроил своя щаб.

— Откри ли нещо — побърза да го попита тя.

— В тази сграда гъмжи от мега видеотелефони, лазерни факсове и какви ли не още чудеса на съвременната електроника. Проверяваме всеки апартамент, но засега не сме открили свръхмощна апаратура като тази на нашия човек.

Ив остави на масата плика, хвана брадичката му и обърна лицето му към себе си. На челото му имаше огромна подутина, а над дясната му вежда имаше дълбока драскотина.

— Добре си се подредил. Беше ли на лекар, за да ти даде някакъв мехлем за грозното ти лице?

— Нищо ми няма, само дето при падането си ударих главата. Проклетото куче се хвърли в краката ми като футболист по време на финален мач. — Той замълча и неловко се размърда на стола, при което няколкото му златни обици задрънчаха. — Вижте, лейтенант, искам да ви се извиня заради неподчинението си по време на операцията.

— Не си искрен. Беше те яд на мен и гневът ти още не е преминал. — Тя извади кутийката с пепси и я отвори. — Не беше прав, сега е същото. Не желая извиненията ти. Никога не оспорвай заповедите на началството по време на операция, в противен случай има опасност да загубиш службата си, вместо да напреднеш. Тогава ще бъдеш принуден да си търсиш работа в частна охранителна фирма и до пенсия да се завираш в някоя тъмна стаичка, подслушвайки как двама души се любят.

Макнаб действително кипеше от гняв, но не прекъсваше работата си със скенера; забеляза, че на осемнайсетия етаж има мощна апаратура за комуникации. След секунди промърмори:

— Признавам, че още ме е яд, а също и че неподчинението ми е непростимо. Но моля да ме разберете — понякога по цял месец не излизам от стаята си в управлението. Зарадвах се, че ще присъствам на залавянето на престъпник, а вие побързахте да се отървете от мен.

Докато наблюдаваше гладкото му, невинно лице, тя се почувства безкрайно уморена и остаряла.

— Макнаб, участвал ли си в ръкопашен бой, освен по време на обучението?

— Не, но...

— Насочвал ли си оръжието си към човек, не към мишена?

Младежът се намръщи.

— Не съм и признавам, че не обичам да се бия.

— Силата ти е ей тук. — Тя докосна скенера. — Много добре знаеш колко инженери кандидатстват за работа в отдела по електроника? Там се приемат най-добрите. Бива си те — мога да преценя, защото съм работила с най-добрия — добави тя, мислейки си за Фийни. — Трябваш ми, за да заловим заедно това чудовище. — Безцеремонно докосна подутината на челото му, сетне промълви: — Запомни, че участието в операции понякога ти излиза през носа.

— Момчетата от отдела ще ме майтапят поне до Коледа. Ама че абсурд — някакво си куче да ме извади извън строя.

— Не беше „някакво“, а много голямо куче — съчувствено каза Ив и му подаде сандвича. — С огромни зъби. Да знаеш само как ухапа Лоримър по глезена...

— Не думайте! — Макнаб се поободри и отхапа от сандвича. — Никой не ми съобщи тази подробност. — Скенерът избръмча и той се намръщи. — На деветнайсетия етаж, в апартамента в източното крило също има мощна апаратура. — Той извади комуникатора си. — Син екип, проверете номер 1923. Може би е само музикална уредба на някое богато хлапе, но е много мощна.

— Ще разпитам обитателите на сградата — заяви Ив. — Ако попаднеш на нещо интересно, веднага ми го събщи.

— Вие също, лейтенант. Между другото, къде е Пийбоди?

Ив повдигна вежди, изгледа го, сетне отговори:

— Надзирава демонтирането на апаратурата в хотелската стая. Тя не те харесва, Макнаб.

— Знам. — Младежът широко се усмихна. — Кой знае защо точно това особено ме привлича. — Той си затананика и отново се обърна към скенера.

В полунощ Ив смени работния екип с нови хора, изпрати Макнаб вкъщи със заповед да поспи минимум осем часа и също се прибра у дома. Не се изненада, когато намери съпруга си в кабинета му. Рурк си беше налял чаша бяло вино и не откъсваше поглед от монитора, където вървяха кадри от провалилата се операция.

— Изпратих хората от първия екип да си починат — обясни тя. — Започваха да се изнервят.

— Ти също изглеждаш изнервена. Искаш ли чаша вино?

— Не, благодаря. — Тя се приближи и видя, че е спрял записа на мястото, където Макнаб политаше с главата напред към вратата. — Той едва ли ще поиска да сложи в рамка тази снимка.

— Не успяхте ли да откриете апаратурата на престъпника?

— Макнаб мисли, че онзи я е изключил. — Ив разтри втвърдените си вратни мускули. — Аз съм на същото мнение. Възможно е да го е направил чрез устройство за дистанционно управление или пък има съучастник. Според Майра този тип иска по време на играта непрекъснато да бъде в центъра на вниманието, ето защо не изключвам възможността да има партньор... или по-вероятно партньорка и то с властен характер.

— Например майка му?

— Съгласна съм с предположението ти, но и дистанционното устройство би му свършило същата работа. Хм, въобразява си, че командва парада, което ме кара да мисля, че има собствено жилище. — Тя се приведе към монитора и се втренчи в човека с дългото палто и шофьорската фуражка. — Облеклото му също е част от играта. Прикрива фигурата му и същевременно е някак драматично. Все едно, че нашият човек играе главната роля в пиеса. Но погледни го сега — изглежда като актьор, на когото са суфлирали погрешна реплика. Поведението му издава, че е изплашен, че е изпаднал в паника. Инстинктивно отстъпва и вдига ръка да се защити. Обзалагам се, че зад черните очила очите му са разширени от страх. — Нещо привлече вниманието ѝ; тя смръщи вежди и се приведе още по-ниско. — Дявол да го вземе, не виждам очите му и не мога да разбера накъде гледа — може би към Бакстър, който посяга към оръжието си. Или пък наблюдава „полета“ на Макнаб?

— От мястото, където се намира, може да наблюдава и двамата.

— Е, какво ще кажеш за Бакстър? Прилича ли ти на ченге, което посяга към оръжието си? Защо пък да не изглежда като портиер, който е дочул врявата и се готви да повика охраната по пейджъра си.

— Прилича на ченге — отсече Рурк и нареди на устройството да върне записа с тридесет секунди назад. Разнесоха се викове и кучешки лай и той изключи звука. — Погледни движенията му — реагира като полицай: рязко се обръща, привежда се и дясната му ръка посяга към кобура под мишницата. Портиерите носят пейджърите на коланите си.

— Но всичко се случи толкова бързо...

— Ако този тип си е имал работа с полицията, положително умее да разпознава ченгетата. Макнаб изобщо не прилича на полицай. Престъпникът би могъл да се усъмни само ако го е познавал и е знаел къде работи.

— Преди малко Иан ми се оплака, че не е участвал в истинска акция. Но и двамата разбират от електроника, нищо чудно да са работили заедно. Проклятие, как не се сетих за това, преди да го изпратя да се наспи.

— Неуморна си, лейтенант. Наблюдавах начина, по който ръководеше операцията и съм възхитен.

— Но се провалих.

— Играта още не е приключила, скъпа Ив. Но днес поработи достатъчно. Време е да си лягаш.

Искаше ѝ се да му каже същото, но надделя желанието ѝ винаги да му противоречи.

— Кой ми заповядва?

— Човекът, за когото се омъжи, защото е страхотен в леглото.

Тя навлажни с език устните си и пъкна ръце в джобовете си.

— Казах го, само за да вбеся един сексуално неудовлетворен слабоумен с престъпни наклонности.

— Ясно. Значи не си се омъжила за мен заради секса?

— Това е елементът, който внася разнообразие в брака.

— Предполагам, че си прекалено уморена да изпиташ въздействието на този елемент.

Ив присви очи, въпреки че изобщо не ѝ беше до спор.

— Кой си ти, че да ме командваш?

Рурк се засмя, прегърна я през кръста и я поведе към асансьора.

— Скъпа Ив, готова си да възразиш дори на Сатаната.

— А пък аз си мислех, че досега съм спорила именно с него. — Прозина се и облегна глава върху рамото му. Когато се озоваха в спалнята, побърза да се съблече и остави дрехите си разхвърляни на пода. Изтегна се в леглото и промълви: — Проверяват и колата, която онзи е зарязал пред хотела. Била е наета и платена с кредитната карта на Съмърсет.

— Промених номерата на всичките си банкови сметки. — Рурк легна до нея. — Още утре ще направя същото със сметките на Съмърсет. Така ще попреча на този мръсник да прави каквото си пожелае.

— „Метачите“ не са открили почти никакви следи в колата — очевидно е бил с ръкавици. Намерили са само няколко косъма, както и власинки от килим, произведен в чужбина. Може би са попаднали там от подметките му.

— Добре, скъпа. — Той я помилва по челото. — Хайде, изключи малкия си компютър.

— Ще се насочи към нова жертва, защото днес не можа да си достави желаното удоволствие — сънено промърмори Ив, а Рурк се обърна към нея и я взе в прегръдките си. — И ще го направи много скоро.

Той знаеше, че е права. Но поне тази нощ съпругата му беше в безопасност.

Патрик Мъри беше превишил обичайната си „доза“ алкохол. По принцип избягваше да бъде трезвен, но внимаваше да не се напива дотолкова, че да се препъва по улицата и да опикава ръцете си. Ала в три през нощта, когато клуб „Русалка“ затвори врати, той беше мъртвопиян, няколко пъти беше падал и ръцете му воняха на урина.

Жена му отново го беше напуснала.

Обичаше Лорета с цялото си сърце, но понякога проявяваше още по-силни чувства към бутилката уиски. Беше се запознал с любимата си в същия клуб преди пет години. Когато за първи път я видя, тя беше гола и участваше в трупата за синхронно плуване, с която се славеше заведението. За Пат това беше любов от пръв поглед.

Беше потънал в спомени за онази далечна нощ и се спъна в стола, който трябваше да обърне върху масата. Изпитото уиски

замъгляваше погледа му и му пречеше да изпълнява задълженията си. Беше чистач и му бе съдено да бърше локвите от разлети питиета или от урина, да мие тоалетни и умивалници и да проветрява стаите на проститутките.

Преди пет години и два месеца беше назначен на тази „висока длъжност“ и едновременно беше улучен от стрелата на Купидон, когато видя Лорета да изпълнява пируети в аквариума.

Кожата ѝ с цвят на отлежало уиски блестеше под светлината на прожекторите, абаносово черните ѝ къдрици се открояваха на фона на яркосинята вода в аквариума. Очите ѝ зад предпазните очила бяха лилави.

Пат се изправи, вдигна стола, после извади от джоба си миниатюрната бутилка уиски, с която никога не се разделяше, и я пресуши на един дъх.

Беше на двайсет и седем, когато за първи път видя красивата Лорета, и беше пристигнал в Америка само преди два дни. Принуден беше скоростивно да напусне Ирландия заради неприятности с блюстителите на закона и защото не можеше да плати комарджийските си дългове. А в Ню Йорк беше срещнал своята голяма любов.

А ето че днес, пет години по-късно, продължаваше да търка пода на бара и да събира монетите, изпаднали от джобовете на клиентите, които често бяха по-пияни дори от него. И за кой ли път да скърби за своята Лорета. Напуснала го беше, защото не можеше да търпи пиянството му.

С Пат бяха странна двойка. Лорета беше висока метър и осемдесет и тежеше поне сто килограма, а той беше дребничък и слаб; някога мечтаеше да стане жокей, но никога не успяваше да се яви на ранните утринни тренировки поради махмурлука си. Косата му беше морковено оранжева, лицето му бе обсипано с лунички. Лорета обичаше да казва, че тъжните му момчешки очи са покорили сърцето ѝ.

Първият път ѝ плати, за да се люби с него. Не ѝ се сърдеше — в края на краищата по този начин тя си изкарваше хляба. Когато спа с нея за втори път, ѝ връчи парите и я попита дали иска да я заведе в сладкарница и да си поговорят. На третата им среща ѝ занесе огромна кутия с марципанени бонбони и тя легна с него безплатно.

След няколко седмици се ожениха. Цели три месеца след това Пат не изпи нито глътка алкохол. После не издържа на изкушението, отново посегна към бутилката и предизвика гнева на съпругата си.

В продължение на пет години ту се отказваше, ту отново започваше да пие. Веднъж дори обеща на Лорета, че ще постъпи в клиника за алкохолици и наистина щеше да го направи, но отново се напи и вместо в клиниката, отиде на конните състезания, които още му бяха слабост.

А сега тя искаше развод и сърцето му беше разбито. Пат се облегна на дръжката на уреда за почистване на пода, втренчи се в синята вода на гигантския аквариум и въздъхна.

Тази вечер Лорета беше участвала в две представления. Държеше на кариерата си, което предизвикваше уважението на Пат. Дори не ѝ се сърдеше, че подновява разрешителното си за компаньонка. За „услугите“ си тя получаваше много повече, отколкото за участието си в синхронния балет и с Пат даже обмисляха да си купят къщичка в предградията.

Днес беше отказала да разговаря с него, въпреки усилията му да спечели благоволенieto ѝ. След края на представлението се беше загърнала с раираната хавлия, която ѝ беше подарил за рождения ден и го беше отминала, без да пророни нито дума.

Изхвърлила го бе не само от апартамента, но и от живота си и Пат се страхуваше до смърт.

На задната врата, откъдето приемаха доставките, се позвъни. Той тъжно поклати глава и промърмори:

— Господи, как лети времето. Ето че вече е утро.

Олюлявайки се, отиде до блиндираната врата, с усилие нагласи кода и я отвори. Застана на прага и недоумяващо се втренчи в мрака, откъдето се появи човек с черно палто и му се усмихна.

— Още... още е тъмно, нали? — изфъфли Пат.

— Казват, че най-тъмно е преди зазоряване. — Човекът пристъпи към него и му протегна ръка, защитена с ръкавица. — Помниш ли ме, Пади?

— Познаваме ли се? И вие ли сте от Ирландия? — Пат машинално пое протегнатата ръка и дори не усети лекото убождане. След секунда политна напред.

— От Ирландия съм, Пади, и ще те изпратя там. — Остави изпадналия в безсъзнание да лежи на пода и побърза да заключи вратата. После грабна жертвата си — дребничкият Пади се оказа много лек — и я занесе в салона на бара. Щом се озова там, постави куфарчето си на масата и извади всичко, което щеше да му бъде необходимо.

Провери лазера, като за миг го насочи към тавана, и доволно се усмихна. Леките белезници бяха изработени от материал, одобрен от НАСА-2. Сетне извади видеотелефона, който беше оборудван с огромна батерия и със заглушител. Откри контакт зад бара и включи устройството.

Тихичко си затананика и включи системата за изпразване на аквариума. Развеселено си помисли, че звукът от изтичащата вода напомня блъбукането на водата в запушена тоалетна. Приблужи се до Пат и го ритна в ребрата. Но онзи дори не помръдна.

Човекът с черното палто въздъхна, наведе се и опита пулса му. Разбра, че чистачът е мъртво пиян, освен това му беше инжектирал повече от необходимия транквилант. Леко раздражен от грешката си, взе спринцовка, пълна с амфетамин и заби иглата в отпуснатата ръка на жертвата си.

Пат се размърда и едва чуто изстена.

Този път човекът в черно се вбеси и затрепери от гняв.

— Събуди се, мръсно копеле! — заудря шамари на Пат, искаше да го събуди, за да усеща всичко, което щеше да му стори. Когато плесниците не помогнаха, заблъска с юмруци главата на жертвата си, докато бликна кръв и се просмука в ръкавиците му.

Пат тихо изстена, но не дойде в съзнание.

Човекът се задъхваше, очите му се насълзиха. Имаше на разположение само два часа! Нима Бог очакваше от него да извърши чудото? Нима трябваше да предвижда всичко? Нима Бог го беше изоставил заради провалите му?

Ако не беше намесата на онази Далас, досега щеше да е свършил с мръсното прасе Брайън. Щеше да наблюдава Пат още два дни и да изучи навиците му... Тогава щеше да разбере, че чистачът вечно е пиян и нямаше да бърза с упойката.

Дочу трясък и стреснато примигна, осъзнавайки, че е запратил тежък стол зад огледалото зад бара.

„Голямо чудо!“ — помисли си. Това беше само едно гнездо на порока в този порочен град. Искаше му се да го срине до основи, да го запали и с удоволствие да наблюдава огромните пламъци.

Та нали и самият Христос беше унищожил пазарището в справедливия си гняв към лихварите, блудниците и грешниците?

Но сега нямаше време. Не за това беше изпратен тук.

Бог го беше изпратил заради Пат Мъри.

Грабна лазера. Беше се примирил с мисълта, че ще трябва да извади окото му докато е в безсъзнание. Реши, че това не е толкова фатално и се приведе над жертвата си. Ще има с какво да се позабавлява.

Изпита задоволство, когато извади окото със сръчността на хирург. Едва сега си признаваше, че първия път беше действал неумело, защото ръката му трепереше. И все пак беше изпълнил мисията си, беше довършил започнатото. Така щеше да довърши всички, които Бог му беше посочил.

Пусна окото в малка стъкленница с прозрачна течност. Беше се примирил, че този път не ще може да вземе „трофея“ си и да го прибави към колекцията си. Достатъчно беше, че го е извадил... око за око...

Повлече Пат към аквариума и чистачът изстена.

— Събуждаш се вече, ах, ти, пиян грешнико! — Преметна жертвата си през рамо и се заизкачва по желязната стълбичка.

Гордееше се, че има сили да носи човек на гърба си. Като малък беше болнав и немощен. Но имаше силно желание да се промени. Подчиняваше се на наставленията и упражняваше тялото и съзнанието си докато почувства, че е готов, че е идеален за мисията, с която беше натоварен.

Остави Пат на дъното на празния аквариум и извади от джоба си портативна бургия. Затананика любимия си химн и се захвана да пробива дупки. Прикрепи със скоби белезниците, изправи се и ги дрънна, за да се убеди, че няма да се изплъзнат. После свали дрехите на Пат.

— Голи се раждаме и голи умираме — бодро произнесе той и окова с белезниците глезените на жертвата си. Втренчи се в окървавеното лице и забеляза, че клепачите на чистача потрепват. — След малко ще проверим дали ще имаш сили да ме молиш за пощада.

Извади значката от джоба си и я пусна до жертвата. После благоговейно целуна статуетката на Светата Дева и я постави на пода с лице към грешника.

— Помниш ли ме, Пади?

Съзнанието на Пат започваше да се прояснява, пареща болка проряза главата му и той почувства, че му се повдига. Изстена, после изкрещя:

— Исусе Христе, какво е това?

— Възмездие.

Пат се разрида и притисна длани към лицето си, сякаш искаше да спре болката. Когато откри какво са сторили с него, изпищя:

— Господи, окото ми го няма!

— Тук е! — Човекът в черно се запревива от смях. — Ето го, на масата е.

— Какво става? Защо постъпваш така с мен? — Пат, който напълно беше изтрезнял, се опита да стане и видя, че е прикован към дъното на аквариума. Болката го прониза като мълния. — Слушай, тук няма да намериш пари, всичко се прибира в касата. Не знам кода, защото съм най-обикновен чистач.

— Не ме интересуват парите.

— Тогава какво правиш? Какво си направил с мен? О, пресвета Дево, какво иска този човек?

— Не споменавай името й. — Той отново се разгневи и удари с юмрук Пат по лицето. — Ако го изречеш още веднъж, ще изтръгна мръсния ти език.

— Не разбирам какво искаш — изстена чистачът.

— Искам живота ти. Чаках цели петнайсет години и тази нощ удари и твоят час.

От единственото око на Пат се стичаха сълзи, а болката сякаш го обгръщаше като огнен обръч, но все пак той се опита да хване крака на мъчителя си. Не успя и посегна отново като ругаеше, заплашваше и ридаше.

— Съжалявам, че нямам достатъчно време да се позабавлявам с теб. — Човекът с черното палто ловко се изкачи по стълбичката, последван от виковете на жертвата си. — Ще пусна водата така, че ще те залее след около час. Цял час — повтори и се усмихна на Пат през стъклото, докато слизаше от другата страна на аквариума. —

Гарантирам ти, че дотогава ще обезумееш. Водата ще се покачва сантиметър по сантиметър, ще покрие първо глезените ти, коленете, ще стигне до кръста ти. Ще се опитваш да се освободиш от оковите, ще се дърпаш, докато глезените ти се разкърват. А водата постепенно ще достигне до шията ти...

Без да престава да се усмихва, той се обърна и развъртя крана.

— Но защо, защо го правиш, долно копеле?

— Имаш почти час, за да размислиш. — Той коленичи, прекръсти се, притисна една към друга дланите си и отправи благодарствена молитва към Всевишния.

— Нима се молиш? — Пат се втрени в статуетката и прошепна: — Божия майко, помогни ми. — После отправи към Светата Дева най-искрената молитва в живота си. Закле се, че ако го спаси, никога повече не ще изпие дори капка алкохол.

Настъпи тишина. Двамата мълчаливо се молеха. После човекът с черното палто се изправи и се усмихна.

— Късно е за молитва. Осъден си на смърт от мига, когато за пари продаде душата си на дявола.

— Не е вярно. Не те познавам. — Водата се плискаше около коленете на Пат и той за пореден път напразно се опита да се освободи от белезниците. — Сгрешил си, не съм човекът, когото търсиш.

— Не съм сгрешил, просто промених графика си. — Тъй като не искаше да се обажда на полицайката по-рано от предвиденото време, той отиде на бара и си наля чаша безалкохолно, докато Пат крещеше за милост. Никога не близваше алкохол. — Дано да си спомниш и кой ме изпраща.

Постави стола си точно срещу аквариума, взе чашата си, седна и се приготви да наблюдава представлението.

В пет сутринта видеотелефонът иззвъня. Ив подскочи и сърцето й лудо затуптя. След миг осъзна, че не е изплашена от сигнала, а от съня, който звънът беше прекъснал.

Знаеше, че се обажда убиецът.

— Блокирай видеото, включи апаратурата за проследяване — прошепна тя на Рурк. — Тук Далас.

— Мислеше си, че можеш да ме победиш чрез измама, но не успя, само отложи смъртта на Брайън Кели. Ала съдбата е неумолима. Ще го убия и не ще ми попречиш.

— Провали се, приятелче. Видях как се изприщи, когато разбра, че сме ти подготвили клопка. Повярвай, предварително знаехме плана ти.

— Но не успя да ме заловиш.

— Знай, че сме близо до теб, нима не усещаш присъствието ни?

— Не сте толкова близо. „Кой крещи? Кой се съпротивлява? Кой се страхува и сам се наранява? На кого очите са помътнели? На онези, които обичат чашката.“ Пред очите ми умира един човек. Искаш ли да чуеш как крещи? — Той изключи филтъра, а Ив дочу писъци и ридания, които смразиха кръвта ѝ.

— Ти си този, който си служи с измама — извика тя. — Ще го убиеш, после ще ми кажеш как да го открия, както постъпи с Бренън. Не си добър играч, щом не поемаш рискове.

— Още не е мъртъв. Ако побързаш, може би ще го спасиш.

— Кажи ми гатанката — промълви тя, докато навличаше дрехите си.

— Като доказателство, че не се страхувам от теб, ще ти дам елементарна загадка: там, където съм, вечерят, танцуват и гледат голите русалки. В момента не работят, но ти не се притеснявай, ела. Твоят човек започва да се дави, лейтенант. Гледай да не закъснееш.

Ив прекъсна връзката. Повдигаше ѝ се от думите му.

— Предполагам, че е в някакъв клуб — обърна се тя към Рурк, докато поставяше оръжието си в кобура.

— Знам един клуб „Русалка“; участничките в синхронното плуване са голи.

— Отиваме право там. — Двамата се качиха в асансьора и Ив промълви: — Възнамерява да удави поредната си жертва. — Извади комуникатора си, за да се свърже с диспечера и изгледа изпод око Рурк. — Клубът не е твой, нали?

— Не. — В очите му проблеснаха гневни пламъчета. — Но някога ми принадлежеше.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато колата се носеше по безлюдните улици към центъра на града, първите слънчеви лъчи позлатиха река Ийст. По небето плуваха пухкави облачета и процеждащата се през тях светлина изглеждаше синкава като пудра.

Рурк не беше включил автоматичния пилот, затова предпочете да избегне Бродуей, където денонощно ставаха задръствания. Напрежението на Ив беше почти осезателно, сякаш заедно с тях в колата пътуваше страхът.

— Трудно е да разбереш какво се върти в главата на един луд — промълви той.

— Престъпникът действа според някакъв план; чувствам, че губи почвата под краката си, но не ми хрумва как да се добера до него. — Тя дълбоко се замисли, докато колата летеше по платното, изпреварвайки другите превозни средства. — Познаваш ли собственика на клуб „Русалка“?

— Не. Клубът беше сред първите ми „придобивки“ в центъра на града. Всъщност не съм го купувал, а го спечелих при игра на зарове. Преди няколко години го продадох със солидна печалба. — Той забеляза, че Седмо авеню е препречено от повреден трамвай и рязко зави на запад.

— Навярно жертвата е собственикът или човек от персонала. — Ив извади портативния си компютър и изруга, когато колата попадна в дупка, която работниците от градската пътностроителна бригада бяха пропуснали да запълнят. — Собственикът се казва Сайлас Тикиника. Името му познато ли ти е?

— Не.

— В такъв случай ще проверя хората от персонала.

— След малко ще разберем, почти стигнахме.

Витрината на бара, върху която беше нарисувана гола русалка с блестяща зелена опашка, беше тъмна, предпазната решетка беше спусната. Рурк спря колата и забеляза, че наоколо няма други превозни

средства. Жителите в този район на града не притежаваха собствени автомобили и той знаеше, че без специалното заключващо устройство нямаше да открие колата си на излизане от бара.

Забеляза двама наркомани, които се криеха в близкия вход. Когато дочуха приближаващия се вой на сирени, те изскочиха на улицата и се стопиха в мрака.

— Няма да чакам подкреплението — заяви Ив и извади оръжието си и шперца. Измъкна от ботуша си високочестотното зашеметяващо устройство и го подаде на Рурк. — Вземи го, но гледай да не го видят униформените. Охранявай левия фланг.

Когато влязоха в бара, бяха заслепени от ярки светлини. В залата гърмеше музика. Ив се приведе и се приготви да използва оръжието си. Внезапно забеляза човека върху стълбичката от външната страна на аквариума.

— Стой! Горещите!

— Трябва да го извадя! Ще се удави! — Съмърсет здраво се вкопчи в металната пръчка, но отново се подхлъзна.

— По дяволите, не ми се пречкай! — извика тя, дръпна го и го тласна към Рурк. — Намери копчето, с което се източва водата. Побързай. — Тя ловко се покатери по стълбичката и скочи в аквариума.

Във водата като екзотични риби плуваха парчета съсирена кръв. Лицето на окования човек беше посиняло, единственото му око беше изцъклено. Пръстите и глезените му бяха протрити до костта от опитите му да се изтръгне от белезниците. Ив притисна устните си към неговите и се опита да му вдъхне живот. Усети, че белите й дробове ще се пръснат, изплува на повърхността и си пое въздух, после отново се гмурна. За миг погледът ѝ срещна очите на Мадоната, която безучастно наблюдаваше умиращия в адски мъки човек.

Потръпна и си помисли, че не бива да го остави да умре.

Когато за трети път изплува на повърхността, забеляза, че нивото на водата е спаднало, а Рурк се изкачваше по стълбичката. Беше свалил сакото и обувките си, за да не затрудняват движенията му. Стигна до дъното на аквариума и направи знак на Ив, че ще я смени. Докато се редуваха, опитвайки се да спасят окования човек, водата в аквариума постепенно спадаше.

Щом успя да стъпи на дъното, Ив задъхано извика:

— Задръж Съмърсет.

— За бога, той няма да избяга.

— Нямам време за спорове. Можеш ли да счупиш ключалките на белезниците?

Рурк, който все още се задъхваше, смаяно я изгледа. После посегна да извади джобното си ножче.

— Ето го и твоето подкрепление.

— Аз ще посрещна полицаите. Погрижи се за белезниците.

Отметна мократа си коса и извика на четиримата униформени, които нахлуха в залата.

— Аз съм лейтенант Далас. Незабавно повикайте линейка. Необходим ни е апарат за изкуствено дишане. Не знам колко време удавникът е бил под водата, но няма пулс. Спрете проклетата музика! Използвайте ръкавици. Искам всички отпечатъци да бъдат запазени.

Водата вече беше до коленете ѝ и тя потръпна от студ; мокрите ѝ дрехи бяха прилепнали към тялото ѝ. Ръцете я боляха от усилието да задържи жертвата на повърхността. Забеляза, че Рурк успя да отвори едната белезница, сетне другата. Тя просна удавника по гръб на дъното на аквариума, тъй като водата вече се беше източила, яхна го и заудря с юмруци гърдите му. Извика на полицаите, че се нуждае от апарат за електрошок, в този миг музиката внезапно спря, Ив чу бученето в ушите си.

— Хайде, дишай! Дишай! — задъхано извика тя и отново прилепи устни към посинелите устни на удавника.

— Аз ще продължа. — Рурк коленичи до нея. — Погрижи се никой външен човек да няма достъп до местопрестъплението.

— Медиците ще бъдат тук всеки момент. — Ив броеше на ум ударите. — Не бива да спираме масажа.

— Няма.

Тя му кимна да постави ръцете си върху нейните, за да улови ритъма.

— Кой е този човек, Рурк?

— Изобщо не го познавам.

Докато Ив се изкачваше по стълбичката, краката ѝ трепереха, а усещаше и пареща болка в белите си дробове. Прехвърли крака си през ръба на аквариума и бавно заслиза по другата метална стълба.

Пийбоди вече я очакваше.

— Медиците идват след мен, лейтенант.

— Съмнително е, че ще спасят живота му. Организирай униформените в два екипа и започнете да претърсвате заведението, макар да съм сигурна, че пиленцето отдавна е излетяло.

Пийбоди погледна към Съмърсет, който безмълвно наблюдаваше как Рурк се опитва да спаси удавника.

— Какво ще правите с него?

— Върши си работата и ме остави да върша моята. Носиш ли чантичката с уреди?

— Не, само онази с приспособления за снемане на отпечатьци.

— Дай ми я и започвайте работа.

В този момент в клуба тичешком влязоха медиците. Ив побърза да ги осведоми:

— Удавник, няма пулс, от десет минути масажираме сърцето му.

Обърна се и се приближи до Съмърсет. Ботушите ѝ бяха пълни с вода, вода се стичаше от косата и от дрехите ѝ. Коженото ѝ яке сякаш тежеше цял тон. Тя го съблече и го хвърли на масата.

— Съмърсет, арестуван си. Обвинен си в опит за убийство. Имаш право да...

— Беше жив, когато дойдох... Почти сигурен съм, че беше жив.

— Икономът говореше бавно, с писклив глас, очите му бяха безизразни — очевидно беше в шок. — Стори ми се, че мърдаше.

— Препоръчвам ти, преди да даваш показания, да чуеш какви са правата и задълженията ти. — Тя снижи глас и добави: — Най-добре е да не казваш абсолютно нищо, докато Рурк ти осигури най-прочутите адвокати. Бъди умен и не казвай нито дума.

Но той се отказа от адвокати. Когато Ив влезе в помещението за разпити, икономът се престори, че не я вижда и продължи да се взира в пространството.

Тя освободи човека от охраната, заобиколи масата и седна срещу Съмърсет. Беше успяла да се преоблече, да се стопли с няколко чаши кафе и да се свърже с болницата, откъдето ѝ казаха, че медиците са успели да съживят Патрик Мъри, но в момента лекарите се борели за живота му.

— Въпреки че Мъри е оживял, все още е в кома и ако оцелее, има опасност мозъкът му да е засегнат — обърна се тя към Съмърсет, — което означава, че обвиненията срещу теб не са отпаднали.

— Мъри ли?

— Да, Патрик Мъри, още един младеж от Дъблин.

— Не го познавам. — Той машинално прекара пръсти през разрешената си коса и се огледа, сякаш едва сега осъзнаваше къде се намира. — Може ли... може ли да ми налеете чаша вода?

— Добре. — Ив стана да напълни каната. — Защо не позволиш на Рурк да ти наеме адвокати?

— Не е негова работа. Освен това нямам какво да крия.

— Ти си кръгъл глупак. — Тя гневно постави каната пред него. — Дори не подозираш какво ще ти се случи, като започна да те разпитвам. Не вярвам да отречеш, че беше на местопрестъплението и те заварих да излизаш от...

— Грешите! — сопна се икономът. Резкият ѝ тон го беше накарал да се опомни. — Влизах в аквариума.

— Докажи го — нали те видях със собствените си очи. — Ив нервно разроши косата си, а Съмърсет се намръщи. Забеляза, че очите ѝ са възпалени от водата и под тях има огромни сенки.

— Този път няма да успея да те спася — предупреди го младата жена.

— Не искам нищо от вас.

— Добре, значи се разбрахме. Включвам записващото устройство. Разпит на Лорънс Чарлс Съмърсет, заподозрян в опит за убийство на Патрик Мъри. Разпитът се извършва от лейтенант Ив Далас. Начало — осем и петнайсет. Заподозреният беше запознат с правата и задълженията си и засега отказва адвокатска защита. Моля да потвърдиш отказа си.

— Потвърждавам.

— Какво правеше в клуб „Русалка“ в шест и половина сутринта?

— В шест и петнайсет ми се обади човек, който не каза името си. Нареди ми незабавно да отида в клуба и то сам.

— Винаги ли хукваш към секс клубовете, когато анонимен глас ти се обади в ранни зори и ти заповяда да му се подчиниш?

Икономът ѝ хвърли унищожителен поглед, което говореше, че е излязъл от шока и че няма да се предаде без съпротива.

— Анонимният глас ми съобщи, че моя приятелка се намира там и че ще си изпати, ако не се подчиня.

— Коя е тази приятелка?

Той си наля вода и разкваси пресъхналите си устни.

— Одри Мъръл.

— О, да, тя трябваше да докаже алибито ти при убийството на Бренън, но не се справи много успешно. Сигурен ли си, че искаш отново да я използваш?

— Иронията ви е неуместна, лейтенант. Обаждането е записано — прослушайте го.

— Разбира се. И така. Анонимният глас ли е наредил да отидеш в клуб „Русалка“... Знаеше ли къде се намира заведението?

— Не. Нямам навика да посещавам подобни клубове — надутото заяви той, при което на Ив ѝ се прииска да го удари. — Непознатият ми съобщи адреса.

— Колко любезно от негова страна. Съобщава ти адреса и те заплашва, че гаджето ти ще пострада, ако не отидеш.

— Точно така. Каза... намекна, че ще постъпи с нея така, както са постъпили с Марлена.

Ив изпита съчувствие към него. Разбираше постъпката му, но нямаше право да изрази чувствата си.

— Не ти ли хрумна, че в къщата живее полицай, че можеш да се обърнеш към мен и да ми съобщиш за заплахата?

Съмърсет студено я изглежда, но в очите му се четеше страх. Гордо вдигна глава и процеди:

— Не съм свикнал да разчитам на помощта на полицията.

— Нямаше да седиш тук, ако ми се бе доверил и ако онова, което казваш, е истина. — Тя се приведе и го погледна в очите. — Много добре знаеш, че си заподозрян като извършител на три поредни убийства. Въпреки че уликите срещу теб са косвени и че резултатите от психологическите тестове са отрицателни, подозренията още не са снети от теб. — Искаше ѝ се да го удари заради глупостта му — омразата му към нея му беше попречила да потърси помощта ѝ. — Сега пък твърдиш, че по нареждане на анонимен глас си отишъл в клуба и си видял човека, удавен в аквариума.

— Това е самата истина. Не исках да пострада още един човек, когото обичам. — Не искаше да споменава името на Марлена, но

трябваше да обясни какво е почувствал. — Не исках да загубя и Одри. Затова постъпих така, както ми подсказваше сърцето.

Ив се облегна назад и си помисли, че щеше да ѝ бъде много по-лесно, ако не го разбираше и не му съчувстваше.

— Методът, по който е действал престъпникът, подсказва, че той е извършил и трите убийства.

Тя извади от чантата си стъкленница, в която имаше изкуствено око. Хирурзите се надяваха, че ще могат да присадят окото на Патрик Мъри. При вида на онова, което плуваше в стъкленницата, Съмърсет пребледня и извърна глава.

— Вярваш ли в максимата „око за око“?

— Доскоро я подкрепях — отвърна той с треперещ глас, после успя да се овладее. — Но вече не знам в какво да вярвам.

Ив безмълвно извади статуетката на Мадоната.

— Светата Дева — символ на непорочност. Марлена е била чиста, непорочна.

— Дъщеря ми бе едва шестнайсетгодишна! — възкликна той с насълзени очи, а Ив се чувства виновна заради болката, която му причиняваше. — За да оцелея, трябваше да убедя себе си, че детето ми почива в мир. Мислите ли, че за да си отмъстя, бих сторил онова, което направиха с нея? — Затвори очи и преглътна, за да се поуспокои. — Марлена беше най-нежното и най-невинното същество. Забранявам да споменавате името ѝ и да ме разпитвате за нея.

Ив кимна и се изправи, но миг преди да му обърне гръб, Съмърсет забеляза съчувствения ѝ поглед. Искаше му се да изрази благодарността си, ала тя отново заговори:

— Известно ли ти е, че убиецът е гений в областта на електрониката и че записът на обаждането не е никакво доказателство за невинността ти?

Той понечи да ѝ отговори, но се отказа. Питаше се как е възможно в един миг да проявява съчувствие към него, а в следващия да го напада като разярена тигрица. Отново отпи глътка вода и заяви:

— Повтарям, че наистина ми се обади непознат човек.

Ив отново седна срещу него. С усилие на волята беше прогонила от съзнанието си образа на Марлена.

— Опитал ли се да се свържеш с Одри Мъръл?

— Не... нямаш време...

— Как стигна до клуб „Русалка“?

— С моята кола. Подчиних се на заповедите на непознатия и я паркирах до страничния вход откъм Петнайшета улица.

— Как влезе.

— Вратата не беше заключена.

— Разкажи ми какво се случи после.

— Извиках. Никой не ми отговори, но музиката беше много силна, а всички светлини бяха включени. Влязох в залата и веднага забелязах човека в аквариума. Стори ми се, че устните му се движат. Окото му... едното му око беше извадено, а лицето му беше покрито с рани. — Отново пребледня, сякаш виждаше ужасната гледка. — Аквариумът продължаваше да се пълни с вода. Не знаех как да я спра. Заизкачвах се по стълбичката с мисълта да спася непознатия. В този момент се появихте вие.

— Не ме лъжи. Как така си решил да го извадиш от аквариума, като краката му бяха приковани с белезници към дъното?

— Не ги забелязах. Видях само лицето му.

— Познаваше ли Патрик Мъри отпреди?

— Когато живеех в Дъблин, имах много познати, но за този човек не си спомням.

— Добре, да започнем отново.

Въртя го на шиш цели два часа, но той разказваше все едно и също. Когато излезе от помещението за разпит, Ив повика сътрудничката си.

— Провери дали са ми отпуснали кола. Съобщи ми в коя клетка е паркирана и ме чакай в гаража — след пет минути ще бъда там.

— Слушам, лейтенант. Бива си го Съмърсет — добави тя. — Ако ме бяхте подложила на подобен разпит, вероятно щях да призная, само за да ме оставите на спокойствие.

Ив си каза, че Съмърсет действително се беше държал мъжки, но след разпита изглеждаше състарен с десет години, болен и уязвим. Гузната ѝ съвест я загриза, но не искаше да признае, че може би е сгрешила.

— Не ми е ясно защо се възхищаваш от него — промърмори тя. — Тази сутрин той спечели медала за глупава постъпка! — Обърна се

и гневно закрочи по коридора.

Както очакваше, завари Рурк в канцеларията си.

— Слушай, ще ти разреша десетминутно свиждане с любимия ти иконом. Опитай се на всяка цена да го убедиш да поиска адвокат.

— Какво се случи? Обясни ли ти защо е бил в клуба?

— Нямам време за празни приказки. Той ще ти разкаже всичко. Трябва да подготвя рапорта си, а след час отивам у дома с Пийбоди. Ще направим обиск на жилището на Съмърсет. Според закона не ми е необходима заповед, защото квартирата му се намира в твоя дом. Но можеш да се противопоставиш.

— Нямам подобно намерение. Искам час по-скоро подозренията срещу него да отпаднат.

— Тогава бъди така добър да не се прибираш поне до три следобед. Междувременно можеш да ангажираш адвокат, който ще освободи Съмърсет под гаранция.

— Добре. Разбрахте ли как се казва жертвата?

— За щастие човекът е жив, въпреки че положението му е изключително сериозно. Казва се Патрик Мъри и е бил чистач в клуба. Непременно трябва да се обади на жена му.

— Пат Мъри. За бога, изобщо не го познах!

— О, излиза, че все пак си го познавал.

— Спомените ми за него са много смътни. Обичаше комара, а аз организирах хазартни игри. Срещу добро заплащане той ме информира къде да намеря Роури Макний. Навярно се е похвалил пред някого... С него дори не бяхме приятели. Той беше момче за всичко на семейство О'Мали. Изобщо не ми хрумваше за него. Информацията му не ми послужи, затова напълно го бях забравил.

— Но някой има по-дълга памет. Независимо, че сведенията му са били лъжливи, той ти ги е продал, което е било равностойно на предателство. Следователно е бил набеязан от престъпника отмъстител. — Комуникаторът й даде сигнал. — Тук Далас.

— Колата ви е в гаража, лейтенант. Второ ниво, клетка №101.

— Чакай ме, идвам веднага. — Обърна се към Рурк и промълви: — Обади се на адвокатите си.

Той леко се усмихна.

— Свързах се с тях преди час. Навярно в момента убеждават съдията да освободи Съмърсет под гаранция.

Тъй като бързаше, Ив се качи на ескалатора, за да стигне до мястото, където беше колата ѝ. Ала по средата на пътя подвижната лента блокира. Младата жена дори не изруга, а тичешком се изкачи на следващото ниво. Откри клетка №101, където Пийбоди се прехласваше пред съвършено нова кола „Сънспот“ с подвижен покрив и с устройство за електрошок на предницата и на задната част.

— Сигурно си се объркала — сопна ѝ се тя.

— Не съм, лейтенант.

— Но къде е колата ми?

— Ето я, лейтенант — благоговейно прошепна Пийбоди.

Ив презрително изсумтя.

— Станала е грешка. Дори на шефовете в нашия отдел не се полагат такива луксозни возила.

— Табелките с номерата отговарят. Проверих и това. — Тя подаде на Ив тънка метална пластинка, с която колата се отключваше в случай, че шофьорът е забравил кода. — Действа. Мислех да се обадя в отдела, който отпуска превозните средства, но реших, че ще бъде глупаво.

— Хм. — Ив започна да си подсвирква. С изключение на отвратителния граховозелен цвят, колата беше великолепна. — Слушай, Пийбоди, някой е допуснал сериозна грешка, но не е зле да се възползваме от нея. Качвай се.

— Няма да чакам повторна покана. — Сътрудничката ѝ се промуши през вратата, която се отваряше нагоре, вместо встрани, и се настани удобно. — Седалките са чудесни. Програмирайте устройството, което разпознава гласа ви и автоматично отключва автомобила.

— Нямаме време — по-късно ще си поиграем. — Ив завъртя ключа и доволно се заслуша в равномерното боботене на двигателя. — Тази приятелка май няма да ми създава неприятности. Надявам се, че защитните системи са наред.

— Това пък защо ви хрумна?

— Защото се връщаме в клуб „Русалка“. Сутринта забелязах в един вход наблизко двама скитника. Искам да ги намерим, а в този квартал е опасно да оставяш неохранявана колата си, въпреки полицейските регистрационни табелки.

— Не се безпокойте. Новата ви придобивка е оборудвана със система за охрана и с уред за електрошокове.

— Дано да я предпазят — замислено изрече Ив и машинално протегна ръка да включи видеотелефона. Пийбоди поклати глава.

— Натиснете втория бутон на волана и устройството автоматично се включва.

— Луда съм по техническите нововъведения. — Ив натисна бутона. — Одри Мъръл, Лакшъри Тауърс, Ню Йорк. Открийте номера и ме свържете с нея.

Търся. Номерът е в обществения указател. Свързвам ви.

След две позвънявания лицето на Одри се появи на екрана. Страната ѝ беше изцапано с жълта боя. Когато видя Ив, очевидно не можа да я познае.

— Наскоро разговарях с вас, госпожице Мъръл. Аз съм лейтенант Далас.

— О, да — художничката приглади косата си. — С какво мога да ви услужа?

— Бихте ли ми казала къде бяхте тази сутрин между пет и седем?

— Тук, в апартамента. Всъщност станах след седем и изобщо не съм излизала. Но защо питате?

— Правим рутинна проверка. Бих искала отново да разговарям с вас. Ще ви посетя утре сутринта, ако нямате нищо против.

— Ами... добре. Заповядайте в девет. Предупреждавам ви, че в десет и трийсет ще дойде един частен ученик.

— Благодаря ви. — Ив се устрои зад колите, спрели на светофара. — Човекът, който се е обадил на Съмърсет е знаел за чувствата му към художничката... Макар да ми е трудно да си представя, че този сухар изпитва чувства към някого.

— Доста мислих по въпроса.

— И какво измисли?

— Че престъпникът има съучастник... разбира се, ако приемем, че Съмърсет е невинен. Не става въпрос само за убийствата, но за капана, който беше устроен на добрия иконом. Сигурна съм, че убиецът е познавал навиците му, но все пак за всеки случай някой е следял Съмърсет, докато престъпникът е вършел ужасяващите си дела. Спомняте ли си психологическия му профил? Според доктор Майра

той иска непрекъснато да му се обръща внимание, да го ласкаят и да го възнаграждават.

— Браво, Пийбоди.

Сътрудничката ѝ замълча, въздъхна и промълви:

— Но вие вече сте знаела всичко това.

— Няма значение. Едно от важните неща в нашата работа е да разсъждаваш логично.

— А кое е другото важно условие?

— Да следваш предположения, които не се подчиняват на никаква логика. — Спря пред клуба и забеляза червената лампичка, примигваща на вратата, която показваше, че никой не е влизал след полицията. Решетките на витрината и на прозорците бяха спуснати и заключени.

— Наркоманите едва ли се навъртат тук денем — отбеляза Пийбоди.

— При вида на скъпата кола ще излязат от леговищата си — заяви Ив и нареди на сътрудничката си да включи защитните системи. След миг забеляза някакво движение в отсрещния вход и каза, без да повишава глас: — Давам петдесет долара за информация. — Беше сигурна, че са я чули — тези хора чуваха всичко, което им беше изгодно. — Ако я получа, с моята сътрудничка няма да претърсим сградата, макар да имаме сигнал, че в нея са складирани наркотици.

— Даваш дващестачка в аванс и трийсет — ако получиш отговор.

— Дадено. — Тя извади дващестдоларов кредитен жетон.

Човекът, който се приближи към нея, изглеждаше странно. Лицето, косата и дори очите му бяха сиви като дългото му палто. Заговори шепнешком, а когато протегна ръка да вземе жетона, Ив не усети допира на пръстите му.

— Познаваш ли Патрик Мъри, чистача?

— Виждал съм го, но не го познавам. Разбрах, че е хвърлил топа.

— Още не е мъртъв — отговори тя и си помисли, че и Пат като наркомана е в един свят между живота и смъртта. Ала ирландецът още имаше шанс да оцелее. — Видя ли някой да влиза в клуба призори?

— Видях го, чух го, но не го познавам. — Сивкавите устни на наркомана се разтегнаха в страховита усмивка.

— По кое време?

— Времето не съществува. Има само ден и нощ. Един дойде, когато беше почти нощ. Друг дойде, когато беше почти ден.

— Видял си двама души, така ли? — Очите ѝ се разшириха от изненада. — Значи си забелязал в бара да влизат различни хора и по различно време.

— Първият позвъни, вторият — не.

— Как изглеждаше онзи, който дойде първи?

— Имаше си глава, две ръце, два крака... Всички хора ми се струват еднакви... само че този човек имаше хубаво черно палто.

— Още ли беше в бара, когато се появи вторият?

— Разминаха се за секунди. После дойде ти.

— Там ли живееш? — Тя посочи сградата срещу клуба.

— Трябваше да съм си вкъщи. На улицата е прекалено светло за мен.

— Стой си вкъщи. — Тя му подаде нов кредитен жетон. — Ако ми потрѣбваш, ще те потърся и ще получиш още една петдесетачка.

— Обичам да получавам мангизи, без да си мръдна пръста — прошепна той и сякаш се стопи във входа.

— Разбери как се казва този тип, Пийбоди, и провери дали в сградата има други наематели.

— Слушам, лейтенант. — Тя се качи в колата, за да използва миникомпютъра. — Влизали са двама души, което потвърждава думите на Съмърсет.

— Убиецът не познава психиката на наркоманите. Трябвало е да им даде някой и друг долар и да им обещае още, ако си мълчат.

— От тези типове тръпки ме побиват. — Пийбоди вкара необходимата информация и зачака отговора. — Като ги гледам, си мисля, че действително могат да преминават през стени.

— И ти ще изглеждаш по същия начин, ако няколко години се друсаш с „тракуилити“. Провери всички наематели на сградата. Искам да имам резервни свидетели, ако дивият човек реши да изчезне. После се свържи с Макнаб и му поръчай да ни чака в къщата на Рурк.

— Не можем ли да минем без него?

— Не ставай дете. — Ив включи чистачките, тъй като беше завалял мокър сняг. — Макнаб трябва да провери записите на разговорите по видеотелефона на Съмърсет. — Тя отново се обади в болницата, за да се осведоми за състоянието на Мъри. — Може би ще

прескочи трапа — отбеляза, докато пътуваха по алеята към дома ѝ. — Жена му неотлъчно бдяла над леглото му.

Точно когато спря колата, забеляза как по алеята се приближава друг автомобил. Раздразнението ѝ се стопи, когато позна шофьора.

— Фийни, добре дошъл!

Той излезе от колата. Лицето му беше загоряло от жаркото слънце, дрехите му бяха измачкани, а на главата му нахлупена мексиканска сламена шапка.

— Здравей, малката. — Той извади някакъв кашон от колата и олюлявайки се под тежестта му, тръгна към Ив. — Току-що се върнахме и жена ми настоя веднага да ти донесе подаръка. Толкова сме задължени на двама ви с Рурк, задето ни поканихте да гостуваме в страхотната ви вила. — Той забели очи. — Слушай, Пийбоди, помоли Далас да те изпрати за няколко седмици в Мексико. Вилата е истински дворец, кацнал на стръмна скала. Можеш да береш южни плодове през прозореца, без да ставаш от леглото. Басейнът е колкото езеро, а домашният дроид върши всичко, освен да ти помага да си закопчаеш панталоните. Хей, няма ли да ме поканиш да вляза, Далас? Това чудо тежи минимум двайсет и пет килограма.

— Разбира се... Заповядай. Мислех, че ще се върнеш след... — Тя замълча, осъзнавайки, че е загубила представа за времето.

Фийни стовари кашона върху масата във фоайето и разкърши раменете си.

— Е, разкажи какво се е случило докато ме нямаше.

— Нищо особено. Разследвам три убийства, извършени от един и същи човек, който днес се опита да вземе още една жертва — пострадалият е в кома, но може би ще прескочи трапа. Всеки път, преди да нанесе своя удар, престъпникът ми се обажда и ми задава гатанки, с които да ме насочи към обекта си. От думите му личи, че е религиозен фанатик. Рурк познава всички жертви от времето, когато е живял в Дъблин, а Съмърсет е главният заподозрян.

Фийни поклати глава.

— За престъпниците няма почивен ден. Честно казано, цели две седмици не съм гледал телевизия и... — Внезапно очите му се разшириха от изненада. — Съмърсет ли е заподозрян?

— Ще ти разкажа всичко по време на обиска. Макнаб скоро ще бъде тук.

— Макнаб ли? — Фийни се спусна след нея и захвърли сламената си шапка. Ваканционното му настроение се беше изпарило. — Защо човек от моя отдел ти помага?

— Престъпникът е компютърен гений, отгоре на всичко притежава първокласен заглушител на радио- и телевизионните сигнали. Макнаб успя да открие откъде се обаждат, но още не сме се добрали до бърлогата му.

— Макнаб е добър специалист. Личи си, че аз съм го обучавал.

— Той ще ти обясни всички технически подробности. Първата ни работа е да претърсим жилището на Съмърсет и да проверим достоверността на записа на едно анонимно обаждане. — Тя спря пред вратата на апартамента на иконома и подметна на Фийни: — Идваш ли с мен или ще се върнеш да прибереш шутовската си шапка?

— Само ще се обадя на жената и ще я предупредя, че няма да се прибера за вечеря.

— Липсваше ми, Фийни — усмихнато заяви Ив. — И то много.

Ирландецът се ухили.

— Жената е заснела с камера как прекарваме почивката си. С Рурк сте поканени на вечеря, тогава щяла да ви покаже и видеофилма. Подготви се да прекараш шест часа пред телевизора. — Той повдигна вежди и се обърна към Пийбоди: — Ти също си поканена.

— Капитане, не бих искала да...

— Няма да се измъкнеш така лесно, Пийбоди — щом аз съм принудена да скучая, ще скучаеш и ти. Трябва да спазваме йерархията — промърмори Ив.

— Още един повод да ме повишите в чин. Благодаря, лейтенант.

— Няма защо. Включвам записващото устройство. Лейтенант Ив Далас, капитан Райън Фийни и полицаи Дилия Пийбоди — влизаме в апартамента на Лорънс Съмърсет с цел извършване на обиск.

Никога досега Ив не беше прекрачвала прага на това жилище. Беше очаквала да бъде обзаведено спартански и дори безвкусно, но остана смаяна от меките, преливащи се тонове, от изящните украшения върху полираните дъбови масички, от елегантните и едновременно удобни мебели, които допринасяха за уюта на дневната.

— Кой би могъл да предположи... — тя поклати глава, — че жилището се обитава от сухар като Съмърсет? Като гледам всичко това, си представям човек, който се наслаждава на живота и има много

приятели. Фийни, заеми се с апаратурата за комуникации, а ти, Пийбоди... — В този момент от вградения в ниша домашен монитор се разнесе сигнал. — Сигурно е Макнаб. Отвори му, после започнете да претърсвате това помещение. Аз ще се заема със спалнята.

Освен дневната, имаше още четири помещения. Първото беше спретнато подреден кабинет с модерна система за комуникации; като я видя, Фийни доволно потри ръце и се залови за работа. Срещу кабинета се намираше кухнята, която също беше обзаведена свръхмодерно. Ив реши да я огледа най-накрая.

Спалните бяха срещуположни, но едната беше превърната в художническо ателие. С присвити устни Ив огледа недовършения натюрморт на статива. Всъщност се досети, че на платното са изобразени плодове, едва след като видя фруктиерата с грозде и ябълки, поставена на масичката под прозореца.

— Не оставяй днешната работа за утре — промърмори тя и влезе в спалнята.

Леглото беше огромно, таблите му бяха украсени с изящна дърворезба. Кувертюрата беше опъната. В гардероба имаше две дузини черни костюми, които имаха толкова еднаква кройка, че сякаш се бяха клонирани. Обувките — също черни — бяха излъскани до блясък и прибрани в прозрачни кутии.

Ив започна да претърсва джобовете, сетне опипа стената, надявайки се да намери някакъв тайник.

След петнайсетминутно безплодно претърсване затвори вратите на гардероба и се залови да изпразва чекмеджетата на шкафа, като потръпваше от отвращение, когато докосваше бельото на Съмърсет. От кабинета долитаха гласовете на Фийни и Макнаб, които говореха на неразбираем за нея език, изпъстрен с технически и компютърни термини.

Точно когато смяташе да повика Пийбоди да ѝ помогне да обърнат дюшека, погледът ѝ попадна на акварел, окачен над масичка, върху която беше поставена ваза с парникови рози.

Стори ѝ се странно, че всички останали картини (които бяха толкова много, че жилището приличаше на галерия) бяха закачени по няколко на една стена, а на тази беше отредено специално място. Не разбираше кой знае колко от изкуство, но картината ѝ хареса. На нея беше изобразено момченце с усмихнато ангелско лице, ръцете му

бяха пълни с цветя. С полски цветя, които се бяха посипали и по земята.

Ив се питаше защо детето ѝ се струва познато. Беше виждала някъде тези очи. Приведе се, за да огледа нарисуваното лице и безмълвно запита: „Кой си ти? И защо портретът ти е закачен в жилището на Съмърсет?“.

След натюрморта, който беше видяла в ателието, беше сигурна, че тази рисунка не е сътворена от иконома, а от талантлив художник. Сигурна беше и в това, че майсторът на четката е познавал момчето.

Свали я и я занесе до прозореца, за да я разгледа по-добре. В долния ъгъл със смел почерк беше написано Одри.

„Ето каква била работата — помисли си тя. — Приятелката на Съмърсет е авторка на тази творба.“ Затова икономът беше окачил картината отделно и беше поставил под нея ваза с цветя. Господи, той действително беше влюбен до уши.

Понечи да окачи картината, вместо това я сложи върху леглото. Момчето ѝ се струваше странно познато. Къде ли го беше виждала? Защо очите му караха сърцето ѝ лудо да тупти?

Натрапчивата мисъл не ѝ даваше покой; тя започна да отделя платното от позлатената рамка.

— Открихте ли нещо, лейтенант? — попита Пийбоди, която беше застанала на прага.

— Не... всъщност не знам. Момчето, изобразено на картината ми изглежда много познато. Искам да видя дали отзад на платното има някакъв надпис... По дяволите! — Тя понечи да разкъса тънката бяла хартия.

— Почакайте, имам джобно ножче. — Пийбоди побърза да ѝ го подаде. — Не, по-добре аз да го направя. Ако хартията леко се повдигне, ще може отново да се залепи. Едно време поставях в рамки картините на братовчедка ми, която беше добра художничка, но не можеше да забие дори един пирон. Ще залепя хартията, когато...

— Чакай! — Ив я сграбчи за китката, като видя миниатюрния сребрист диск. — Повикай Фийни и Макнаб. В проклетата картина е поставено подслушвателно устройство.

Отстрани рамката и обърна платното. Под надписа на Одри видя детелина, която досега беше закривана от позлатената рамка.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Знаел е какво прави, дори когато е бил в жилището си — промърмори Ив, докато бясно караше към Лакшъри Тауърс. — Сигурна съм, че Фийни и Макнаб ще намерят в апартамента му още картини, снабдени с подслушвателни устройства.

— Но как е възможно суперапаратурата на Рурк да не ги е засякла?

— Фийни ще отговори на този въпрос. Какво откри за нея?

— Нищо особено, лейтенант. Тя е четирийсет и седем годишна, родом от Кънектикът. Учила е в Джулиард, сетне три години в Сорбоната и още две в художествената колония на междупланетна станция „Рембранд“. Преподава частни уроци и работи безплатно като инструктор в школата по живопис. Живее в Ню Йорк от четири години.

— Обзалагам се, че данните са подправени. Готова съм да изям грозната сламена шапка на Фийни, ако Одри е от Кънектикът. Провери в компютъра всички жени — роднини на шестимата убийци на Марлена. Включи монитора, за да следя данните.

— Веднага. — Пийбоди намери съответния диск и нареди на компютъра: — Искам пълна информация само за роднините от женски пол.

Ив спря колата близо до Лакшъри Тауърс и се загледа в лицата, които се появяваха на монитора. Когато някакъв амбулантен търговец се опита да ѝ предложи стоката си, тя нетърпеливо го прогони и гневно възкликна:

— По дяволите, трябва да е сред тези жени! Сигурна съм... Почакай, върни на предишната.

— Мери Патриша Калхун — зачете Пийбоди, — по баща Макнали, вдовица от Лиъм Калхун. Местожителство — Дулин, Ирландия. Художничка. Четирийсет и шестгодишна; има един син, също наречен Лиъм, който е студент.

— Познах я по очите, същите са като на момчето от картината. Боядисала си е косата и си е направила пластична операция. Носът ѝ е изтънен и удължен, скулите ѝ са по-изпъкнали, брадичката е по-малка, но това е Одри. Раздели екрана, покажи снимката на Лиъм Калхун — син.

— Това е момчето от картината! — Тя впери поглед в лицето на младежа, който вече не приличаше на ангел. Блестящите му зелени очи сякаш се взираха в нея. — Пипнах те, мръсно! — промърмори тя, натисна педала на газта и отново полетя към Лакшъри Тауърс.

Входът се охраняваше от същия портиер, който ги беше посрещнал при първото им посещение; като видя двете жени, той пребледня и побърза да се отдръпне и да им направи път.

— Навярно милата Одри години наред е кроила планове за отмъщение. — Двете се качиха в стъклената кабина на асансьора. — Момчето е било едва петгодишно, когато баща му е умрял.

— Лиъм е бил прекалено малък, за да намрази убиеца на баща си.

— Точно така. Но майка му му е вдъхнала омраза, внушавала му е, че трябва да отмъсти за баща си. Превърнала е единствения си син в убиец. Възможно е момчето по рождение да е било склонно към насилие и тя да е доразвила престъпните му наклонности. Тиранизирала го е, проявявала е деспотизъм — това беше и заключението на доктор Майра. Младежът е религиозен фанатик, който си въобразява, че Бог му е възложил мисията да отмъщава. Като прибавим към това и фактът, че е компютърен гений, разбираме как симпатичната Одри... или по-точно Мери, е превърнала сина си в чудовище.

Ив позвъни на вратата на апартамента и хвана оръжието си. Художничката отвори и като ги видя, колебливо се усмихна.

— Лейтенант, мисля, че срещата ни беше за утре. Нима отново съм се объркала?

— Настъпи малка промяна в плановете ми. — Тя влезе и препречи вратата, докато оглеждаше дневната. — Искаме да ви зададем няколко въпроса, госпожо Калхун.

За миг художничката присви очи, сетне лицето ѝ стана безизразно.

— Сигурно грешите — заяви невъзмутимо.

— Ти сгреши. Единственият ти син е в ръцете ни.

— Какво сте сторили с Лиъм? — Тя се нахвърли върху Ив, опитвайки се да избоде очите ѝ с пръсти. Ив се приведе, сетне с един скок се озова зад нея и стегна с ръката си шията ѝ.

— Чуваш ли ирландския ѝ акцент, Пийбоди? Май в Кънектикът не говорят така напевно. — Със свободната си ръка посегна в джоба си и извади белезниците. — Този акцент гали ухото, нали?

— Истинска музика, лейтенант.

— А сега ще си поговорим надълго и нашироко, Мери. За обезобразени трупове с изтръгнати вътрешности, за майката, която е превърнала сина в оръдие на своето отмъщение.

— Ако само косъм падне от главата на момчето ми, ще изтръгна сърцето ти.

— О, каква загриженост. — Ив иронично повдигна вежда. — Синът ти е бил обречен от мига, в който си започнала да го приспиваш с приказки за кърваво отмъщение. — Презрително я изгледа, извади комуникатора си и се свърза с Уитни. — Сър, направих важни разкрития. Необходимо ми е разрешително за обиск на жилището на Одри Мъръл. — Замълча за миг и добави: — Известна още като Мери Патриша Калхун.

Откриха „бърлогата“ на Лиъм в килера. Сложната електронна апаратура почти изпълваше тясното помещение. До едната стена имаше масичка, застлана с бяла дантелена покривка. Върху масичката стоеше великолепна мраморна статуетка на Дева Мария, над която беше окачено разпятие с прикования ѝ Син.

Ив се питаше дали Одри се е опитвала да внуши на Лиъм идеята, че тя е чистата, мъдрата и непорочна майка, а той е синът — мъченик.

— Обзалагам се, че грижовно му е поднасяла чай и сандвичи, докато той е залагал капаните си като паяк, който впримчва в мрежата си нищо неподозиращите жертви. А преди Лиъм да отнеме живота на поредната си жертва, навярно двамата са отправяли молитва към Всевишния.

Фийни не я чуваше. Благоговейно докосна апаратурата и възкликна:

— Макнаб, виждал ли си подобно чудо на техниката? Погледни този осцилатор! Ами преподавателя? Такива не можеш да намериш в магазините за електроника...

— Ще бъдат пуснати в продажба през пролетта — прекъсна го младежът. — Видях прототип на системата в проектантския отдел на Рурк. Половината от компонентите още не са подготвени за масово производство.

Ив го сграбчи за ръкава.

— Кажи ми с кого от служителите си разговарял? Спомни си имената им!

— Консултирах се само с трима души — Рурк не искаше целият отдел да разбере, че полицията се интересува от дейността им.

— Имената им, Макнаб!

— Суейн Лий, Билингс Ниб и Ей Ей Дилард.

— Суейн жена ли е?

— Да, страхотно гадже, въпреки че е с дръпнати очи. Беше...

— А Ниб?

— Той е истински гений. Знае абсолютно всичко. Колегите му подмятат, че е бил приятел с изобретателя на компютрите.

— А Дилард?

— Много е умен. Вече ви разказвах за него. Има златни ръце.

— Как изглежда — русокос, зеленоок, на около двайсет, висок метър и седемдесет?

— Точно така. Но нали не сте го виждала, как така го описахте толкова точно?

— Боже мой, убиецът е служител на Рурк! Фийни, искам пълен анализ на апаратурата.

— Веднага ще се заема.

— Да тръгваме, Пийбоди.

— Няма ли да разпитате Мери Калхун?

— Разбира се, че ще я разпитам. Но първо ще връча на Ей Ей Дилард заповед за уволнение.

Началникът на отдела Ниб ги осведоми, че днес Ей Ей не се е явил на работа. Случвало се за първи път. Дилард бил известен с

точността и с работоспособността си, бил в добри отношения с колегите си; накратко — бил идеалният служител.

— Искам достъп до файловете му. Интересувам се от проектите, върху които работи в момента, както и от онези, които е завършил.

Ниб, който не беше толкова възрастен, че да познава изобретателя на компютъра, но вече беше отпразнувал стогодишния си юбилей, скръсти ръце и стисна устни.

— Държа да ви уведомя, че въпросната информация е поверителна. Конкуренцията между производителите на електронна апаратура е безмилостна. Ако проявявам небрежност...

— Разследвам три убийства, господин Ниб. Нима допускате, че ще продам информацията на конкурентите на собствения ми съпруг?

— Имаме си правила, лейтенант. Не мога да ви дам сведения за проектите, върху които се работи в момента без разрешението на шефа.

— Имаш го — обади се Рурк от вратата.

— Какво правиш тук? — сопна му се Ив.

— Виждам, че подозренията ми са били оправдани. Ниб, моля да предоставиш на лейтенанта всички сведения, които са й необходими — добави и дръпна Ив настрана. — Отново гледах записа на инцидента във фойето на хотела, сетне го подложих на анализ чрез специална апаратура. Не искам да навлизам в технически подробности, които едва ли ще разбереш. Важен е резултатът от анализа, според който съществуваше деветдесет процента вероятност убиецът да е гледал Макнаб, не полицаия пред входа.

— А после си се запитал кой човек, свързан с теб, би могъл да знае, че Макнаб е от полицията.

— Точно така. Отговорът дойде от само себе си — служител от проектантския отдел. Току-що прегледах досиетата на всички и физическите данни на Ей Ей са най-близки до тези на убиеца.

— Знаеш ли, от теб може да излезе сносно ченге.

— Напразно се подигравах с мен. Точно когато открих домашния адрес на Дилард, ми съобщиха, че ченгетата разпитвали Ниб. Предполагам, че си тук, защото и ти си стигнала до моето заключение.

— Каж ми адреса. Ще изпратя полицаи да арестуват този мръсник.

— Според служебното му досие той живее в катедралата „Сейнт Патрик“, но не вярвам да го откриеш да обядва там.

— Очевидно хората ти от „личен състав“ не са си на мястото.

Рурк кисело се усмихна.

— Повярвай, че ще им го кажа. А ти какво научи за него?

— Той е син на Лиъм Калхун и също се казва Лиъм. Залових и вдъхновителката на престъпленията — милата му майчица. — Докато му разказваше подробностите, очите на Рурк потъмняха от гняв. — Фийни и Макнаб работят върху апаратурата, която открихме в апартамента на Одри. Ще се занимаят и с подслушвателните устройства, които открихме в жилището на Съмърсет. Всъщност къде е сега твоят любим иконом?

— У дома. Освободиха го под гаранция. Но го задължиха да носи гривната за проследяване — с горчивина добави той.

— Не се притеснявай, ще я махнат веднага — вече имаме доказателства, че е невинен. Бързам да се върна в управлението, за да разпитам Одри. Уитни също ще присъства.

— Фийни и Макнаб положително ще установят, че „бръмбарите“ за подслушване се произвеждат в моите предприятия и че имат специално покритие, което не позволява на скенерите да ги открият. Каква ирония — излиза, че съм снабдявал убиеца с всичко необходимо, отгоре на всичко е получавал и заплата.

— Вече знаем кой е, Рурк. Дори някак си да е разбрал какво се е случило и да се укрива, непременно ще го заловим. Майка му е в ръцете ни. Всичко, което знаем за него, подсказва, че той не може да действа без указанията ѝ. Ето защо предполагам, че няма да напусне града... А колкото до секретната информация от твоя проектантски отдел, обещавам да занеса дисковете право в полицейското управление; до тях ще имаме достъп само двамата с Фийни. Законът ти дава право на подобна защита. — Тежко въздъхна и добави: — Предстои ми нелеката задача да разпитам Одри. Предполагам, че ще закъснея.

— По всичко личи, че и аз ще имам доста работа тук. Може би ще се прибера още по-късно от теб... Разговарях с лекуващия лекар на Пат Мъри, който ми съобщи, че пациентът е излязъл от комата. Още не можел да говори и да движи крайниците си, но лекарският екип се

надява, че с помощта на различни процедури Пат ще се възстанови напълно.

Ив, която знаеше, че Рурк плаща лечението на сънародника си, нежно докосна ръката му.

— Двама полицаи охраняват стаята му. Утре ще го посетя.

— Ще отидем двамата. — Забеляза, че Ниб носи кутия с дискове и усмихнато промълви: — Наслука, лейтенант.

На петия час от разпита на Одри Ив се отказа от кафето и премина на вода. При продължителна употреба заместителят на кафе, който полицейската закусвалня предлагаше на уморените ченгета, предизвикваше язва на стомаха.

Одри пиеше чаша след чаша чай, но умората и напрежението постепенно си даваха отражението. Елегантно фризираната ѝ коса се сплъсти от потта, гримът ѝ се поизтри и Ив забеляза, че лицето ѝ е бледо като на мъртвец, а устните ѝ — прекалено тънки без червилото, което е смекчавало очертанията им. Клепачите и очите ѝ бяха зачервени.

— Искан ми се да обобщим казаното досега. Когато съпругът ти е бил убит...

— Той беше екзекутиран — прекъсна я Одри. — Хладнокръвно екзекутиран от онзи мръсен плъх Рурк. Загуби живота си заради една блудница и ме остави вдовица, а детето си сираче.

— Повтаряш думи, които ден след ден, година след година си натрапвала в съзнанието на сина си и постепенно си изпълвала сърцето му с омраза. Превърнала си го в свое оръдие на отмъщение.

— Нито за миг не съм го лъгала. Искан да стана монахиня и да умра, без да съм познала плътската любов. Ала Лиъм Калхун ми беше изпратен, един ангел го доведе при мен, затова легнах с него и заченах син.

— Ангел ли? — повтори Ив и се облегна назад.

— Видях светлина — замечтано произнесе Одри и очите ѝ заблестяха. — Златиста светлина. Затова се омъжих за човека, който беше само инструмент за създаване на момчето. А когато го екзекутираха, разбрах каква е мисията на сина му. Синът ми не беше роден да умре заради греховете си, а да отмъсти за тях.

— Непрекъснато си му внушавала, че мисията му е да убива.

— Не. Учех го да вземе онова, което е било отнето, да балансира и изравни везните. Лиъм беше болнаво и хилаво дете. Беше подложен на страдания, за да се пречисти за своята задача. Посветих живота си на обучението му. — Тънките ѝ устни се извиха в усмивка. — Той беше прекрасен ученик. Никога не ще го заловите. Умно е моето момче, истински гений. А душата му е чиста като току-що паднал сняг. — Усмихна се още по-широко и добави: — Ние сме недосегаеми.

— Синът ти е убиец, социопат и религиозен фанатик. А ти си се погрижила да получи добро образование в областта, която си преценила като най-необходима за осъществяване на бъдещите ти планове.

— Умът му беше неговият меч.

„А душата му? — запита се Ив. — Каква жлъч е вливала в душата на собственото си дете.“

— Обучавала си го почти петнайсет години, моделирала си го като фигура от глина, преди да го накараш да убива. Умна жена си, Мери.

— Одри, сега се казвам Одри. Имам документи, които го доказват.

— Компютърният гений се е погрижил и за това, нали? Създал е Одри Мъръл. Имала си достатъчно пари за осъществяването на плана си, но най-вече си проявила похвално търпение, докато уточниш дори най-малките подробности. Ала синът ти не е толкова търпелив. Как ли ще постъпи сега, когато не можеш да го ръководиш?

— Лиъм ще се справи и сам. Ще довърши започнатото, защото е роден именно заради това.

— Нима мислиш, че си го програмирала толкова добре? Дано да си права. Надявам се да ми предложи нова игра, тогава непременно ще го заловя. Сигурна съм, че има резервна апаратура и се крие някъде наблизо.

Одри се усмихна и отпи от чая си.

— Никога не ще го намериш в твоя огромен, нечистоплътен град, който е олицетворение на Содом и Гомор. Но синът ми ще знае къде се намирате с твоя любовник, чиито ръце са окървавени. Бог ми е свидетел, че добре изиграх ролята си. Жертвах се, като позволих на онзи глупак Съмърсет да ме докосва. Разбира се, не му разреших

големи волности, защото Одри е почитена жена, освен това не исках да го изпусна. Глупакът страстно ме желаше. Няколко пъти ме покани в жилището си, за да послушаме музика и да рисуваме.

— А пък ти си се възползвала, за да поставиш „бръмбарите“.

— Изобщо не се затрудних, любовта го беше заслепила. Подсказах му, че мястото на картината, която му подарих, е в спалнята и той я окачи там. Така знаехме какво прави във всеки момент. Беше пионка за моя Лиъм.

— Ти ли заповяда на сина ти да постави бомба в колата ми? — Ив се усмихна, когато забеляза как Одри гневно стисна устни. — Съмнявам се. Действаш много по-коварно, освен това едва ли си искала толкова рано да ме извадиш от играта. Направил го е на своя глава. Лиъм е като парен котел, който може да избухне, ако не го държиш под око. А сега ти не можем да го контролираш.

— Той се покая заради грешката си. Никога повече не ще се отклони от верния път.

— Не бъди толкова сигурна. Мисля, че точно сега ще сгреша и ще ми падне в ръцете. Възможно е да пострада, да бъде убит, Одри. Има опасност да го загубиш. Ако ми кажеш къде е, ще ти дам обещание, че няма да пострада.

— Да не мислиш, че искам до края на живота си момчето ми да бъде затворено в някоя лудница? — Тя стана и се приведе към Ив. — Предпочитам да умре като мъж, като мъченик, който е отмъстил заради пролятата кръв на баща си. „Почитай твоя баща и твоята майка“ — това е най-мъдрата божия заповед, защото човек идва на бял свят благодарение на родителите си. Моят син няма да я забрави, сигурна съм. Ще си я повтаря, докато довърши започнатото.

— Тази жена е истинско чудовище — обърна се Ив към Уитни след приключването на разпита.

— Не се съгласява да го издаде, дори ако с това ще го спаси и ще бъде щастлива, ако синът ѝ умре, довършвайки делото, започнато от нея.

— Ще ѝ бъдат направени изследвания; вероятно до края на живота си ще бъде затворена в заведение за хора с престъпни наклонности и умствени увреждания. Мисля, че се преструва на

умопобъркана. Жалко за младежа — ако не е било нейното „възпитание“, може би от Лиъм е щяло да излезе нещо друго.

— Миналото не може да се промени. Прибери се вкъщи, Далас. Достатъчно поработи за днес.

— Първо ще проверя докъде е стигнал Фийни.

— Не е необходимо. Двамата с Макнаб работят усърдно. Ако отрият местонахождението на втората апаратура, ще ти се обадят. Отивай си у дома, лейтенант — повтори командирът, преди да е измислила друга причина да остане. — Навярно „горивото“ ти е изчерпано. „Зареди“ се и утре сутринта започни с нови сили.

— Слушам, сър. — Докато отиваше към гаража, тя си помисли, че Уитни е прав. Щеше да се прибере у дома, да хапне и да разбере какво е открил Рурк в отдела си. Хрумна й, че ако въведат имената на заподозрените в неговия компютър, може би ще намерят скривалището на убиеца.

В този огромен и пренаселен град човек можеше лесно да се скрие... Ами ако Лиъм още не знае за арестуването на майка му... Тя включи видеотелефона.

— Надин Фарст, Канал 75.

— Говори Надин Фарст. В момента не съм на работното си място. Моля, оставете съобщение или ми го изпратете по факса или чрез електронната поща.

— Прехвърлете обаждането в дома й. По дяволите, Надин, как можа точно днес да си вземеш почивка!

— Здравейте. Аз съм Надин. В момента не съм у дома. Ако желаете...

— Проклятие! Слушай, скъпа, бягаш си от късмета. Имам новина, която толкова ще повиши рейтинга ти, че ще станеш най-прочутата репортерка.

— Така кажи! — Лицето на Надин се появи на монитора. — До късно работиш, Далас.

— Да, за разлика от теб.

— Човек има нужда от малко почивка, нали?

— Ти не си човек, а репортер. Искам информацията, която ще ти дам да бъде излъчена още тази вечер. Полицията е арестувала човек, свързан със серията от жестоки убийства. Задържаната се нарича Мери Патриша Калхун, известна още като Одри Мъръл, и е обвинена в

съучастие при убийствата на Томас Бренън, Шон Конрой и Джени О'Лиъри, както и в опита за убийство на Патрик Мъри.

— Почакай, едва сега успях да включа записващото устройство.

— Това е първият ти и единствен шанс — без капка съчувствие промълви Ив. — Полицията издирва сина й Лиъм Калхун във връзка с тези престъпления. Обади се на отдела за връзки с обществеността, ако ти трябва фотография на предполагаемите убийци.

— Непременно. Слушай, искам още тази вечер да излъча интервю с майката.

— Продължавай да вярваш в чудеса, Надин. Наивността ти стопля сърцето ми.

— Далас...

Ив прекъсна връзката и се усмихна. Репортерката беше истинска професионалистка — информацията щеше да бъде излъчена след трийсет минути.

Когато премина през огромните врати на градината и подкара по алеята към дома си, очите й пареха от умора, но едновременно се чувстваше напрегната. Реши да поработи още няколко часа, но преди това искаше набързо да хапне и да вземе душ.

Остави колата пред входа и се заизкачва по каменните стъпала. Щом влезе във фойето, съблече коженото си яке и го преметна на перилото на вътрешната стълба. Тежко въздъхна при мисълта, че ще трябва да разговаря със Съмърсет. Предпочиташе изобщо да не го вижда, но все пак беше длъжна да му съобщи, че обвиненията срещу него напълно са отпаднали. Питаше се къде е — обикновено безшумно изникваше отнякъде и я посрещаше с намръщена физиономия.

— Навярно се е затворил в жилището си и се преструва на обиден — промърмори тя и се обърна към домашния робот: — Къде е Съмърсет?

— В дневната.

— Знаех си, че се цупи. — Пое си въздух и извика: — Прибрах се, бастун такъв! Да знаеш обаче, че предпочитам да ме отбягваш пред пороя от упреци и оплаквания, с които ме заливаш... — Тя тръгна към дневната, но внезапно се вцепени.

Изгаряше от желание да извади оръжието си, вместо това протегна ръце, за да покаже, че са празни.

— Умна си, затова те харесвам. — Лиъм усмихнато надникна иззад креслото, в което седеше завързаният иконом. — Знаеш ли какво е това? — попита и насочи някаква сребриста тръбичка към окото на Съмърсет.

— Не, но изглежда доста... ефикасно.

— Нарича се лазерен скалпел — един от най-модерните инструменти, използвани от съвременните хирурзи. Щом го включа, ще извадя окото на този сводник. Но няма да спра дотам, а ще унищожа и мозъка му.

— Струва ли си труда, Лиъм? Мозъкът на този човек е колкото на кокошка — има опасност да не го откриеш.

— Не го обичаш, нали? — Младежът се усмихна още по-широко, а Съмърсет отчаяно затвори очи. За миг Ив видя пред себе си привлекателен млад мъж с интелигентни очи и чаровна, многообещаваща усмивка. — Именно това ми доставяше най-голямо удоволствие. Опитваше се да спасиш кожата му, въпреки че го мразиш не по-малко, отколкото го мразя аз.

— Вярно е, но исках да го отърва, защото съм практична жена. В днешно време трудно се намира добра прислуга... Слушай, махни този лазер, започвам да се изнервям.

— Искам да извадиш оръжието си, лейтенант. Хвърли го на пода и го ритни към мен. Виждам, че се колебаеш. Ето защо искам да те предупредя, че съм направил известни изменения в устройството на този инструмент и съм увеличил обсега му на действие. — Той се изкиска и насочи лазера към главата ѝ. — Гарантирам, че ще прободете мозъка ти.

— Мразя лекарите. — Тя с два пръста измъкна оръжието си от кобура и приклепна, сякаш да го остави на пода, но вместо това здраво го стисна. От лазера се стрелна тънък лъч и младата жена усети невероятна и пареща болка в рамото.

Пръстите ѝ изтръпнаха и оръжието ѝ издрънча на пода.

— Предвиждах го — заяви младежът. — Виждаш ли колко добре те познавам? — Докато говореше, прекоси дневната и вдигна оръжието, докато Ив се опитваше да потисне гаденето си и да се съсредоточи. — Казвали са ми, че болката при разрязване с лазер е нетърпима и че се препоръчва упойка. — Засмя се, отстъпи и заяви: — Но от болка не се умира. Не е зле да превържеш раната — целият под

се изцапа с кръв. — Приведе се, услужливо откъсна ръкава на ризата ѝ и пусна парчето плат в скута ѝ.

Замълча и се втренчи в младата жена, която тежко дишаше, опитвайки се да завърже плата със зъби и с една ръка.

— Жилава жена си, лейтенант. Освен това си умен и достоен противник. Но се провали. Още в началото беше обречена на провал. Само праведните побеждават.

— Спести ми религиозните проповеди, Лиъм. Признай, че за теб всичко е игра.

— Грещиш, лейтенант. Когато с удоволствие служиш на Бога, това означава, че се прекланяш пред величието Му и не е грях.

— Все пак признаваш, че си изпитал удоволствие.

— И то голямо. Всяка твоя стъпка, всеки твой ход те приближаваше към нашата среща. Такава е волята божия.

— Твоят Бог е кръгъл идиот.

Той я зашлеви с опакото на ръката си.

— Не смей да богохулстваш! Никога не се подигравай с Всевишния в мое присъствие, уличнице. — Остави я да лежи на пода и взе чашата с вино, която си беше налял докато я чакаше. — Исус е изпил гроздовия сок, седейки между враговете си. — Той отпи една-две глътки и видимо се поуспокои. — Когато и Рурк се прибере, кръгът ще се затвори. В ръцете ми е силата божия. — Усмехнато погледна към двете оръжия и добави: — Плюс най-модерните технологии.

— Рурк няма да се прибере — изфъфли Съмърсет, който беше замаян от инжектираната му упойка. — Казах ти, че няма да се прибере.

— Ще си дойде. Винаги се прибира при блудницата.

Ив стисна зъби и успя да застане на колене. Втренчи се в лицето на младежа и разбра, че е безвъзвратно изгубен. Лудостта, която майката беше посяла в детето, беше покълнала в мъжа.

— Ти не се обаждай — сопна се тя на иконома. — Искам да знам защо си пуснал в къщата този смахнат, дете само цитира Библията?

— Искаш ли отново да изпробвам лазера върху теб? — изкрещя Лиъм.

— Не разговарям с теб.

— Реших, че идва полицията — въздъхна Съмърсет. — Този човек караше полицейска кола и беше униформен. Съобщи ми, че вие

сте го изпратила.

— Не си успял да се справиш със системата за сигурност, а, приятел? Доста сложна е за елементарните ти познания.

— Нямах достатъчно време. — Лиъм се нацупи като дете, на което са отказали любимия му десерт. — За мен не съществуват невъзможни неща. Но ми омръзна да чакам.

— На два пъти вече се провали. — Ив с усилие се изправи на крака и заскърца със зъби, за да не изкрещи от болка. — Не можа да се добереш до Брайън, нито да довършиш Пат Мъри. Той ще оздравее и ще свидетелства против теб в съда.

— Бог е искал да провери дали съм готов на всичко. Той винаги подлага на изпитания учениците си. Но сега почти всичко свърши. Играем последния рунд и ти губиш. — Наклони глава, очите му блестяха като на хищна птица. — По-добре е да седнеш, лейтенант. Загубила си доста кръв и си бледа като платно.

— Предпочитам да остана права. Няма ли да споделиш с мен плана на играта? Нима ще ме убиеш, без да се похвалиш колко си умен и находчив?

— Не обичам да се хваля. Само отмъщавам в името на баща ми. Постепенно, без да бързам, проливам кръвта на виновниците. Щом свърша тук, ще довърша Кели, Мъри и още един човек. Първият ще умре от задушаване, вторият ще удавя, а третия ще отровя. Шестима грешника ще умрат заради шестимата мъченици, но ще убия още трима. Едва тогава баща ми ще почива в мир.

За миг остави лазера и докосна булото на статуетката, която беше поставил на масата.

— Промених реда, но Бог ще ме разбере. Тази нощ Рурк ще прекрачи прага на своя ад. Когато се прибере, ще види, че дългогодишният му служител и приятел е мъртъв. Мъртва е и уличницата, мръсното ченге. Ще инсценирам всичко така, че да изглежда сякаш двамата взаимно са причинили смъртта си. Поне за секунда той ще повярва, че в дома му се е разразила схватка на живот и смърт. — Усмихна се на Ив и продължи: — После ще застана пред него и ще разбере жестоката истина. Тогава ще изпита непоносима, всепоглъщаща болка. Ще узнае какво е да ти отнемат най-скъпото, че с кървавите си дела е довел в дома си Ангела на отмъщението.

— Ангелът на отмъщението ли? — Тя реши да рискува, да се възползва от лудостта му. — Ей Ей^[1] — ето откъде са ти хрумнали инициалите. Знаем всичко за теб. Абсолютно всичко. Как си проникнал в компанията на Рурк и как си го ограбил. — Пристъпи към него, без да откъсва поглед от лицето му. — Открихме бърлогата ти. В момента по телевизията показват снимката ти редом с тази на майка ти. Обявен си за издирване.

— Лъжеш, уличнице!

— Щом лъжа, откъде знам кой си, кой се крие под името Ей Ей Дилард? Разгледах стаичката в дома на майка ти, където си монтирал апаратурата си, както и другата в центъра на града. — Блъфираше, но беше убедена, че другото му скривалище действително е в центъра на града. — Знаем и за „бръмбарите“, които майка ти е поставила в жилището на Съмърсет. Играх с теб, Лиъм, и те победих. Одри ни разказа онова, което не знаехме, после я изпратих в затвора...

— Лъжеш! — изкрещя младежът и се спусна към нея.

Ив очакваше атаката му. Блокира удара със здравата си ръка и заби лакътя си в корема му. После го спъна с крак и Лиъм се просна на пода. Без да обръща внимание на болката, тя застана на колене и включи телевизора, като си шепнеше:

— Трябва да му отвлека вниманието, за да не чуе влизането на Рурк. Ако успея, все още имаме някакъв шанс.

— Одри наистина ли е негова майка? — отчаяно попита Съмърсет.

— Да. Тя е виновна за всичко. — Вдигна поглед, когато младежът закрещя, съзрял лицето си и лицето на майка си на екрана. — За това, че е направила от единствения си син убиец. — Почувства, че краката ѝ се подкосяват и извика: — Лиъм, ще те заведе при нея. Искаш да видиш мама, нали? Тя копнее да се срещнете. Ще те заведе при нея.

— Направи ли ѝ нещо? Причини ли ѝ болка?

— Не. — Олюлявайки се, пристъпи към него. — Майка ти е добре и те чака. Ще ти обясни какво трябва да направиш. Нали винаги ти обяснява всичко.

— Мама... мама знае всичко. Бог говори чрез нея. — Отпусна оръжието, сякаш беше забравил за него. — Тя е светица — прошепна, — а аз съм единственият ѝ син. Аз съм светлината.

— Искате сега да си до нея — промълви Ив и си помисли, че ако направи още една стъпка, ще успее да му отнеме оръжието.

— Мама ми каза какво е желанието на Бог. — Той отново вдигна електрошоковата палка и младата жена се вцепени. — А желанието му е да ви убия. Ще започна със сводника. — Лукаво се усмихна и насочи оръжието към Съмърсет.

— Почакай...

Машинално Ив пристъпи помежду им.

Електрическият ток разтърси нервната ѝ система. Не можеше да диша, не виждаше нищо. Дори не чувстваше болка. Не усети как маниакът я риташе в ребрата, докато крещеше, ругаеше и нервно крачеше из дневната.

— Опита се да развалиш всичко! Абсолютно всичко! — Той блъсна изящна масичка, великолепната антична китайска ваза падна и се пръсна на парчета. — Измамница! Уличница! Грешница! Дори оръжието ти е жалко — мощността му не се увеличава автоматично. Всъщност така е по-добре, защо да не си поиграя още малко с теб, преди да те убия?

— Трябва ѝ медицинска помощ — задъхано изрече Съмърсет, който трепереше от усилието да се освободи от въжетото, с което беше завързан. — Ако не я прегледа лекар, има опасност за живота ѝ.

— И аз можех да стана лекар — това беше мечтата на чичо ми — но Бог имаше други планове за мен. Баща ми ме обичаше. Нищо не ни липсваше. После ни го отнеха. „Отмъщението е мое“ — казва нашият Господ Бог. Аз ще отмъстя за погубения си баща.

Потръпвайки от болка, Ив се претърколи на хълбока си и гневно го изгледа. Помисли си, че дори да ѝ е писано да умре, пак ще има последната дума.

— Ти си само един нещастен умопобъркан. Превърнал си се в оръжие в ръцете на жена, която повече обича себе си, отколкото собствения си син. Обещавам, че и двамата ще прекарате остатъка от живота си в затвора.

— Бог ще ми помогне. Ще ми посочи правилния път. — Лиъм се приближи и насочи към нея оръжието, което беше включено на пълна мощност. — Но първо ще те изпратя в ада.

Ив събра сетните си сили и го ритна в колената. Младежът политна назад. Тя се огледа, надявайки се да изтръгне оръжието от

ръката му.

В този момент откъм вратата се разнесе виещият звук от друга електрошокова палка.

Лиъм беше отхвърлен към стената и се загърчи в „предсмъртен танц“, който тя беше виждала и друг път. Нервната му система не издържа свръхнатоварването, тялото му подскочи няколко пъти като кукла, управлявана от неумел кукловод, сетне рухна на пода.

Рурк се втурна в дневната.

— Играта свърши — прошепна Ив. — Амин.

— Господи, скъпа, погледни се! Тежко ли си ранена?

Пред очите ѝ играеха бели точки и едва виждаше лицето на Рурк, когато той коленичи до нея.

— Малко ми трябваше, за да приключа с него — прошепна младата жена и припадна.

— Разбира се, скъпа. — Той я грабна в прегръдките си и ѝ попречи да падне. — Разбира се.

Когато се свести, Ив установи, че лежи на канапето, а Съмърсет умело превързва ранената ѝ ръка. Чувстваше се безкрайно изнемоощяла, но все пак му изсъска:

— Не ме докосвай!

— Трябва да ви окажа първа помощ. Ранена сте тежко, но Рурк мисли, че няма да пожелаете да отидете в болница.

— Пусни ме, искам да стана и да рапортувам на командира за случилото се.

— Няколко минути по-рано или по-късно нямат значение. Младежът няма да оживее.

Ив затвори очи и примирено въздъхна. Беше прекалено отпаднала, за да спори. Болката в ребрата ѝ беше невероятна, а онова, което Съмърсет правеше с ръката ѝ, бе истинско изтезание.

Той я докосваше нежно, както майка докосва новороденото си дете, но знаеше, че ѝ причинява страдание.

— Спаси живота ми — прошепна ѝ. — Но защо, нали ме мразиш?

— Само изпълнявах служебните си задължения, не мисли, че си ми станал симпатичен. Освен това мръсникът не беше успял да

настрои оръжието така, че да ме убие... Да му се не види — простена тя през стиснати зъби. — От десет години съм в полицията, но за първи път ме нападат със собственото ми оръжие. Болката е нетърпима, сякаш съм пребита... Къде е Рурк?

— Тук е. — Икономът машинално отметна мократа ѝ от пот коса от лицето ѝ. — Не се движете, защото ще ви заболи още повече.

— Невъзможно е. И така страданията ми са нечовешки. — Тя го погледна право в очите. — Аз стрелях по Лиъм Калхун. Убих го, преди да се появи Рурк. Ясно ли е?

Съмърсет не отговори веднага, а няколко секунди се взира в нея. Погледът ѝ издаваше, че действително изпитва нечовешки страдания и все пак първата ѝ мисъл беше как да предпази Рурк от неприятности.

— Разбирам, лейтенант — най-сетне промълви той.

— Не, няма да го позволя — обади се Рурк. — Съмърсет, искам да разкажеш в полицията точно какво се случи. Не ще позволя заради мен Ив да бъде подложена на това изпитание, което трябва да понесе всеки полицай, убил човек... Хайде, Ив, опитай се да седнеш и да изпиеш това. — Подаде ѝ чашата и ѝ помогна да се изправи.

— Нямах право да носиш оръжие, това само ще усложни... всъщност, откъде го взе?

— Забрави ли, че ми даде резервното си оръжие? Мисля, че няма да си имам неприятности с колегите ти от полицията. Хайде, пий.

— Какво е това? Не го искам.

— Не ставай дете. Предлагам ти най-обикновено болкоуспокояващо — ще облекчи страданията ти.

— Не го... — Тя се задави, когато Рурк насила я накара да изпие транквиланта. — Трябва да рапортувам на шефа...

Рурк примирено въздъхна.

— Съмърсет, свържи се с командир Уитни и му разкажи какво се е случило.

— Добре. — Икономът се поколеба, сетне се обърна към младата жена: — Много съм ви задължен, лейтенант. Съжалявам, че бяхте ранена, докато изпълнявахте служебния си дълг.

После се отдалечи, изпънал рамене, като че беше глътнал бастун.

Ив смаяно го проследи с поглед и прошепна:

— Май трябва по-често да ме раняват. Та той дори не беше язвителен с мен.

— Разказа ми всичко и заяви, че си най-смелата и най-безразсъдната жена, която познавал. Подкрепям мнението му.

— Важното е, че оцеляхме... Ще изпия болкоуспокояващото... но не исках Съмърсет да види, че проявявам слабост. Болките в ръката понамаляха, но онзи мръсник май ми е счупил някое и друго ребро.

— Ритал те е като футболна топка. — Рурк я повдигна още малко и тя отпусна глава на рамото му. — Ах, ти, мое смело и глупаво ченге! Обичам те.

— Знам... Рурк, той беше едва на деветнайсет...

— Злото не е присъщо само на възрастните.

— Прав си. — Тя притвори очи и откри, че почти не усеща болка, а тялото ѝ сякаш е изтръпнало. — Исках да го заловя жив, а ти жадуваше да отнемеш живота му и успя да постигнеш своето. — Извърна глава и промълви: — Навярно щеше да го убиеш, дори ако не се налагаше да ме спасиш.

— Не отричам. — Рурк нежно я целуна по челото. — Понякога правосъдието е безпомощно и човек сам търси възмездие.

Тя въздъхна, отново отпусна глава на рамото му и промърмори:

— Понякога се питам защо се оженихме, какво ни свързва?

— Бурният ни живот, скъпа моя. За нищо на света не бих го заменил за безгрижно спокойствие.

Ив се огледа. Мебелите бяха преобърнати, много безценни предмети бяха безвъзвратно унищожени, а на пода лежеше мъртвият младеж. След миг прошепна:

— Аз също.

---

[1] А. А. — Avenging angel — ангел на отмъщението (англ.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.